

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ & ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

"Συν Ποιείν"

Ανθολόγιο

ΤΟΜΟΣ Β'

schooltime.gr

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ & ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ
«ΣΥΝΤΟΙΕΙΝ»

ΤΟΜΟΣ Β΄

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΥ

Θανάσης Πάνου

*Το βιβλίο διατίθεται από τους συγγραφείς,
σε βιβλιοπαρουσιάσεις*

ΖΩΤΡΑΦΙΚΗ – ΜΑΚΕΤΕΣ :

Θανάσης Πάνου-Γιάννης Χρ. Πατούλιας

Νεοέλληνες Ποιητές & Λογοτέχνες, «Ανθολόγιο ΣΥΝΠΟΙΕΙΝ τ. Β΄»

ISBN: 978-618-80978-4-1

Ιούνιος 2014

© schooltime.gr

© Θανάσης Πάνου

Εκδοτική επιμέλεια: Θανάσης Πάνου

Ζωγραφική – Μακέτες: Θ. Πάνου – Χρ. Παπούλιας

Εκδόσεις schooltime.gr

Εκπαίδευση & πολιτισμός

Τηλ.: 6977554086

e-mail: info@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Το παρόν έργο διατίθεται στο κοινό δωρεάν και διανέμεται στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου από τον δικτυακό τόπο schooltime.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ 9

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΈΡΩΤΑ!- ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΗΨΗ- \ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ- ΑΙΘΕΡΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ- ΧΟΥΣ- ΑΠΑΝΤΟΧΗ- ΣΤΟΧΕΥΜΕΝΗ ΑΦΑΙΡΕΣΗ- ΑΓΚΑΛΗ- ΔΑΚΡΥ- ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΣ- ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ- ΟΔΥΝΗΡΟ ΚΑΛΛΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΥΤΣΑΣ 16

ΘΑ ΠΑΙΞΩ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ- ΤΖΙΝ- ΤΟ ΟΥΖΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ- ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ- ΓΙΑ ΟΛΑ- ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ- ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ- ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΞΕΝΥΧΤΗ

ΒΙΚΥ ΓΚΟΥΜΑ 23

ΔΕΝ ΓΡΑΦΩ ΕΓΩ-ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ-ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΕΝΗ-ΩΡΑ ΘΕΡΙΣΜΟΥ-ΤΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ-ΛΗΘΗ-Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΦΤΕΡΟ-ΝΑ ΦΥΣΑΩ ΕΡΩΤΑ-ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ ΦΟΥΛΑΡΙΑ-Μ' ΑΓΑΠΑΣ-ΤΡΕΞΕ ΒΡΟΧΗ ΜΟΥ-ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΓΗ-ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΤΡΙΑΔΑ ΖΕΡΒΟΥ 33

ΑΣΑΛΕΥΤΟ ΧΩΜΑ-- ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ- ΑΝ ΔΕΙΣ- ΕΙΜΑΙ- ΦΥΓΕΤΕ ΟΛΟΙ- ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ- ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΞΩΤΙΚΟ- ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ-ΔΙΛΛΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΠΡΕΠΕΙΕΣ- Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ...-. ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΝΕΡΑΙΔΕΣ- ΑΝΙΣΤΟΡΡΗΤΟΙ- Η ΝΤΡΟΠΗ ΜΟΥ...- ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΠΙΟΝΙΑ.-ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ- Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΔΥΛΗΣ 44

. ΚΙΡΚΗΣ ΦΙΛΙ- ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ-. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΙ ΑΡΟΥΡΑΙΟΙ- ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ- ΓΚΡΙΖΑ ΝΙΑΤΑ- ΜΟΙΡΟΛΟΙ - ΤΟ ΚΑΚΟ ΤΟ ΜΑΤΙ- ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΤΕΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ- ΕΡΠΙΩΝ- ΑΝΑΘΑΡΡΗΣΗ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΡΕΤΑ 51

-ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΕΛΛΗΣ-

ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΥΡΜΑΝΙΔΟΥ 62

ΤΟ ΞΑΦΝΙΑΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ - ΤΟ ΓΑΪΤΑΝΑΚΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ- ΑΓΑΠΗ – ΑΝΟΙΞΗ- ΑΝΑΣΤΑΣΗ- ΠΑΡΑΠΟΝΟ- ΑΙΓΝΟΥΣΑ- ΔΑΣΚΑΛΟΠΕΤΡΑ-IRENE

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ 69

ΜΙΚΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ...- ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΠΑΙΤΗ -ΟΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΔΕΣ -ΓΙΑ ΤΑ ΚΛΕΙΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ- ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΑΜΦΙΣΣΑ !-ΓΑΛΑΞΙΔΙ-ΒΡΑΔΥ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΝΑΡΑ 76

ΟΙ ΟΥΛΕΣ- ΠΡΟΣΕΥΧΗ- ΜΕΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ- ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ- - ΚΑΝΤΕ ΗΣΥΧΙΑ- Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ – ΚΡΥΨΩΝΑ- ΠΑΡΑΔΟΧΗ- ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ- ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΑΓΙΑΤΖΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ 85

ΜΑΝΑ ΜΟΥ- ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ...- ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΒΛΕΜΜΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ...- Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ- ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ...- ΘΑΜΩΝΕΣ...

ΡΑΦΑΕΛΛΑ ΜΑΝΕΛΗ 91

ΘΥΜΗΣΕΣ- ΨΥΧΗ ΜΟΥ- ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΙ- ΕΜΕΝΑ- ΑΚΟΜΑ

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΝΤΩΝΑΝΑΚΗ 95

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΟΥ- ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΝΕ- ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΑΤΙ

ΑΓΑΠΗ ΜΟΥΝΔΡΙΑΝΑΚΗ 100

ΣΤΙΓΜΕΣ-ΕΝΑ ΑΝΤΙΟ, ΜΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΗ-ΠΕΡΙ ΑΦΥΓΙΝΙΣΕΩΣ-"Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ VALDEZ"-ΥΠΟΤΕΛΩΣ ΚΑΙ ΑΤΕΛΩΣ...ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ..-ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ-ΟΣΤΡΑΚΟ-Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ-ΜΗΝ...ΚΑΙ -ΑΝ...ΙΣΩΣ-ΔΕΝ ΕΧΩ ΧΡΟΝΟ-ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΑΝ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ

ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΙΛΗ 110

ΝΑΥΣΙΚΑ- ΠΡΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΣ- ΟΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ- ΕΝΑ ΚΟΜΜΕΝΟ ΔΕΝΔΡΟ- ΛΙΤΑΝΕΙΑ- Η ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ -ΙΔΕΩΔΕΣ ΕΠΑΘΛΟΝ-" ΣΑΠΙΟ ΣΚΑΡΙ "- ΡΟΗ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ-

ΛΙΑ ΝΙΚΟΛΑΙΔΗ 119

ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑ ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ- ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ- ΜΕΤΡΑΩ- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ- ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ - Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ- ΑΛΦΑ- ΑΘΟΥΡΥΒΑ.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΝΟΥ 128

ΜΟΝ DIEU !- Ο ΜΠΛΕ ΕΠΙΒΗΤΟΡΑΣ- ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΠΕΣΟΝΤΑ- ΒΙΒΛΙΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ- ΕΙΔΗΜΟΝΕΣ- ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΦΙΛΙ- ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ 135

ΑΓΑΠΗΣΑ- ΑΠΑΘΕΙΑ – ΑΠΟΔΡΑΣΗ- ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΣΩΘΟΥΜΕ- ΠΟΣΟ ΑΔΕΙΑ Η ΖΩΗ- ΒΑΣΑΝΟ- ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ- ΓΕΡΟΣ- ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ- ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΕΛΝΩ- ΤΡΕΞΕ ΦΙΛΕ -

ΧΡΗΣΤΟΣ.Χ. ΠΑΡΑΒΑΛΟΣ 144

ΤΡΕΙΣ Η ΩΡΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ- ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ....(ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ)- "ΜΕ ΦΩΣ ΚΙ'ΑΡΩΜΑΤΑ"- ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕ ΨΑΞΕΙΣ...- ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ.- ΣΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ Τ'ΟΝΕΙΡΟ....

ΡΕΝΑ ΠΕΤΡΟΥ 150

ΦΙΝΑΛΕ- ΞΕΝΟΣ- ΜΟΝΑΞΙΑ- Η ΑΛΛΑΓΗ- ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ- Η ΑΛΥΣΙΔΑ- Ο ΛΥΚΟΣ- ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ-Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ- ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΙ- Ο ΣΚΥΛΟΣ- Η ΣΟΦΙΤΑ- Η ΜΑΝΤΡΑ- ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΟΙΗΜΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΝΤΑΣ 157

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΗΣΙΑΣ- ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΛΙΝΔΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ- ΤΟ
ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ- ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΚΟΙΤΑΖΕΙΣ- ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΝΑ-

ΚΟΥΤΟΥΦΑΡΗ ΣΕΤΤΑ ΕΛΕΝΗ 164

ΑΚΡΙΒΟ ΜΕΛΑΝΙ - ΑΚΡΟΠΟΛΗ -6-12-2008 (ΓΙΑ ΤΟ ΑΛΕΞΗ)- ΑΝΑΠΟΔΑ- ΑΝΘΡΩΠΟΣ -ΒΓΕΣ ΝΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕΙΣ- ΓΚΡΙΖΟ- ΔΥΟ ΔΕΚΑΡΕΣ- ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ- ΕΙΧΑ ...- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ- ΕΜΜΟΝΗ- ΕΥΧΗ-
Η ΚΡΙΣΗ- Η ΦΤΩΧΙΑ- ΚΑΤΗΦΟΡΑ- ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ- ΜΙΛΑ-ΜΟΝΟ ΕΜΕΝΑ- ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΙΑ- ΑΝΤΑΡΣΙΑ - ΒΡΕΧΕΙ- ΜΕΣ ΤΟΝ ΚΑΦΕΝΕ- ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ...

ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΣΙΜΩΝΟΣ 174

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΓΛΥΚΟ- ΈΝΑ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ 'ΜΕΙΝΕ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ-
ΑΓΚΑΛΙΑ- Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ-ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ-ΑΡΧΗ ΙΝΔΙΚΤΟΥ-ΤΗΣ ΓΥΜΝΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ
ΣΟΥ Η ΓΕΥΣΗ-ΣΒΗΣΕ ΤΟ ΦΩΣ- ΈΡΗΜΟΣ Η ΚΑΡΔΙΑ

ΣΟΦΙΑ ΣΚΟΥΛΙΚΑ 182

ΠΑΛΙΑ ΚΟΡΝΙΖΑ – ΠΡΟΣΕΥΧΗ- ΕΡΩΤΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ- ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ- ΑΧ ΜΕΓΑΛΕ
ΕΡΩΤΑ- ΕΧΩ ΞΕΧΑΣΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΟΥ - ΨΥΧΗ- Ο ΠΟΙΗΤΗΣ- ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΟΥ – ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ-
ΝΗΟΛΟΓΙΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ

ΡΕΝΑ ΤΖΩΡΑΚΗ 188

ΕΔΩ- ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΦΡΟΥΡΟΣ- Μ'ΕΝΑ ΣΟΥ ΣΤΙΧΟ- ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ- Η ΠΟΙΗΣΗ- ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕ
ΜΟΥ- ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ- ΣΑΝ- ΛΙΩΝΟΥΝ- Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ- ΚΡΙΜΑ- ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΣ- ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ-
ΖΩΗ- ΣΕ ΞΕΧΩΡΙΖΩ- Σ'ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ-«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ- ΜΕΣΑ ΜΟΥ- ΣΑΝ ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ- ΕΡΩΤΗΜΑ- ΘΑ
ΡΘΟΥΝ- ΤΟ ΔΑΚΡΥ- ΤΑΧΥΤΗΤΑ- ΖΩΗ

"ΘΥΜΗΣΕΣ"

Θύμησες ονείρων ακατάληκτων. Ανάμεσα σε ψευδαισθήσεις και δυνητικά πραγματοποιημένες, είμαστε εμείς. Ξεχιστού απραγματοποίητοι και ακατάληκτοι. Άλλωστε πώς όνειρα διάφορα θα φτιάχναμε απ' το δικό μας είναι; Θυμός! Θυμός απύθμενος. Αυτός για την ξερή ιδέα της ζωής. Αυτός που ακρωτηριάζει νου, σκεψη ,ψυχη. Εμείς και πάλι εκεί! Στο θυμό, να τον καθοδηγούμε, να τον διαμορφώνουμε , να τον τρέφουμε....

Πάθη! Αυολοκλήρωτα, απύθμενα απροσδόκητα. Τα πάθη που διαπλάθουμε εμείς οι ίδιοι για να φωτίσουν ό,τι στη ζωή τόσο βασανιστικά φαίνεται, λαυθάνει και επιφαίνεται. Συνήθως πάθη άγρια, κατάλοιπα μιας φύσης αλλόκοτης, ανθρώπινης και αρχέγονης.

Ζώντας, λοιπόν, εκεί... Στα όνειρα , στα πάθη, στο θυμό! Εκεί που χωλαίνει η δυνατότητά μας να ζήσουμε, Κι εκεί που η αναγκη μας, το φιανομενικά δυνατό, το ξεπερνά και το νικάει.

Όλα αυτά... μας φτιάχνουν, μας πλάθουν, μας ζωντανεύουν το πάθος να αφουγκρασθούμε τον παλμό του κόσμου, μας γεννούν το θυμό για τ' άδικο και μας φυτεύουν τ' όνειρο για κάτι ύψιστο, εξιδανικευμένο, προσωποποιημένο και αλησμόνητο.

Τώρα που ο μισεμός στα ενδόμυχα θεριεύει, έλα και γίνε μουσική και πάρε με , έλα και γίνε χορός και δώσε με, έλα τέχνη και γίνε και ζήσε με

ΡΑΦΑΕΛΑ ΜΑΝΕΛΗ

Σταύρος Βαρβέρης

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1963 , είμαι τελειόφοιτος Λυκείου και σπούδασα Βυζαντινή μουσική για 5 έτη στην Σχολή του Ι. Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Δικηγορικών Γλυφάδας. Ασχολήθηκα ακόμα ερασιτεχνικά με την μουσική (κιθάρα, μπουζούκι, τραγούδι), αγιογραφία και ξυλογλυπτική. Το κύριο επάγγελμα μου είναι τεχνίτης χειροποίητων υποδημάτων. Και μεγάλη μου αγάπη η ποίηση.

ΎΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΈΡΩΤΑ!

Έρωτα! Χαράς δάκρυ που
νότισε το μάγουλο
Έρωτα! Έκσταση καρδιών
που σκεπάστηκαν με το ένδυμα του παραδείσου
Έρωτα! ευγενές άσμα
αρμονικού παλμού της ακοής

Έρωτα! Φως που δάνεισε η ζωή στα μάτια
για να ενωθούν μαζί της
Έρωτα! Χείλη σαρκόμελα
γλυκασμός των καρδιών

Έρωτα! Σώματα που άφησαν την ζέση τους
στην αυλή του ήλιου

Έρωτα! Ζωογόνο άγγιγμα
μεταμόρφωσης της φύσης

Έρωτα! Πανσέληνος νύχτα, αφουγκρασμός του αιθέρα
στον ιριδισμό των άστρων

Έρωτα! Αρχαία ανακωχή
στον ματωμένο πόλεμο της μοναξιάς

Έρωτα! Της ένωσης ταπεινό κυκλάμινο
ανάμεσα σε δύο βράχους

Έρωτα! Περικοκλάδα που αναρριχήθηκε
σε αρχαία κολόνα

Έρωτα! Κελάρυσμα νερών
χάδι ευτυχισμένης κοίτης

Έρωτα! Θάλασσας βυθός
που τον τρύγησαν γοργόνες
Έρωτα! Δροσερό χάδι Αυγουστιάτικου όρθρου
στον μοναχικό καύσωνα των καρδιών

Έρωτα! Σχοινί που κρέμασε ο ουρανός
να ανέβουν οι ψυχές

Έρωτα! Φως που δεν γνώρισε σκοτάδι
αέναο στολίδι των ανθρώπων

Έρωτα! Πλατύ σκαλί ουράνιας κλίμακας
που η αγάπη στόλισε το άκρο της

Έρωτα! Ύμνος Χερουβικός
στα πόδια του Θεού!

ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΗΨΗ

Καβάλα επάνω στου καιρού τον άγριο αέρα
οι σκέψεις δυσκολεύονται και η χαρά είναι πέρα
φαύλοι κατακτητές της γης ορίζουν τις ζωές μας
λάτρεις του μαύρου μαμμωνά μαυρίζουν τις καρδιές μας

Το φίδι πάλι τύλιξε την γη για να την πνίξει
το μήλο του είναι η άνεση του ακόρεστου η πλήξη
χρόνια δουλεύουνε γι αυτόν πλούσιοι κι αρχοντάδες
πλαστές ανάγκες έφτιαξαν για να είμαστε ραγιάδες

Σταυρώνουν πάλι τον Χριστό πάνω στα πρόσωπα μας
στης ιστορίας τον ρυθμό που ηχεί και στην γενιά μας
σέρνουν λαούς στο άρμα τους σε όλες τις ηπείρους
να τους ελέγχουν να τους τρων' αυτοί δεν έχουν φίλους

Έτσι και εμάς μας έσυραν στην ματωμένη Ευρώπη
που αιώνες χυδαία πλούτιζε απ' το αίμα μαύρου αγρότη
και εμείς χαρήκαμε πολύ που γίναμε Ευρωπαίοι
χάσαμε την ουσία μας και μείνανε τα πέη

Τον κόσμο κατακτήσανε με τον Ουμανισμό τους
όμως ποτέ δεν είπανε ποιός ειν' τ' αφεντικό τους
πέταξαν έξω τον Χριστό από την ιστορία
και όσοι τον ασπαστήκανε του βάλανε ηνία

Κι έγινε αυτό το μόρφωμα το χλιοδιασπασμένο
 ρετάλι του πολιτισμού ν' αφρίζει μανιασμένο

Ναι! φταίμε εμείς που αφήσαμε την ένθεη την ζήση
 και την σοφή μας Ανατολή στα χέρια τους να δύσει.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Χρυσώμα αγιογραφίας είναι ο τόπος μας.
 Ακόμα και τα περήφανα κλαδιά των δένδρων μας,
 σκύβουν και τον προσκυνάμε. Ναι!
 χάραξε ο χρυσός τις ρυτίδες των πρόσωπων,
 που τον ήλιο προσώπευσαν, στην τέχνη της προσμονής και της ελπίδας'
 με σμίλη' βαθειά' και έμεινε ανεξίτηλη! και έγινε η κάρδια του κόσμου,
 που την ξέχασε όπως ξεχνά η εμπάθεια την πέτρα της αγάπης.

ΑΙΘΕΡΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Τις νύχτες βγαίνουν οι καρδιές
 και τ' άστρα κατεβάζουν
 στα όνειρα τα φέρνουνε
 και ουρανούς τους τάζουν

Τις νύχτες βγαίνουν οι καρδιές
 τις θάλασσες γυρίζουν
 τρυγούν τον πλούτο του βυθού
 που σ' άλλες καρδιές χαρίζουν

Τις νύχτες βγαίνουν οι καρδιές
 σαν αετοί πετάνε
 επάνω στα ψηλά βουνά
 την γη κορφολογάνε

Τα τρυφερά τα άνθη της
 τα φέρνουν στα όνειρα σου
 να αγαπήσεις την ζωή
 για να 'ρθω εγώ κοντά σου.

ΧΟΥΣ

Χώμα αδράχνω στιχάκια φτιάχνω
καλά μιλάω την γη κοιτάω
πονώ αγαπάω παραπατάω
πληγές γεμίζω μα τις στολίζω

Κλαίω γελάω φτερά ζητάω
πετάω πέφτω μυαλό δεν έχω
πάντα γυρνάω το φως ζητάω
σ' όλους μιλάω τους αγαπάω

Σβήνω ανάβω ποτέ δεν παύω
πάντα κινούμαι τροποποιούμαι
ψάχνω την λύση σε ψεύτρα ζήση
και την αιτία που έχω ανθίσει

Στα πεζοδρόμια και στα σαλόνια
περνούν τα χρόνια λιώσαν τα χιόνια
ζύμωση έπαθα απ' όλα έμαθα
έφηβη τρέλα σοφία γέλα

Χώμα αδράχνω.....και το κοιτάω
στίχος που έθαψα...στην γη γυρνάω
καλά περάσαμε σας αγαπάω
μα συγχωρέστε με να μ' αγαπάτε
φεύγω γι αλλού μην με κρατάτε.

ΑΠΑΝΤΟΧΗ

Τις κρύες νύχτες του χειμώνα'
ένα μέλος της σάρκας και της ψυχής μας
είναι στον δρόμο, τυλιγμένο στα χαρτόκουτα,
μες' την βρωμιά του αδιάφορου βλέμματος του περαστικού.

Τις κρύες νύχτες του χειμώνα'
το χέρι μας παρατεταμένο σεμνό' αδύναμο' ταπεινωμένο'
με όλο τον φόρτο της καρδιάς που το προέταξε,
ζητά το έλεος από το σύνηθες ανήλεο του μικροαστού.

Τις κρύες νύχτες του χειμώνα'
πεθαίνουμε δεκατριάχρονοι από αναθυμιάσεις μαγκαλιού,
με το όνειρο της χαμένης πατρίδας μας,
στο σκότος της φωλιάς αλλοδαπού.

Τις κρύες νύχτες του χειμώνα'
στριφογυρίζουν τα όνειρα με ανήσυχη ελπίδα
στροβιλισμένα στην πυρά του γίγνεσθαι
στο γίγνεσθαι άλλου καιρού

ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΣΤΟΧΕΥΜΕΝΗ ΑΦΑΙΡΕΣΗ

Αυτό που αναπνέεις δεν είναι δικαίωμα
δώρο είναι μάθε το αδελφέ μου να γεμίσουμε την γη οξυγόνο!

ΑΓΚΑΛΗ

Αν τα κύματα σε παρασύρουν
μην φοβάσαι
σε ανέμελη στεριά θα πέσεις,
που τραγουδάει όλη μέρα την γύμνια της
και μετρά το κάλος των βοτσάλων της.... Ένα-ένα,
με την αξία της αγάπης
που έστρωσε τον γιαλό
να ξεκουράζονται οι άνθρωποι.

ΔΑΚΡΥ

Δάκρυσες χαρά μου! και βάθυνε η όραση σου'
 πέρα από τον θάνατο! ναι...να το ξέρεις,
 γι αυτό δάκρυσες, για να νικήσεις τον θάνατο.
 Να μοιράσεις το δάκρυ αυτό στους ανθρώπους,
 μια ελάχιστη ρανίδα στον κάθε ένα'
 για να ποτίσουμε την γη να ξανανθίσει.

ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΣ

Όταν ο νους βυθίστηκε στο Λόγο της καρδιάς
 ήσυχα το θυμικό πέταξε την επι-θυμία'
 εκεί γεννήθηκε η έννοια της λέξης και η αναρχία της αγάπης.
 Αχ! Να άλλαζε αυτός ο κόσμος.

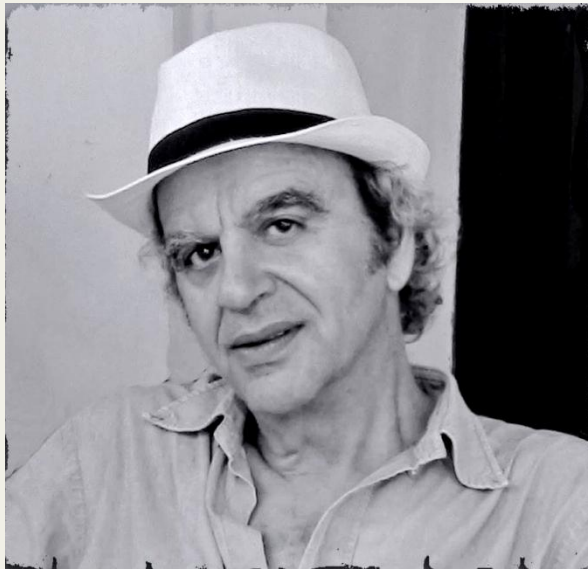
ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Από εσένα μόνον καλά έμαθα'
 με πότισες την εποχή της ξηρασίας
 και τώρα γέρνω στην ευωδία σου,
 για να φιλήσω τα πόδια
 που σεργιάνισαν τον ουρανό.

ΟΔΥΝΗΡΟ ΚΑΛΛΟΣ

Πάλι θα ξεκινήσω για το ταξίδι της συνάντησης των ανθρώπων.
 Πάλι θα ξαναντυθώ το μάρμαρο το λευκό για να σμιλευτώ.
 Πάλι θα μαλακώσει η ουσία μου στο σμίλευμα του καλεμιού του λόγου τους
 και δεν θα χαθώ αυτή την φορά στον πόνο του ανυπόφορου'
 γιατί έμαθα πως είμαι κούρος!

Γιώργος Βουτσάς

«Γεννήθηκα στη Χαλκίδα το 1953

Μου αρέσει ό, τι έχει σχέση με την τέχνη.

Συλλέγω μουσικά βινύλια, διαβάζω, ζωγραφίζω κ γράφω, όταν φορτίζομαι...

Την ζωή την παλεύω με αυτά τα όπλα.

*Ήθελα να γίνω ζωγράφος ή καπετάνιος (μέχρι και φυλλάδιο είχα βγάλει),
κατέληξα γιατρός...»*

ΘΑ ΠΑΙΞΩ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

.....

Θα παίξω μόνο για σένα
 Θα σταθώ μπροστά σου
 με την τρομπέτα μου
 ανάμεσα σ όλους
 μές το σκοτάδι.

Το πρόσωπό σου φωτισμένο
 με μισό χαμόγελο
 να με κοιτά αινιγματικά

και γώ θα παίξω για σένα
 με τα μάτια κλειστά!

TZIN

.....

Μετά το κοντό παντελονάκι
 ήρθε η καμπάνα τζίν,
 Αυτό το μαγικό ρούχο
 που μας έκανε να νοιώθουμε σπουδαίοι!

Δίχως ζώνη,
 για να ξεφτίσει σερνάμενο
 να βρωμίσει στα χωμάτινα σοκάκια
 και να νοιώθουμε σαν κάου-μπόνδες
 στο Τεξας!

Το φορέσαμε τότε
 το φοράμε μια ζωή,
 Για να τη σταματήσουμε
 να μη τρέχει η ρημάδα.
 Να μη μας πετάξει
 στο κάδο σαν απορρύματα.

Πιανόμαστε
 απ το τίποτα,
 με αγωνία,
 μάλλον δεν περιμένουμε και τίποτα.
 Η μόνη πραγματικότητα
 είναι το τζίν παντελόني
 και τώρα όχι καμπάνα
 αλλά.. σωλήνα!

ΤΟ ΟΥΖΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

.....

Δροσερό αεράκι
 και καυσαέριο,
 στο βάθος το Κουρέντι και η θάλασσα
 αλλά εμείς σταθεροί
 πάντα έξω!

Χαζεύαμε τους περαστικούς,
 τα βλέμματα κυρίως
 στα όμορφα κορμιά
 και στους περιέργους!

Σπέσιαλ λιαστό χταποδάκι,
 σωλήνες, σαγανάκια,
 φέτα τηγάνι, τσίρος
 και μπύρα Κάισερ!

Συζητήσεις...
 ακατάλληλες συνήθως για το χώρο!
 Φιλοσοφία, ποίηση
 αλλά και τα ταξίδια

του Θανάση του ορειβάτη,
 στα Θιβέτ και τις Άνδεις!

Αγαπημένος τόπος συνάντησης
 το ουζερί του Σωκράτη
 για χρόνια...
 μέχρι που αρρώστησε
 το παράτησε
 και το γκρέμησαν!

Στη θέση του ανοίγει...
 φαρμακείο!
 Περνάω από μπροστά του
 μ ένα κόμπο
 πάντα στο λαιμό.

Άνω Βροντού Σερρών - Χειμώνας '78

.....

Άγρια νύχτα!
 Αγέρας παγωμένος, χιόνι,
 με τους λύκους
 στις παρυφές του χωριού!
 Σκιάχτηκα λίγο...

Ήταν καλά μέχρι τότε
 δύο μεταμεσονύχτι
 στο μικρό καφενείο
 του ορεινού χωριού.

Η ξυλόσομπα κορωμένη
 το βρώμικο τραπέζι
 οι μεζέδες, το κονιάκ,
 τα χαρτιά, ο Τσιτσανης...

Οι μπότες βυθίζονταν
 στο φρέσκο από τη θύελλα χιόνι
 που κιτρίνιζε κάτω από το μικρό
 ξεχάρβαλο φανάρι.

Ησυχία! Απόλυτη!
 Η σιδερόπορτα στρίγγλισε στο άνοιγμα...

Δωμάτιο μικρό, παγωμένο
 το ίδιο και τα σκεπάσματα!

Κρύο!

Κοίταξα για ξύλα
 πανάθεμα ούτε ένα!

Θα τους ξύπνησα σίγουρα
 κόβοντας μερικά κούτσουρα
 απ αυτά της αυλής
 τα βρεγμένα.

Παράξενη αίσθηση
 να κόβεις ξύλα τέτοια ώρα!

Οι κτύποι,

τα ξυλιασμένα χέρια!
 Σα να μην είσαι εσύ !

Αναψαν δύσκολα
 δέ με παιρνε ύπνος
 και άρχισα να γράφω!
 Ζέσταινε λίγο-λίγο
 η φωτιά το σώμα
 και το γράψιμο την ψυχή!

αγριολούλουδο

.....

το αγριολούλουδο
 το ευωδιαστό,
 αυτό που θέλεις,
 φυτρώνει
 ανάμεσα σε βράχια
 στην άκρη

του γκρεμού!

Άπατρις

.....

Την έχω ακουστά
μα δεν την γνώρισα ποτέ,
λένε πως ειν' πανάσχημη, χλωμή,
ξεδοντιάρα με ασκίτη!

έρχεται αθόρυβα, ύπουλα,
και 'οπου σαν σύμβουλος
στάθηκε
τα τίναξε όλα στον αγέρα!

μιλούν γι αυτήν αόριστα
κανείς την σήμεραν στην πόλη
δεν πιστεύει στον ερχομό της.

"είναι αλλού αυτή αραγμένη
δεν κανει τον κόπο
να ρθει προς τα 'δώ"

"μήν είσαι απόλυτος φίλε,
η πείνα δεν έχει πατρίδα!"

(γραμμένο το 2010)

για όλα

.....

για όλα...
τα λουλούδια
που δεν μύρισα,
τα δέντρα

που δεν άκουσα το θρόισμα των φύλλων τους,
τα βουνά
που δεν πάτησα τις κορφές τους,
τα ρυάκια
που δεν ήπια απ' το νερό τους,
τη γυναίκα
την πραγματική...
που δεν ξύπνησα ζεστά μαζί της το πρωινό.

μιά ευτυχισμένη στιγμή

.....

έβρεξε λίγο σήμερα!
νότισε το χώμα
μύρισε το γκαζόν στο παρκάκι
τα πλακάκια γιαλίζουν όμορφα
στο φώς των φαναριών.

ο σκύλος χαίρεται
την βραδυνή βόλτα
μυρίζοντας αχόρταγα
τα χορταράκια στη βάση των φοινίκων!
Όμορφη βραδιά!

Ανάβω τσιγάρο
τραβώντας βαθιά την πρώτη ρουφηξιά!
Τι άλλο μπορεί άραγε
να είναι αυτή
παρά μια ευτυχισμένη στιγμή;

το πρόβλημα του ξενύχτη

.....

το μεγαλύτερο πρόβλημα του ξενύχτη
είναι να του τελειώσουν τα τσιγάρα,
όπως εμένα τώρα...
μάλλον όμως
μαζί με αυτά
μου τελείωσε
και η έμπνευση!

Τσιγάρα και έμπνευση
λοιπόν τέλος!
Καληνύχτα!

(οι ακαπνοί ας πανε πασο εδω...)

Γκούμα Βίκυ

Γκούμα Βασιλική του Γεωργίου και της Κατίνας...

Αν και μόνιμος κάτοικος του αλλού... όπως συνηθίζω να λέω... Γεννήθηκα... ζω... και εργάζομαι στην Θεσσαλονίκη. Ονειροπόλα και ρομαντική από πολύ μικρή ανακάλυψα την ζωγραφική. Συχνά εξαφανιζόμουν για να με βρουν μετά από ώρες κρυμμένη κάτω από κάποιο τραπέζι να ζωγραφίζω τον παράδεισο που ονειρευόμουν βάζοντας πινακίδες για να βρουν κι οι άλλοι τον δρόμο προς τα εκεί. Το πρώτο μου κείμενο ήταν ένα γράμμα προς τον Θεό το οποίο έγραφα στο δημοτικό.

Λεδομένου ότι ήθελα να κάνω τον κόσμο πιο όμορφο διάλεξα να γίνω ειδικός ενδυματολογίας και σχεδίασης μόδας. Σπούδασα σε κάποιο ιδιωτικό ΙΕΚ της πόλης μου και στην συνέχεια του Λουδίνου.

Ποτέ δεν θεώρησα τα γραπτά μου άξια λόγου... και τον εαυτό μου ποιήτρια... ακόμα αναρωτιέμαι πως χώρεσα εγώ στη λέξη γράφω... στον κόσμο που πλάθουν οι λέξεις είμαι καθαρά λαθρεπιβάτης... κάποιοι άνθρωποι με έπεισαν όμως να κάνω αυτό το βήμα και τους ευχαριστώ πολύ γι' αυτό.

ΔΕΝ ΓΡΑΦΩ ΕΓΩ

Δεν γράφω εγώ...
 Όχι δεν είναι δικιές μου οι λέξεις...
 Γράφουν τα φώτα της πόλης
 Που κρατούσαμε αγκαλιά
 Τις νύχτες να μη σβήσουν...
 Δεν γράφω εγώ...
 Γράφουν τα τραγούδια
 Που φιλούσαμε απαλά να μην ραγίσουν...
 Όχι σου λέω δεν γράφω εγώ...
 Γράφουν οι θάλασσες
 που φορέσαμε στα μάτια...
 δεν γράφω εγώ...
 γράφουν οι διαδρομές
 τα παπούτσια τους που έλιωσαν
 σ' ονείρων μονοπάτια...
 όχι δεν γράφω εγώ...
 γράφουν οι υποσχέσεις
 που σκόρπισαν σαν μπίλιες στην αυλή...
 δεν γράφω εγώ...
 γράφει το ουράνιο τόξο
 που το έκαψε η δειλή βροχή...
 δεν γράφω εγώ... στο είχα ξαναπεί...
 ακούμπησε στο στήθος μου το αυτί...
 ακούς;
 Η πληγή μέσα μου γράφει...

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ

Αυτό που θέλω μόνο είναι...
 Λίγο ουρανό να απλώσω τα όνειρα μου
 Λίγα αστέρια να στολίσω τα μαλλιά μου
 Λίγο ήλιο να φωτίζει την καρδιά μου
 Λίγη θάλασσα να βαφτίζω την αγάπη μου
 Λίγη φωτιά να λυτρώνει τον έρωτα μου...
 Κι ένα μικρό κομμάτι γη
 Να φυτέψω τα έργα μου
 Ν' ανθίσουν...

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΕΝΗ

Στο ναό
του βαθύ κόκκινου,
ανάμεσα σε λευκές νύχτες
και μαύρες μέρες,
θυσία η λογική
στο βωμό του απόλυτου.
Κύκνος που απλώνει
το λευκό του λαιμό
στα πόδια της είναι.
Το τελευταίο του άσμα.
Δώρο της κάνει και το μαχαίρι...
Σαν τον κόψει
να ξεχυθεί
αναβαπτισμένη
από το αίμα της φλέβας του...
που κυλά μόνο
για εκείνη...
Γιατί το ξέρει
κάθε που το μέταλλο ακουμπά κρύο
το καυτό του δέρμα...
Κάθε που σκίζει τη σάρκα του
Πεθαίνει αυτή...

ΩΡΑ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Τούφες λευκού στις κορφές των κυμάτων.
Τούφες πράσινου στις κορφές των λόφων.
Τούφες τα σύννεφα εκεί που ακουμπά το βλέμμα.
Τούφες αγάπη... κι όνειρα.... σπαρμένα ολόγυρα.
Τα σύνορα μου τοίχοι ολάνοιχτοι.
Εσύ κεραμίδι μου και κάθε τι δικό σου.
Τα μάτια σου παράθυρα που κοιτούν την ανατολή.
Το χαμόγελο σου φως στο σαλόνι της ψυχής μου.
Τα χέρια σου στύλοι... θεμέλια του αύριο.
Σπείρε στο σώμα μου ανασαιμιά γιασεμιού
και θέρισε με γλυκά... φιλί το φιλί... χάδι το χάδι...
Λέξη την λέξη... στάχυ ώριμο... γεμάτο από σένα...

ΤΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ

Σε πόσα χιλιόμετρα απόσταση αντέχει ένα όνειρο;
 Σε πόσες μέρες απουσίας;
 Πόσο μπορεί να διατηρηθεί μια αυταπάτη
 μέσα από τα γυμνά καλώδια του απρόσιτου;
 Εραστές του έρωτα είμαστε;
 Η μήπως
 Εραστές του ονείρου;
 πόσο ζει η σκέψη χωρίς την τροφή του βλέμματος...;
 της ανάσας...;
 Χωρίς το αναζωογονητικό νερό της αφής;
 Της μυρωδιάς; της γεύσης;
 Πόσο κάτι μπορεί να γίνει το τίποτα;
 Και η θέληση σε πόσα μποφόρ μοναξιάς αντέχει;
 Έλα...
 Πριν τα κύματα της συνήθειας πνίξουν
 Το πάθος των λέξεων...

ΛΗΘΗ

Κλείδωσα λίγο ουρανό στις λέξεις μου
 απ' την γεύση σου στα χείλη μου.
 Λίγο απ' το δικό σου γαλάζιο σύννεφο.
 Και κάθε που το σκοτάδι πνίγει την ανάσα μου...
 τρέχω να βρω αυτή την μικρή χαραμάδα
 που δημιουργήσες στο τίποτα,
 για να πάρω μια τζούρα αγάπη,
 μια πρέζα έρωτα,
 μια μικρή δόση ηλιαχτίδας... απ' το χάδι σου στη ψυχή μου...
 Και το πιο αμαρτωλό κλέψιμο ...
 μυτιές ευτυχίας.
 Για να με χάσει λίγο η πραγματικότητα.
 Αφού έτσι κι αλλιώς δεν της λείπω.
 Να δεθώ στο κατάρτι σου σαν Οδυσσέας
 και να με πάρεις μαζί στη γη των λωτοφάγων
 προσμένοντας την λήθη.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΦΤΕΡΟ

Μόλις χθες κατάλαβα ποιος είσαι
αγαπημένε ξένε...

Είσαι εκείνος ο άγγελος με το ένα μόνο φτερό
που είχα βρει στην αυλή παίζοντας με το τόπι μου,
παιδί,

κρυμμένο πίσω από την ακακία.
Την ακακία που έκανες πατρίδα
για να φυσάς με την πνοή σου
ζωή στα όνειρα μου.

Μόλις χθες κατάλαβα ότι είσαι εκείνη η φωνή
που μου ψιθύριζε τις λέξεις στο αυτί
όταν οι ήλιοι μου χανόταν σε ατέρμονες αβύσσους.
Το κόκκινο νήμα που μου έδειχνε το δρόμο για την έξοδο
απ' τους λαβύρινθους του νου.

Όταν το χιόνι απλωνόταν σαν σάλι στους ώμους μου
ήσουν η φλόγα που έκαιγε για να μην παγώνω.

Το πινέλο που έδινε χρώμα στο ουράνιο τόξο
μετά την βροχή.

Ο αέρας που σκορπούσε τα φθινοπωρινά φύλλα
στο παγκάκι της σιωπής.

Το βλέμμα που παρακολουθούσε το κουκούλι πότε θ' ανοίξει
να ξεπροβάλει η ζωή και να τον κοιτάξει
για να της σκάσει ένα φιλί
και να γίνει πεταλούδα.

Μόλις χθες κατάλαβα άγγελε μου...
πως υπήρχες πάντα στην ζωή μου.

Εσύ ήσουν αυτός που πάντα μεσολαβούσες
στον Θεό για να την βγάζω καθαρή...

Ότι ήταν το δικό σου φτερό που χάιδευε τα κύματα
της ανταριασμένης θάλασσας μέσα μου
σαν χριστού φωνή για να τη γαληνεύει...

με την ελπίδα

ένα αύριο

να γίνω εκείνο...

το χαμένο σου φτερό...

ΝΑ ΦΥΣΑΩ ΕΡΩΤΑ

Να ντύνομαι τις λέξεις
 που αγγίζουν την ψυχή σου
 κι όταν έρχομαι να σε βρω
 να ξηλώνω γράμμα το γράμμα
 τη φορεσιά μου στα μάτια σου εμπρός...

Να φυσάω

Το Έψιλον

εραστής του ονείρου...

Το Ρω

ρόδι σπασμένο στα πόδια της μοίρας

Το Ωμέγα

ώρες που κυλιούνται στην λαχταρά του φιλιού

Το Ταυ

τριαντάφυλλο μοσχοβολά η αύρα σου...

Το Άλφα

αγάπης πηγή να αναβλύζει...

Από την ανάσα μου στην ανάσα σου...

Κλωστές που κεντούν

το υφαντό πέπλο Ιέρειας

των μεγαλύτερων θέλω...

Να γίνομαι προσευχή

στο ναό σου

Να γίνομαι στίχος...

κι εσύ το νόημα...

Πιστός προσκυνητής...

κι εσύ θρησκεία...

Κομμάτι-κομμάτι να ξηλώνομαι

και να υπάρχω ακόμα

γιατί σε νοιώθω...

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΦΟΥΛΑΡΙΑ

Μεταξωτά φουλάρια οι λέξεις....

Στολίζουν το λαιμό....

Κι εγώ διαλέγω πάντα...

Εκείνο που ταιριάζει

Στη σιωπή σου...

Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Μ' αγαπάς ...

Το ξέρω...

Το νοιώθω στους σφυγμούς σου
που χτυπάνε μέσα μου...
Αυτούς που ανεβαίνουν
στην αντίληψη και μόνο
πως υπάρχω κάπου στον κόσμο
για σένα...

Αγριοπερίστερα που πετούν ολόγυρα στην σιωπή
και τα φτερά τους στα χέρια σου παίζουν...
Το βλέπω στους καθρέφτες σου που ανασταίνονται
όταν θωρούν τις χαμένες λέξεις
που ζωγραφίζονται στα χείλη μου...
Στα σεντόνια που απλώνεις
να μαζεύεις την αύρα μου από όπου περνάω...
Να μη χαθεί ούτε μόριο σκόνης από μένα
όταν σκορπάω στα γιατί
και βυθίζομαι στην κουταλιά των πρέπει.

Κι εγώ Σ' αγαπώ...

Μα ποιο το νόημα;

Δεν έχω τίποτα να σου δώσω
παρά μόνο λίγο αίμα με καλλιγραφικό χαρακτήρα
ακουμπισμένο σ' ένα σχισμένο κομμάτι χαρτί.
Ένα ψεύτικο κόσμο.

Χάρτινο.

Που του κρεμάω αυταπάτες σε διάφορα χρώματα
για να ξεχνώ πως πλέω μόνη
σε μια ανταριασμένη θάλασσα...

Ένα όνειρο...

Αυτό έχω μόνο να σου δώσω.
Βουτηγμένο ολόκληρο σε μένα.
Από την κορυφή ως τα νύχια.
Από τον πάτο της αλήθειας μου
ως την κορυφή του ψέματος μου.

Τίποτα άλλο.

Σου αρκεί;

ΤΡΕΞΕ ΒΡΟΧΗ ΜΟΥ

Μόνη περπατώ
 κάτω από τον μολυβένιο ουρανό.
 Σύννεφα βαριά πέφτουν στον βυθό την λογικής.
 Στο χώμα της συνείδησης
 χάνονται οι λέξεις.
 Η πρώτη στάλα μπερδεύτηκε
 έχασε τον δρόμο
 και προσγειώθηκε στο μάγουλο μου.
 Τι έγινε τώρα Θεέ;
 Θα κλαίω τα δάκρυα σου;
 Τα δάκρυα όλου του κόσμου;
 Ή τα δικά μου δάκρυα;

Θέλεις να ξεπλύνεις την φωνή...
 την ψυχή... την ζωή;
 Τρέξε βροχή μου
 κύλα να ξεπλύνεις το κορμί
 απ' την ζωή...
 Τρέξε βροχή μου
 κύλα να ξεπλύνεις την ψυχή
 απ' την ντροπή...
 Κύλα να ξεπλύνεις την γη
 απ' τον άνθρωπο.

Μόνη περπατώ
 μέσα στο τσιμεντένιο δάσος.
 Στις πολυκατοικίες όλες οι μορφές
 μου μοιάζουν τόσο οικείες.
 Φύλλα τα παραθύρια τους που αναστενάζουν...
 Μαύρα δάκρυα αργά κατακυλούν σε αυτά
 και στα μάγουλα μου στάζουν...
 Κι οι στάλες που μπερδεύονται
 και χάνουνε τον δρόμο
 στο σώμα του κόσμου βρίσκουνε
 τα μάτια και τα μάγουλα
 στων ποιητών τον τρόπο.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΓΗ

Τα αστέρια αγάπη μου με ζήλια ρεμβάζεις.
Δεν σου φτάνει ο ουρανός μόνο να τον κοιτάζεις.
Κουβέντα του πιάνεις όλο για το άδικο.
Δεν μας ξέρεις καλά του απαντάς,
σε σώμα κατάδικο.

Είναι το εδώ φυλακή
μου λες,
Το εκεί αντοχή
και κλαις,
μα ίσως είναι το μαζί, μικρή φυγή,
απ' το νεκροταφείο γη.

Στου μεγάλου καζίνου τη ρουλέτα
στο μαύρο έκατσε η μπλε μας μπίλια
και σαν επαναλαμβανόμενη κασέτα
κόβει κραυγές
για να μοιράσει
σε ολονών τα χείλια.

Τη θάλασσα αγάπη μου με θλίψη ζυγώνεις.
Δεν σου αρέσει να γίνεσαι μούσκεμα
και όλο θυμώνεις.
Απ' τα δάκρυα όλων μου λες ότι βρέχεται
στο νεκροταφείο γη
που η ζωή δεν αντέχεται...

ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Είναι εκείνη η στιγμή
 που ο χρόνος ενδεδυμένος όλο το φως
 χρυσή ηλιαχτίδα ξεκινά.
 Ξεκινά να χαϊδεύει μια σταγόνα
 της απέραντης...
 αιώνιας...
 αναλλοίωτης ...
 θάλασσας της ύπαρξης.
 Σαν άχραντο δάκρυ γεννιέται
 για να κυλήσει σε μια μόνο στιγμή.
 Από χαρά σε λύπη.
 Από τα πρώτα θέλω της ψυχής
 στα όνειρα.
 Απ' το ζεστό χαμογελαστό ηλίανθο της φιλίας
 στο κατακόκκινο τριαντάφυλλο του έρωτα.
 Από την υπόσχεση στη διάψευση.
 Από την αγνότητα ενός παιδικού χαμόγελου
 στο ψέμα της πραγματικότητας.
 Από την λευκή μαργαρίτα της ελπίδας
 στο χάπι της αιώνιας ύπαρξης...
 στην προσευχή...
 στην θεϊκή υπόσταση...
 Για να καταλήξει
 σ' ένα λευκό κομμένο χρυσάνθεμο...
 Τον εξ αρχής προορισμό του.
 Τον μόνο σίγουρο.
 Και μια αγκαλιά χρυσάνθεμα να έχεις...
 Το ίδιο κάνει.
 Τι να σου κάνουν κι αυτά...
 Για πόσο μπορούν να διατηρήσουν
 λίγο από το αρχικό χρυσό τους φως
 στο απολυτό αιώνιο σκοτάδι...;
 Πόση ευωδιά ζωής
 στην παντελή έλλειψη οξυγόνου;
 Το μόνο που μπορούν
 είναι να σκορπίσουν μαζί με το δάκρυ
 που απλώς το χώμα πότισε...

ΤΡΙΑΔΑ ΖΕΡΒΟΥ

«Γεννήθηκα σ' ένα πολύ μικρό χωριό στην Κρήτη στο Καρύδι, Επαρχία Μεραμβέλλου, Νομού Λασιθίου... Είμαι μαία στο επάγγελμα, εργάζομαι εδώ και 26 χρόνια στο Γενικό Νοσοκομείο Αγίου Νικολάου Κρήτης, μια πόλη, που λατρεύω να ζω... Είμαι παντρεμένη με το Φάνη Πανταζή και έχω δυο παιδιά, κόρη και γιο και ένα εγγόνι.. Η ποίηση βρίσκεται στο αίμα μου, είναι η ανάγκη μου για επικοινωνία και έκφραση, είναι η λύτρωση μου... ευχαριστώ...»

Ελπίδα, αγάπη, λαχτάρα και πάθος,
πανσέδες και κρίνα ,αιώνια, εξαισία θλιμμένα,
ουράνια αστέρια, σβησμένο μου πάθος,
πέταλα ρόδων στη γη πεταμένα....

Ουράνιο τόξο της ψυχής μου το χρώμα,
άδειες φωλιές του μυαλού μου οι σιωπές...
αμίλητοι κύκλοι στο ασάλευτο χώμα...
γαλήνη ανέπαφη της καρδιάς οι πληγές...

Οι ορίζοντες παύσεις ,στο μυαλό μου στοιβάζουν,
πρωτόγονη κρήνη ξαφνικά μου ανοίγει..
τα σβησμένα ηφαίστεια της ζωής μου ανάβουν
στροβιλίζονται όλα στων ματιών μου τη δίνη...

Χρυσά καμπανάκια βουτηγμένα στη λήθη
το νερό κοιμισμένο...ακούνητο πάλι...
τι μπορεί να ταράξει τα αδιάφορα πλήθη,
τι μπορεί απ' την θλίψη ....εμένα να βγάλει;

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ

Κλαίει ο ορίζοντας στα βάθη τ' ουρανού
κι εμείς με ρόδα στα μαλλιά στεφανωμένοι,
ανέμελοι, αδιάφοροι και λίγο αλλοπαρμένοι,
ρηχά βαδίζουμε στα άδυτα του νου...

Χρώμα μαβί απλώνεται στου καθενός την μοίρα,
και οι ζωές των ζωντανών ίδια με τους νεκρούς..
πως να ξεφύγεις και να πάς σε τόπους μαγικούς
όταν σου στέλνει ο ουρανός τα δάκρυα πλημμύρα;

Με ναρκωμένο το μυαλό, την ζήση μας περνάμε,
το δεν βαριέσαι έγινε ο ύμνος των θνητών
απαλλαγή επιβλήθηκε τιμών και αρετών,
του αλλονού τον θάνατο, απλά τον προσπερνάμε...

Όμως τα δάκρυα, την καρδιά, σύντομα θα την σπάσουν
πολλά συσσωρευτήκανε..το ξέσπασμα θα 'ρθει

στο βάθος του ορίζοντα ο ήλιος θε να βγει
και τα δεινά που νέκρωσαν το νου μας θα ξεσπάσουν..

ΑΝ ΔΕΙΣ

Αν δεις στον ύπνο σου απόψε μια φωτιά,
μην φοβηθείς...ψυχή μου δεν θα κάψει,
θεά του έρωτα, την τόση σου ομορφιά,
την φλόγα αυτή, οι δαίμονες, σε μένα έχουν τάξει...

Αν δεις στον ύπνο σου φουρτούνα, ταραχή,
λύσε την βάρκα σου και έβγα στ' ανοιχτά...
η καταιγίδα του όνειρου, η αντάρα, η βροχή,
ηρθε για μένα, να με βάλει στα σκοτάδια τα πηχτά...

Αν δεις στον ύπνο σου πως κάνει παγωνιά,
και νιώσεις δάκρυ απ' την καρδιά σου να σταλάζει,
γύρνα στο πρώτο όνειρο, που είδες, στην φωτιά...
νιώσε την φλόγα που η ανάσα μου θα βγάζει...

Αν νιώσεις μες στον ύπνο σου χάδι ν' ανακουφίζει,
κάθε πληγή που σε πονά, κι ανοίξεις μάτια φως μου
θα δεις το χέρι μου απαλά, να σου το ζωγραφίζει,
πως είσαι ο μοναδικός αληθινός θεός μου...

ΕΙΜΑΙ

Είμαι ακροβάτης!!Περπατώ επάνω στο σκοινί μου,
χάος κάτω απ' τα πόδια μου, πυκνό βαθύ σκοτάδι...

Όμως βαδίζω σταθερά, εγώ κι αμωναχή μου
κι απαξιώ το βάραθρο του λυσσασμένου Αδη...

Είμαι φακίρης!!! Περπατώ επάνω σε ξυράφια,
πάνω σε ξύλινα καρφιά, σε μπρόκες ατσαλένιες
τοποθετώ τα θαύματα σε ξεχασμένα ράφια,
τα όνειρα που έκανα σε θήκες ασημένιες...

Είμαι αστρολόγος!!!Περπατώ μαζί μαζί με τους κομήτες,
ξεφεύγω από τα γήινα, σε άλλους γαλαξίες

ψάχνω να βρω το δίκιο μου, ανέραστοι αλήτες,
ψαλλίδισαν τα θέλω μου, μου κλέψανε αξίες..

Είμαι ο μάντης των καιρών!!!!προβλέπω καταιγίδα
θα μας χτυπήσει αλύπητα, γι αυτό προφυλαχτείτε...
ακόμα και ο ουρανός μας έστησε παγίδα
ένα σας λέω, τους καιρούς, ποτέ μην φοβηθείτε...

Είμαι αντάρτης!!!Ξεκρεμώ, σκουτάρι και τουφέκι
και τα κρεμώ στην πλάτη μου, το άδικο με πνίγει,
βάζω στο στόχαστρο αυτόν..που κάθεται παρέκει,
αυτόν που με διέλυσε και τραύματα μου ανοίγει...

ΦΥΓΕΤΕ ΟΛΟΙ

Φύγετε όλοι!!είστε εμπόδιο,στα σχέδια που κάνω,
θέλω εκείνη την πικρή και μάταιη αλήθεια,
να την συλλάβω...δεν ανέχομαι,συνέχεια να χάνω,
οργή και μάστιγα κρατώ,'όπως στα παραμύθια...

Φύγετε όλοι!!!Ανησυχώ!!! Τ' αποκρυφά σας πάθη,
κι ο κάλπικος ο κόσμος σας αδιάφορη μ' αφήνει,
ανώφελη η προσπάθεια που κάνετε,τα λάθη,
στ' απόκρυφα της σκέψης σας, μόνο ο Θεός θα κρίνει!!

Φύγε κι εσύ!!Για να κοπάσει της καρδιάς η τρικυμία,
τα δάκρυα τ' αναρίθμητα ,κάποτε να τελειώσουν,
την καθαρή μου την ψυχή μέσα στην αμαρτία,
δεν θα την βάλω!!Οι καημοί, μένα δεν θα με λιώσουν!!

Κάθε στιγμή,άτολμη,ανίκανη κι αδέξια ναυαγώ...
στων εποχών τα μαύρα σταυροδρόμια τριγυρίζω,
το λίκνο της ζωής μου ενθυμούμαι,νοσταλγώ,
τα αδυσώπητα μαρτύρια του πόνου φυλακίζω...

ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Σκλάβα του χρόνου γίνομαι, μεθώ με το φορτίο,
ζωής παράδοξης, μουντής, που διόλου δεν κινείται...
αδάμαστη η μοναξιά, από τότε που τ' αντίο,
ξεστόμισες ...κι ο χρόνος μου, ανώφελα αιωρείται...

Κλεισμένη σε μιά κάμαρα γεμάτη αντηχήσεις,
σ' ένα καθρέπτη μια μορφή κατάχλωμη αντικρύζω,
ψιθυριστές!! Κραυγές των ηδονών!! Πλάνες οι απαντήσεις,
το είδωλο μου ράγισε!!! Τον χρόνο δεν κερδίζω...

Σκλάβα του χρόνου, ημίγυμνη, στην μέθη καταλήγω,
τα μυστικά μου τα φτερά ανοίγω στην σιωπή...
φεύγω απ' το παράτολμο, το όνειρο που κτίζω
ικέτιδα και δέσμια, βουτάω απ' την σκεπή..

Λυγίζω αργά τους ώμους μου, όσο αργά κυλάνε
οι ώρες... βασανιστικά.. κι αρχίζω το τραγούδι,
εκείνο το δαιμονικό που αγέλοι τραγουδάνε,
σαν να' ναι απάυγασμα ψυχής, αστραφτερό λουλούδι...

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΞΩΤΙΚΟ

Σαν μεθυσμένο ξωτικό βγήκα απ' το σπίτι
παραπατώντας και τρεκλίζοντας διέσχισα τον δρόμο,
τ' αερικό της σκέψης μου με κράταγε απ' τον ώμο,
μην πέσω κάτω... άστεγο, αλανιάρικο σπουργίτι...

Στις πτήσεις μου μαζεύτηκαν, κυκλώσαν το εγώ μου,
παράσιτα... παρείσαχτοι, γελοίιοι αναβάτες,
κάθε λογής περιέργοι ακολούθησαν τις στράτες
που στον ορίζοντα χαράζει το μυαλό μου...

Πλανεύτηκαν!!! Γελάστηκαν !!! Πιστέψαν,
ότι μπορούσαν ν' αποκτήσουν τη σπουδή μου,
την απροσδόκητη, αλλοπρόσαλη ύπαρξή μου,

το πνεύμα και το θάρρος μου ζηλέψαν....

Περιπλανήθηκα στους ίσκιους της συνήθειας,
 δεν κάθισα κι ας μ'έκαιγε η φλόγα,
 η αλαφροίσκιωτη καρδιά μου τα ευλόγα,
 τα ξεχασμένα όνειρα....κι ας έχρηζε βοήθειας....

Στη μέθη μου τα έβλεπα πολυπλοκα,σαν δεμα
 μπερδέματα της άστατης ζωής μου,
 έργα και πράξεις της ανήσυχης ψυχής μου,
 που πλέον διώχνει από πάνω της το ψέμα..

ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ

Χαρταετοί πετούν ψηλά,τον ουρανό σκεπάζουν,
 μοιάζουν πολύχρωμα πουλιά στο έδαφος δεμένα,
 απομακρύνονται αργά,τα κρόσσια τους αλλάζουν,
 τ' αφεντικά τους τα σκοινιά τα' χουνε τεντωμένα....

Έχουνε πρόσωπα θνητών και χάρτινα στολίδια,
 άχρωμα και ανέκφραστα,χάνονται στην ομίχλη....
 ύστερα ξαναφαίνονται,παίζουνε τα παιχνίδια,
 κείνου που νήματα κινεί και τ' άπειρο τους δείχνει...

Πολλες φορές τ' αφεντικά,έτσι απλά,για πλάκα,
 κόβουνε κάποιο απ' τα σκοινιά και λύνονται στα γέλια...
 όταν το χάρτινο πουλί καίγεται μες στη θράκα,
 που 'χουνε ανάψει κάτω του σε τσίγκινα βαρέλια.
 Το θεωρούνε άψυχο,δεν δίνουν σημασία
 μόνο η καλοπέραση του τρελαμένου εγώ τους,
 διεφθαρμένοι,αρέσκονται σε λέρα συνουσία,
 που διαπράτουν μόνοι τους,αυτοί κι ο εαυτός τους...

Είναι εκείνοι που κρατούν στα χέρια τους την τύχη,
 όλων των άτυχων πουλιών,και πράττουν όπως θέλουν.
 Όλο πειραματίζονται,ποιο απ' όλα θα πετύχει,
 το σχέδιο τ'αφανισμού των αετών γυρεύουν....

ΔΙΛΛΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΠΡΕΠΕΙΕΣ

Μαύρα πουλιά οι τύψεις μου, με χάρτινα φτερά,
 νύχια γαμψά, 'μοβόρικα...ράμφη κιτρινωμένα,
 αν καρφωθούν στη σκέψη μου, τα πάντα είναι θολά,
 ακόμα και τα όνειρα είναι ξεφτυλισμένα...

Αδέσποτη, αμοναχή, η σκέψη, ταξιδεύει,
 σε πολιτείες ψεύτικες, στο χωροχρόνο πάει...
 γεμίζει απο απόβλητα, τη νόηση παιδεύει,
 τη βάζει σ' απομόνωση, το τσαμπουκά της σπάει...

Διλλήματα κι απρέπειες, πάθη κι απωθημένα,
 καμμιά προτεραιότητα, τα πάντα είναι πλάνη,
 οι πόθοι μου ανεκπλήρωτοι, κι όλα συσκευασμένα,
 όλα αυτά που θα' πρεπε, στη ζήση να' χω κανει...

Απέχθεια!!! μονάχα αυτή γεμίζει την ψυχή μου,
 φταίω κι εγώ, αφέθηκα στην αδηφάγο πείνα,
 των κορακιών που σπάραξαν την ίδια την ζωή μου,
 καθυποτάχτηκα!!! Μισώ!! τον χρόνο και το μήνα...

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ...

Ανορθόγραφες λέξεις, τα λόγια, στο μυαλό μου φαντάζαν,
 οι τρελλές αυταπάτες, στη συνείδηση μπήκαν,
 ανούσιο ξόδεμα, οι ιδέες μου μοιάζαν,
 ακατάδεκτοι δείκτες, ρολογιού που σταθήκαν...

Ο δραπέτης της νύχτας αέρας, πορείες χαράσει,
 τρυφεροί επαναστάτες, τα φεγγάρια τον κρύβουν,
 εκεί που γεννιούνται τ' αστέρια αράσει,
 τεχνοκράτες ανέραστοι, τις παλάμες τους τρίβουν..

Φτερωτοί οι αγγέλοι, των νόμων οι φύλακες,
 τα λευκά τους κουστούμια προβάρουν,
 τις ζωές, με μελάνι στους τοίχους, στους πίνακες,
 κρεμούνε ανέμελα, οι δαιμόνοι να πάρουν...

Ξομολόγε μου ήλιε, ανέτειλε τώρα,
προσδιόρισε πλάνα, της ζωής των ανθρώπων,
σε σωστή τροχιά, ξαναβάλε την ώρα,
υπεράνω κρατήσου, θυσιών μα και κόπων.

ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΝΕΡΑΙΔΕΣ

Αγγελοι με λευκά φτερά και με λευκούς χιτώνες,
περπάταγαν στο ξέφωτο, στο σταυροδρόμι τ' άδειο,
Κρεμόταν τα μανίκια τους, πάνω απο τους αγκώνες,
προσήλωσαν το βλέμμα τους, στο πέλαγο τ' ανάδιο...

Οι χάλκινες ρομφαίες τους πύρινη λάμψη εβγάζαν,
'στραφτοκοπούσαν δυνατά στου φεγγαριού τον κύκλο..
Πανσέληνος διαβολική!!! Κι οι ίδιοι τους εμοιάζαν,
με μάγους που τους δώσανε χαριστικά τον τίτλο....

Χλαπαταγή και κουνιαρχτός, πυκνή αντάρα, σκόνη,
αριστερά σηκώθηκε και οι νεράιδες βγήκαν!!
η καθεμιά, ηδονικά και με σαγήνη σώνει,
κι οι άγγελοι σωπάσανε, εκεί και βουβαθήκαν..

Τους γονατίζει η ομορφιά, τους αποδυναμώνει,
κι ας Ήρθαν ν' αφανίσουνε ετούτα τα δαιμόνια,
δεν πάει το χέρι στο σπαθί, καθόλου δεν ζυγώνει,
δεν το μπορούν, δεν γίνεται... κι ας προσπαθούνε χρόνια...

ΑΝΙΣΤΟΡΡΗΤΟΙ

Η γνώση τ' ανιστόρητου, κενή, συφοριασμένη,
περιπλανιέται στ' άδικο και στη σκαιότητα της.
Πάντα μισή, πάντα λειψή, πάντα ξεφτυλισμένη,
στην γελειότητα της...

Βγάζει κραυγή για ν' ακουστεί, τεντώνεται, κομπάζει,
αλοιώνεται η χροιά της.

Αγωνιά,υψώνεται,συχνά πυκνά βραχνιάζει,
πνίγεται στα υγρά της...

Διαψεύδεται ανηλεώς,απ 'την πικρή αλήθεια,
το μίσος της κοχλάζει.

Τι κρίμα!!Εδραιώνεται μέσα απο παραμύθια,
κι εμάς δεν μας πειράζει.

Κάνει βουτιά στο απύθμενο,τεράστιο και παράλογο,
βαρέλι της άγνοιάς της.

Συλλέγει λόγια φτερωτά,χωρίς υπόσταση κι αυτά,
και τα πετά μπροστά της.

Ω!!Τι γελειοποίηση!!!Λόγια ασύνταχτα,χλιαρά,
λόγια χωρίς ουσία...

Απλώνονται,σκορπίζονται,τον χωροχρόνο κατακτούν,
εδραιώνουν εξουσία...

Η ΝΤΡΟΠΗ ΜΟΥ...

Ζω μέσα στην απόλυτη,επαίσχυντη βιασύνη...
στην ανεπάρκεια των καιρών,στού λάθους την μετάνοια...
μα εν τούτοις περιφέρομαι, στην απεραντοσύνη,
στη αδηφάγο προσμονή, στου κύκλου την παράνοια....

Ανεμοι απροσδόκητοι, με μάνητα κομπάζουν...
μου αφαιρούνε την ντροπή, παίρνουν την σοφρωςύνη,
πολιτική αστάθεια,μου λένε και διατάζουν,
αφανισμό της ύπαρξης...της ύλης...της ευθύνης...

Ακολουθώ το κάλεσμα των κούφιων αξιών,
ψηλά κρατώ το λάβαρο της μαύρης αδικίας,
γεμίζει η παρουσία μου κάστρα ακροδεξιών,
αδιαφορώ, και θεωρώ...κίνηση σημασίας,

την φοβερή κατάντια μου! !Εγώ! Με τις λιτές τις πένες!!
με αρχές απαραβίαστες, όνειρα για το μέλλον,
ν' ασπάζομαι πολιτικές κι ιδέες τόσο ξένες
που ουδέποτε τις δέχτηκα...που ούτε και τώρα θέλω...

ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΠΙΟΝΙΑ

Αλλόκοτα πiónια οι άνθρωποι μοιάζουν,
μονόχρωμη γίνηκε της ζωής η σκακιέρα...
κατάμαυρο χρώμα στην σκέψη τους βάζουν,
ατέλειωτη η νύχτα, ξεχάσαν την μέρα...

Τριζάτοι μα κούφιοι βασιλείς κυβερνούνε,
το σκήπτρο του τρόμου ποτέ δεν αφήνουν
με ξύλινη γλώσσα πολλάκις μιλούνε,
αδιάλακτοι,άκαρδοι,δεκάρα δεν δίνουν...

Κινούνται,βαδίζουν,αργά προχωράνε,
παντού ερημιά,σκοτάδι και κρύο...
η μηχανή που αλέθει κουρέλια στο βάθος,
είναι φτιαγμένη για κείνους τους δύο...

Τους πρώτους στη λίστα,μα έπονται κι άλλοι,
η ουρά του θανάτου ποτέ δεν τελειώνει...
στα υπόγεια του νου τους φαντάζουν μεγάλοι
οι άρχοντες τούτοι...κι οι απάνθρωποι νόμοι...

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

Στα πέταλα των λουλουδιών,στης χαραυγής το χρώμα,
στους απαλούς κυματισμούς,στους δρόμους των αιθέρων,
στης πρωινής δροσοσταλιάς το διάφανο το σώμα
και στ' ουρανού το απέραντο γιορτάσι των ανέμων....

Στα άγανα του σιταριού,στα φύλλα που θροΐζουν,
μέσα στα γάργαρα νερά που ακούραστα κυλάνε,
μέσα στους ίσκιους των βουνών, που μοναχοί καθίζουν,
όσοι ανάταση ψυχής ψάχνουν κι αναζητάνε...

Μέσα σε άγνωστες σπηλιές, απ' τον θεό κρυμμένες
σε δάση που τον ουρανό από πάνω σου δεν βλέπεις,
με συντροφιά πολύχρωμες ιδέες τόσο ξένες.
βρίσκεις τη λύτρωση του νου... που αναζητάς και τρέχεις...

αδιάκοπα σε χίμαιρες... σε ρημαγμένους τόπους,
στα πρόθυρα του αφανισμού, στου κόσμου τα συντρίμια..
απελπισμένα αναζητάς νέους... καινούργιους τρόπους
ομως αποδεικνύονται, χέρσα και άγονα Ίμια....

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

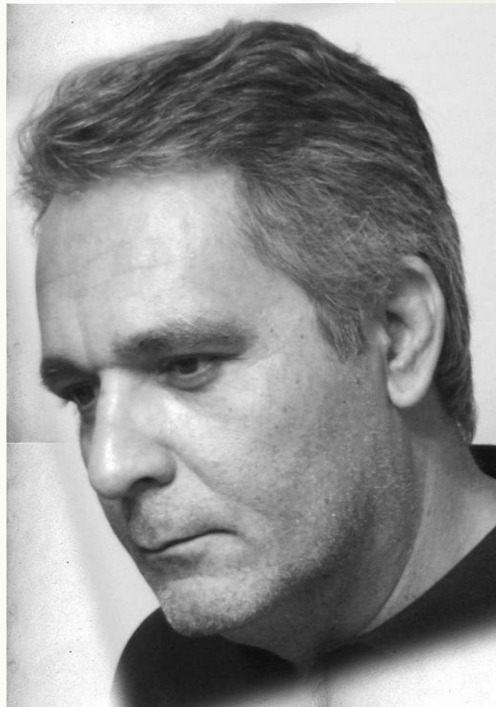
Φύλλο με φύλλο πιάστηκαν, στ' ολάνθιστο λιβάδι,
όλα τα ρόδα των αγρών, να στήσουνε χορό..
Διώξανε με τις μυρωδιές ολόκληρο κοπάδι,
εντόμων που λυμαίνονταν τον θρεπτικό χυμό....

Φορούσαν τα καπέλα τους, με χρώματα βαμμένα
τέντωναν στον ορίζοντα τον κύκνειο λαιμό τους..
καμάρωναν τα πέπλα τους τα χρυσοστολισμένα,
και γεύονταν τις μυρωδιές που στάζαν στον κορμό τους...

Προσμένανε την μουσική απ' τον ουράνιο θόλο,
τις σάλπιγγες μικρών θεών να πάρουν πρώτο βήμα..
μα φαίνεται τις άρπαξαν, με πονηριά και δόλο..
καποιοι ανιστόρητοι θνητοί, κάναν μεγάλο κρίμα...

Και τώρα δίχως μουσικές, θα σβήσουν, θα χαθούνε..
όλα τ' αγριολούλουδα του κάμπου, του αγρού....
εκτός κι αν έρθουν άνεμοι, να σιγοτραγουδούνε..
ένα τραγούδι ρυθμικό, παρόμοιο τ' ουρανού...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΙΥΛΗΣ

Γεννήθηκε στη Χαλκίδα, όπου ζει και εργάζεται μέχρι σήμερα ως καθηγητής της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

Τα παρακάτω ποιήματα αποτελούν μέρος της ποιητικής συλλογής του "Κίρκης φιλί".

1. Κίρκης φιλί

Άδραξε τους καρπούς,
 τώρα που η ευθανασία κοιμάται
 στις εφηβείας σου τα κατάσπαρτα βοσκοτόπια.
 Τώρα που στη ρεματιά του έρωτα
 σκίζεται στα δυο η καρδιά σου
 κι ο αναστεναγμός ανάλαφρο φτερούγισμα πουλιού
 ακούγεται στις φυλλωσιές.
 Ροή νερού η αναπνοή από της νιότης την πηγή
 καθώς ζυγώνει η στιγμή να ασπαστούν τα χείλη,
 κελήδισμα αηδονιού μετέπειτα η θύμηση της,
 κι ο μισεμός αλαργινός για την Ιθάκη.

2. Κομπάρσοι πρωταγωνιστές

Δεν είμαι πρωταγωνιστής το ξέρω...
 Ένας κομπάρσος είμαι —ούτε καν για τρίτους ρόλους—
 μέσα στον όχλο, να μη φαίνεται άδειο το πλάνο.

Μα η ταινία, έχει για τίτλο το όνομα μου...
 Όλα στηθήκανε λένε για μένα,
 όλα υπάρχουν γύρω μου, για να υπάρχω,
 να μη σβηστώ εντελώς από το χάρτη.

Δεν με ρώτησαν όμως: Εγώ τι θέλω;
 Μια υπερπαραγωγή χωρίς ούτε 'να πλάνο;
 Κι ο σκηνοθέτης της ζωής μου να 'ναι άλλος!

Κομπάρσοι όλης της γης ας χωριστούμε,
 σε πρωταγωνιστές ταινιών για έναν ρόλο,
 με μια πλοκή δίχως αρχή, μέση και τέλος...
 Κι αν γίνει αυτό, ας το επιλέξουμε εμείς!

3. Άνθρωποι κι αρουραίοι

Ανθρώπους αρουραίους
γέμισε οι γειτονιά μου,
και τους παραξενεύει
η ήρεμη ματιά μου.

Πως δε φοβάται εκείνος;
Πως δεν ανησυχεί;..
Όπου κι αν κοιτάξεις
εμπρός του θα μας δει!
Αφού αυτός μονάχος
κ' εμείς τόσοι πολλοί...

Κι όλο αναρωτιούνται...
Κι όλο αναρωτιούνται...
Μα δεν τους πάει ο νους:
Ναι! Αυτοί οι τόσο «σπουδαίοι»
με πονηριά αλεπούς...

Μα είναι τόσο απλό!
Εγώ για να τους δω
πρέπει να σκύψω το κεφάλι
κι αυτό δεν το μπορώ...
Γι' αυτό όπου τους βρίσκω
θα τους ποδοπατώ!

4. Το κορίτσι της γειτονιάς

Μεθυστική η βράδια
κι αυτή, τον ουρανό κοιτάζει
τ' αστέρια όλο νάζι
ερωτικής ματιάς.

Άσπλαχνο το φεγγάρι
καρδιά που 'χει μαράζι
την ώρα που χαράζει
να ερχότανε μακάρι.

Μια άγνωστη αγκαλιά
 ίσως την περιμένει
 κι η ελπίδα πίσω μένει
 στον πόνο γιατρεία.

Ελπίζει στη στιγμή,
 μα άλλα ο καιρός θα φέρει
 κι ας κάνει πως δεν ξέρει
 το νιώθει δεν θα 'ρθει

Χρόνια που καρτερεί
 ζωή μέσα στη πλάνη
 για αυτόν κτίζει λιμάνι
 σαν τύχει και φανεί.

Αγάπη, γεμάτη μοναξιά
 πανσέληνος και μύρα
 κλαίει η κακομοίρα
 σπαράζει η γειτονιά

5. Γκρίζα νιάτα

Κάποια παιδιά δε μοιάζουν με τ' αλλά.
 Έχουν τη μοίρα καταραμένη...
 Μες στο κλουβί τους είναι κλεισμένα,
 και αιωρούνται στο κενό.
 Μεγαλωμένα απ' τη γιαγιά τους.
 Δεν έχουνε πει μητρικό γάλα,
 μα ούτε πατέρας τα περιμένει,
 πάντοτε απόντες ήταν κι οι δυο...
 Τα όνειρα τους μικρά ή μεγάλα,
 δεν τα στήριξε ανθρώπινο χέρι,
 τη μοναξιά τους βρήκαν λημέρι...
 Και μεγαλώνουν πιο γρήγορα απ' τ' αλλά...
 Σαν αγρίμια σκιαγμένα στο ανθρώπινο χάδι,
 τους το 'χει αφήσει η ανασφάλεια σημάδι...
 Αγριολούλουδα κομμένα
 σε μια αποψίλωση με το στανιό.

6.Οι βασιλικότεροι του βασιλέως

Γεμίσαμε μικρούς, τενεκεδένιους, πρίγκιπες...
 Διαδόχους, που ο καθείς θέλει το θρόνο του...
 Υποτακτικούς, βασιλικότερους του βασιλέως!

Κίβδηλα, τσίγκινα στρατιωτάκια,
 που κάνουν θόρυβο στην πρώτη σταγόνα της βροχής.
 Που υποκλίνονται εύκολα στον άνεμο,
 γιατί έχουν καλολαδωμένη μέση.
 Μόνο στον πολύ ήλιο πυρακτώνονται,
 κοκκινίζουν και λιώνουν.

Κι όμως, τον υπόλοιπο καιρό επιβιώνουν!..
 Το θεωρείς τόσο ανούσιο μ' αυτούς ν' ασχοληθείς!
 Τόσο μηδαμινός· μαζί τους αν καταπιαστείς...
 Μα θα 'ρθει αθόρυβα η στιγμή, που θα τους υποστείς!

7.Μοιρολόι

Ένα τραγούδι αλγεινό
 τα σωθικά μου καίει,
 ένα μαράζι, ένας καημός
 ποτάμι που με ρέει.

Τα βήματα μου αθέλητα
 τσακίζουν στο ρυθμό του.
 Σαν το κλαράκι που λυγά
 στο βάρος των καρπών του.

Το άκουσμα του αλαργινό
 όνειρο που ξεμένει,
 γλυκό κελάηδισμα αηδονιού

που όλο πίσω μένει.

Γλυκολαλεί για τη ζωή
 για τη χαρά της νιότης.
 Μα σε που σου 'λαχε η βροχή
 ακούς το σπαραγμό της.

8. Το κακό το μάτι

Ντρέπομαι για μας...
Για την ασχήμια μας...
Για το πώς κάνουμε
το σημαντικό ασήμαντο,
τ' αταίριαστο εναρμονισμένο.
Κι ό,τι ακριβοθώρητο μας έλαχε
από προσώπου γης χαμένο.

Δεν αξίζει στα μάτια μου ουρανός
την κακογουστιά μας να σκεπάζει.
Μήτε θάλασσα να βρέχει το γιαλό,
περίγελος στα χάλια μας μου μοιάζει.
Και τη βροχή που πέφτοντας
αναγεννά το χώμα,
μόνο πτυσιά αδιαντροπιάς
θα την λαμβάνω...
Κι εσείς, σαν ξορκισμός
για το «κακό το μάτι»!

9. Έρπων

Δεν αρκεί μονάχα
να γεννηθείς αητός.
Πρέπει να βρεις κι ουρανό
—αντίστοιχο— να πετάξεις.
Κι αν δεν σου λάχει αυτός,
θα γενείς ερπετό...
Που μια ζωή θα σβαρνιέσαι
λίγους σπόρους ν' αρπάξεις.

10. Αναθάρηση

Σαν πόρτα από ερειπωμένο σπίτι, πατρικό,
άνοιξες την καρδιά μου που 'χε κλείσει.
Το τρίξιμο της, κλάμα κι ουρλιαχτό
για ό,τι αυτή ποτέ δεν είχε ζήσει.

Κι άρχισε να μουρμουράει γλυκόλογα η ζωή,
κι ο ήλιος αναθάρρεψε στο σκοτεινό κατώφλι.
Σαν το πουλάκι που κτυπάει το κέλυφος να βγει,
αφήνοντας παράμερα τ' άχρηστο πλέον τσόφλι.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΡΕΤΑ

Γεννημένος το 1956 στη Βρίσα Λέσβου ο Γαβριήλ Καρέτας έχει περάσει τα τελευταία 35 χρόνια της ζωής του ανάμεσα σε στεριά και θάλασσα χωρίς να έχει αποφασίσει ποια τον κερδίζει περισσότερο (ή ποια μισεί λιγότερο...) Έχει ταξιδέψει σε όλον τον κόσμο και στα ταξίδια του αυτά έχει κατορθώσει να διαβάσει εκατοντάδες βιβλία. Ο «Θεραπευτής» αποτελεί την πρώτη δική του απόπειρα συγγραφής αφού μέχρι σήμερα έγραφε κυρίως ποιήματα και δοκίμια. Ο γλαφυρός και αβίαστος λόγος του θα μπορούσε να προσφερθεί για θεατρικό κείμενο ενώ η εναλλαγή αστείου και πικρού αντικατοπτρίζει κάτι από την αλήθεια της ζωής. Το παρόν βιβλίο γράφτηκε περί το 2010 και αποτελεί μια γραφική μυθιστορία -με εμφανή αυτοβιογραφικά στοιχεία- που μπλέκει τις γήινες και τις θεϊκές υποθέσεις με ξεκαρδιστικό τρόπο, επίκαιρο σχολιασμό και πικάντικες λεπτομέρειες.

Άλλα του βιβλία είναι : «Ο Μητσάρας», «Τα Διχαμάντια», «Πτυγμαλίων», «Τα κίτρινα τάλιρα», το παρόν «Σωκράτης Σωφρονέλλης» και «Ζωές αυταπάτες».

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΒΙΒΛΙΟΥ “ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΕΛΛΗΣ”

Ο Σωφρονέλλης Σωκράτης είναι ένας γεροδεμένος μαρμαράς αδιάφορος για τα περισσότερα πράγματα που πάει φαντάρος. Εκεί τα βρίσκει σκούρα κι έρχεται σε ρήξη με το λοχία. Τελικά δέχεται ένα χτύπημα στο κεφάλι και χάνει τη μνήμη του. Όταν την ξαναβρίσκει διαπιστώνει πως κάποιος άλλος έχει κάνει κατάληψη του κεφαλιού του. Αυτός ο κάποιος είναι ο Σωκράτης του Σωφρονίσκου ο σοφός Αθηναίος πολίτης. Κι αν στην αρχή ο μικρός Σωκράτης θέλει να διώξει τον γέρο στο τέλος τον αποδέχεται και συμβιώνουν μ’ ότι αυτό συνεπάγεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΕΛΛΗΣ

Όλο το στρατόπεδο βρισκόταν στο πόδι εκτός από κάτι νεοσύλλεκτους που δεν ξυπνούσαν ούτε με κανόνι. Σούρτα φέρτα, βλαστήμιες μπινελίκια και ο Αλκιβιάδης ξαπλωμένος μπροστά στην σιδερένια πόρτα του πειθαρχείου να κλαίει και να οδύρεται .

- Τα κλειδιά, τα κλειδιά. Ας φέρει επιτέλους κάποιος τα κλειδιά ακούστηκε μια φωνή μέσα στο πλήθος. Σε λίγο έφτασε και ο αξιωματικός υπηρεσίας.
- Τί συμβαίνει εδώ; Ρώτησε με ύφος δέκα καρδιναίων. Επειδή δεν πήρε καμιά απάντηση ξαναρώτησε.
- Θα μου πει κανείς επιτέλους τί συμβαίνει εδώ; φώναξε αγριεμένα.
- Και αυτός τί έπαθε και κλαίει σαν την πουτάνα; Σηκώστε τον όρθιο. Δύο ζευγάρια χέρια έπιασαν τον Αλκιβιάδη απ’ τις μασχάλες και προσπάθησαν να τον σηκώσουν. Εκείνος τσίριξε ακόμα πιο δυνατά και κλώτσαγε τα πόδια του στον αέρα φωνάζοντας ανάμεσα στ’ αναφιλητά του “Δολοφόνοι –Δολοφόνοι τον φάγατε μπαμπέσικα, φονιάδες”.
- Γυρίστε όλοι στα κρεβάτια σας αμέσως. Εμπρός μας τσακιστείτε φώναξε ξαναμμένος για τα καλά ο αξιωματικός υπηρεσίας. Δεν κουνήθηκε κανείς. Αυτό όμως ήταν το λιγότερο .Το άσχημο ήταν πώς στο βλέμμα τους υπήρχε κάτι που ζητούσε εκδίκηση ,αίμα, ανταπόδοση. Και ήταν πολλοί. Τουλάχιστον διακόσια ,διακόσια πενήντα άτομα , άλλος με τα σώβρακα άλλος με τις πυτζάμες ,άλλος με τα παντελόνια του μόνο.

Ο αξιωματικός τα χρειάστηκε και σταμάτησε να φωνάζει. Μέσα του ο φόβος είχε φωλιάσει για τα καλά στο μυαλό του και προσπαθούσε με άλλους τρόπους πιο αρεστούς να ελέγξει την κατάσταση.

- Τα κλειδιά γρήγορα ,στράφηκε απότομα σε έναν λοχία .Και σύ ειδοποίησε αμέσως ένα ασθενοφόρο πρόσθεσε σε κάποιον άλλον.
- Μήπως είναι κανείς από εσάς γιατρός; Ρώτησε ύστερα τους νεοσύλλεκτους.
- Εγώ είμαι ακούστηκε μια φωνή και ο Νικήτας το αναρχοκομμούνι με τα σώβρακα έκανε ένα βήμα προς τον αξιωματικό.
- Δοκίμασε να συνεφέρει τον συνάδελφό σου από δώ είπε βιαστικά και με έναν τόνο περιφρόνησης στην φωνή του ο αξιωματικός καθώς είχε βγάλει το κινητό του και προσπαθούσε να καλέσει κάποιον.
- Αλκιβιάδη ,ηρέμησε ρε εγώ είμαι ο Νικήτας .
- Φονιάδες σκοτώσατε τον ξάδελφό μου ούρλιαξε ξανά ο Αλκιβιάδης.
- Ηρέμησε ,ηρέμησε σε παρακαλώ. Θα την βρούμε την άκρη.
- Δεν έχουμε χάσει καμιά άκρη ,τον Σωκράτη χάσαμε.
- Έλα ,έλα σταμάτα, πήρε το κεφάλι του Αλκιβιάδη αγκαλιά ο Νικήτας .Λίγο πιο πέρα ο αξιωματικός έλεγε βιαστικά σε κάποιον (προφανώς στον διοικητή).
- Σας λέω η κατάσταση είναι ανεξέλεγκτη μας . Θα μας γράψουν οι εφημερίδες. Η ανταρσία του Μπάουντινκ έχει γίνει. Κινδυνεύουμε όλοι μας....

Κάποιος επιτέλους έφερε τα κλειδιά .Τα φώτα είχαν ανάψει προ πολλού. Άνοιξαν το λουκέτο και τράβηξαν τον σύρτη. Ο Σωκράτης ήταν κουλουριασμένος σε στάση εμβρύου ενώ μια λίμνη αίματος απλωνόταν γύρω απ΄ το κεφάλι του. Είχαν πλησιάσει όλοι να δουν .Ο αξιωματικός απομακρύνθηκε με τρόπο ,το ίδιο και οι υπόλοιποι μονιμάδες. Ο Νικήτας έσκυψε και έπιασε τον σφυγμό του .

- Ζει φώναξε μ΄ ενθουσιασμό και ύστερα βάλθηκε να σπρώχνει τους περιέργους να απομακρυνθούν.
  - Κάντε πίσω ,χρειάζεται οξυγόνο. Φύγετε, πηγαίετε λίγα μέτρα πίσω. Δεν βοηθάτε έτσι σύντροφοι. Πηγαίετε πιο πίσω ανοίξτε χώρο και εγώ θα σας ενημερώνω.
- Ο Αλκιβιάδης είχε πιάσει το κεφάλι του Σωκράτη και το είχε πάνω στα πόδια του που είχαν μουσκέψει στο αίμα.
- Κουράγιο ρε ξάδελφε θα τα καταφέρεις ,κλαψούριζε χαμένος ακόμα στο σοκ πού είχε πάθει νωρίτερα.

*****

Το ασθενοφόρο ήρθε τελικά ύστερα από αρκετή ώρα και δύο έμπειροι νοσοκόμοι μετέφεραν με προσοχή τον Σωκράτη. Οι πόρτες έκλεισαν και το ασθενοφόρο έφυγε με ταχύτητα αφήνοντας τον Αλκιβιάδη γεμάτο αίματα

,καθισμένο στο τσιμεντένιο δάπεδο του πειθαρχείου μ' ένα ύφος χαμένο πέρα μακριά πάνω απ' το πεδίο της όρασης του. Σ' αυτή την θέση τον βρήκε ο συνταγματάρχης κος Πλάτων Ακάδημος ύστερα από κάμποση ώρα. Εν τω μεταξύ οι υπόλοιποι νεοσύλλεκτοι είχαν πάει στα κρεβάτια τους και οι μονιμάδες άρχισαν να ξεμυτίζουν λίγοι - λίγοι προκειμένου να αναλάβουν ξανά τα ηνία της κατάστασης. Ο αξιωματικός φυλακής εξέθετε στο διοικητή το πώς χειρίστηκε την κατάσταση ,πόσο θαρραλέος και ψύχραιμος φάνηκε μπροστά σε τριακόσιους εξαγριωμένους νεοσύλλεκτους παραλείποντας βέβαια να αναφέρει πως την είχε κάνει με ελαφρά πηδηματάκια μόλις τα βρήκε σκούρα .Ο διοικητής απλά κουνούσε το κεφάλι του.

- Αλκιβιάδη; Είσαι καλά αγόρι μου; Στράφηκε προς το μέρος του "χαμένου" Αλκιβιάδη.
Καμιά απάντηση.
- Σου μιλάει ο κύριος διοικητής ούρλιαξε ο αξιωματικός φυλακής. Ο συνταγματάρχης σήκωσε το χέρι του κάνοντας του νόημα να σταματήσει τις στραβοκαβλιές του.
- Πήγαινε σε παρακαλώ .Δεν σε χρειάζομαι άλλο ,έδιωξε όσο πιο ευγενικά μπορούσε τον αξιωματικό του. Ύστερα γονατίζοντας δίπλα στον καθισμένο Αλκιβιάδη τον έπιασε από το μπράτσο.
- Αλκιβιάδη! Σε παρακαλώ, έλα να πάμε στο γραφείο μου να τα πούμε με την ησυχία μας και τραβώντας τον απαλά τον σήκωσε όρθιο .Υποβαστάζοντάς τον έφθασαν στο γραφείο και τον έβαλε να καθίσει σε μια πολυθρόνα .Ύστερα κλείδωσε την πόρτα και έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα μπουκάλι ούισκι Malt και γέμισε δύο ποτήρια.
- Πιες το θα σου κάνει καλό, έφερε το ποτήρι κοντά στο στόμα του Αλκιβιάδη. Εκείνος ήπιε μια γουλιά και ύστερα έπιασε στα χέρια του το ποτήρι.
- Νοιώθεις καλύτερα τώρα; Ο Αλκιβιάδης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και ήπιε άλλη μία γουλιά απ' το θαυματουργό υγρό.
- Με την ησυχία σου ,δεν βιαζόμαστε είπε μαλακά ο διοικητής. Ο Αλκιβιάδης ήπιε και το υπόλοιπο και άπλωσε το χέρι του που κρατούσε το άδειο ποτήρι προς το μέρος του διοικητή.
- Μπορώ να έχω άλλο ένα σας παρακαλώ;
- Όσο θέλεις ,είπε με προθυμία εκείνος και του ξαναγέμισε το ποτήρι.
- Θέλετε να σας πω πώς έγιναν όλα;
- Είμαι όλος αυτιά. Ο Αλκιβιάδης του εξιστόρησε όλη την κατάσταση με το νι και με το σίγμα, χωρίς να παραλείψει τίποτα ούτε καν τις καπότες

- με τις οποίες έδωσε νερό στον Σωκράτη. Ο συνταγματάρχης είχε μείνει άγαλμα. Ακίνητος και ωχρός.
- Είσαι σίγουρος πως ήταν ο λοχίας; ρώτησε στο τέλος.
  - Σιγουρότατος .Άλλωστε είναι τόσο χαρακτηριστική η φωνή του .
  - Μάλιστα και εδώ που τα λέμε ,ποιός άλλος να 'τανε; Αυτόν είχε χτυπήσει ο Σωκράτης το πρωί.
  - Ακριβώς. Ήταν ο μόνος που είχε προηγούμενα μαζί του.
  - Και οι άλλοι δύο;
  - Δεν γνωρίζω. Το μόνο που είδα ήταν πως και οι δύο είχαν το ίδιο μπόι γιατί ερχόντουσαν ίσαμε τους ώμους του Σωκράτη.
  - Μάλιστα, κάτι είναι και αυτό. Έννοια σου και θα βρεθούν όλοι τους και όχι μόνο θα βρεθούν ,αλλά θα την πληρώσουν και πολύ άσχημα.
  - Πρόκειται για δολοφόνους κύριε διοικητά.
  - Ασφαλώς και πρόκειται για δολοφόνους. Ούτε συζήτηση.
  - Μήπως ξέρετε πού τον έχουν τώρα τον ξάδελφό μου;
  - Υποθέτω στο στρατιωτικό νοσοκομείο, γιατί ρωτάς;
  - Γιατί εγώ όπως είμαι αποκλείεται να κοιμηθώ απόψε.
  - Θέλεις να πάμε να τον δούμε;
  - Να μην σας βάζω σε κόπο.
  - Εγώ θα πήγαινα έτσι και αλλιώς .Είμαι υποχρεωμένος κατά κάποιον τρόπο.
  - Δηλαδή γίνεται;
  - Όλα γίνονται ,μια στιγμή να μάθω πού τον έχουν πάει και φύγαμε .Ο συνταγματάρχης πήρε το τηλέφωνο και ύστερα από δύο τρία λεπτά σηκώθηκε όρθιος.
  - Τον έχουν πράγματι στο στρατιωτικό νοσοκομείο και έχει συνέλθει. Πάμε να τον δούμε από κοντά.
- Μπήκαν στο αυτοκίνητο του συνταγματάρχη και σε μία ώρα περίπου είχαν φθάσει κιάλας στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Κόντευε τέσσερις το πρωί .Πάρκαζαν τ΄ αυτοκίνητο και με γρήγορο βήμα κατευθύνθηκαν στο εσωτερικό του νοσοκομείου Αφού ρώτησαν κανά δυο φορές στο τέλος βρέθηκαν στον θάλαμο που ήταν ξαπλωμένος ο Σωκράτης. Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα ήταν μαζί του και κάτι του κάνανε γιατί ήταν σκυμμένοι και οι δύο πάνω απ΄το μπαταρισμένο κεφάλι του.
- Οι κύριοι; Ρώτησε ο γιατρός σηκώνοντας το φρύδι του.
  - Συνταγματάρχης Ακάδημος ,διοικητής του ασθενούς και ο στρατιώτης από δώ είναι πρώτος του ξάδελφος.
  - Πολύ ωραία .Παρακαλώ περιμένετε λίγο έξω. Δέν θ΄ αργήσω.
- Βγήκαν στον διάδρομο και περίμεναν κάνοντας κοντοβόλτια.

- Μια χαρά πρέπει να 'ναι ,είπε στο τέλος ο διοικητής.
- Μακάρι ,είπε κάπως μοιρολατρικά ο Αλκιβιάδης.
Ο γιατρός πράγματι δεν άργησε και καθώς βγήκε το πρόσωπό του ήταν προβληματισμένο. Σαν κάτι να μην πήγαινε καλά.
- Πώς είναι γιατρέ; Ρώτησε ανυπόμονα ο διοικητής.
- Η υγεία του δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Όμως....
- Όμως;
- Να! Πρέπει να 'χει χάσει την μνήμη του. Συνήθως κάτι τέτοια περιστατικά είναι πρόσκαιρα αλλά πολύ φοβάμαι ....Τέλος πάντων, ας μην προτρέχουμε ,το πράγμα θα δείξει σε δύο τρεις μέρες.
- Δηλαδή δεν θυμάται απολύτως τίποτα; Ξαναρώτησε ο διοικητής.
- Ούτε το όνομά του. Αλήθεια πώς λέγεται;
- Σωφρονέλλης Σωκράτης απάντησε ο Αλκιβιάδης.
Ο γιατρός έγραψε το όνομά του σε ένα μπλοκ που κρατούσε και αφού ζήτησε συγνώμη απομακρύνθηκε. Μπήκαν στον θάλαμο .Η νοσοκόμα ήταν ακόμα εκεί και κάτι έβαζε στον ορό που ήταν δίπλα του.
- Αφήστε τον μόνο του σας παρακαλώ .Είναι πολύ κουρασμένος .
- Δεν θα τον κουράσουμε ,ένα γεια θα πούμε και φύγαμε.
- Ναι, σιγά μην σας αναγνωρίσει.
- Δεν χάνουμε τίποτα.
- Όπως θέλετε. Τρία λεπτά μόνο ,θα σας περιμένω απ' έξω, είπε η νοσοκόμα και βγήκε από τον θάλαμο.
Ο Αλκιβιάδης έσκυψε προς το μέρος του Σωκράτη.
- Ξάδελφε πώς είσαι;
- Καλά είμαι ,ψιθύρισε εκείνος.
Ο Αλκιβιάδης κοίταξε γεμάτος ελπίδα και ενθουσιασμό τον διοικητή.
- Με γνωρίζεις;
- Όχι.
- Εσένα πώς σε λένε;
- Δεν ξέρω.
- Θυμάσαι κανέναν απ' τον στρατό;
- Τον λοχία.
Ξανακοιτάχτηκαν μεταξύ τους μ' ένα βλέμμα γεμάτο νόημα και ύστερα ο διοικητής είπε όσο πιο μαλακά μπορούσε.
- Τον αγαπάς τον λοχία;
- Πολύ.
- Και όταν γίνεις καλά τί θα του πεις;
- Τίποτα
- Μα αφού τον αγαπάς τόσο πολύ.

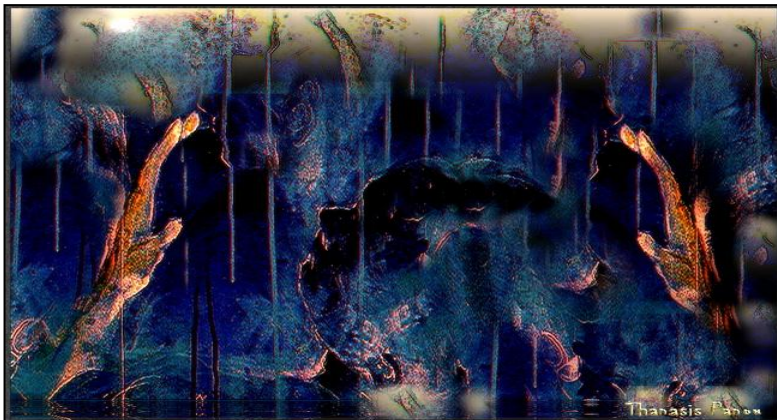
- Τον αγαπάω πολύ.
Η νοσοκόμα ξαναμπήκε στον θάλαμο.
- Κύριοι σας παρακαλώ.
- Μα κοπέλα μου ,ο άνθρωπος μιλάει.
- Ναι και λέει πως αγαπά τον λοχία, συνέχεια αυτό λέει.
- Μόνο αυτό;
- Και πώς θα....
- Ναι; Και πως θα....
- Όταν αγαπάς κάποιον πολύ ,τί του κάνεις;
- Θα τον γαμήσω ψιθύρισε ο Σωκράτης.
- Ορίστε τ΄ ακούσατε και απ΄ το στόμα του .Άντε τώρα πηγαίνετε και αφήστε τον να ησυχάσει.
Έφυγαν .Μπήκαν στ αυτοκίνητο σιωπηλοί και ξεκίνησαν. Προς τα πού;
Άγνωστο.
- Δεν νυστάζεις είπες ,έτσι; Έσπασε την σιωπή ο συνταγματάρχης.
- Είμαι σε υπερδιέγερση.
- Θέλεις να πάμε κάπου;
- Εκτός από μπουζούκια ναι.
- Δεν τα γουστάρεις ούτε και συ βλέπω. Εμένα είναι ο διάολός μου .Ούτε να τ΄ ακούω ,ούτε να τα βλέπω. Κάπου αλλού ήθελα να πάμε .
- Ελπίζω όχι σε καμιά εκκλησία.
- Ούτε και μ΄ αυτά έχω καμιά σχέση.
- Για πείτε μου τότε τί έχετε κατά νου.
- Θα δεις.
Έφθασαν στο Χαϊδάρι ,και αφού έστριψαν σε κάμποσα στενά σταμάτησαν μπροστά σε μια μονοκατοικία με κήπο. Ένα κήπο γεμάτο τριανταφυλλιές. Μοσχοβολούσε ο κόσμος. Ο Αλκιβιάδης πήρε μια βαθειά ανάσα ,απολαμβάνοντας τούτο το θείο δώρο, λες και ήθελε να κλείσει την στιγμή για πάντα μέσα του .Ο συνταγματάρχης έβαλε το χέρι στην τσέπη του ,ύστερα στην άλλη ,ψαχούλεψε με τα δύο του χέρια το στήθος του (αν και δεν είχε τσέπες εκεί)και ύστερα βλαστήμησε.
- Να πάρει ο διάολος ξέχασα τα κλειδιά μου.
- Και τώρα;
- Τώρα θα χτυπήσω το κουδούνι αναγκαστικά. Θα την ξυπνήσω αλλά τί να κάνω ,απολογήθηκε ο διοικητής και πάτησε ελαφρά το κουδούνι .Από μέσα άναψε ένα φώς και ύστερα μια νυσταγμένη φωνή ακούστηκε.
- Ποιός είναι;
- Εγώ είμαι αγάπη μου ,ξέχασα τα κλειδιά μου.

- Η πόρτα ξεκλείδωσε και στο άνοιγμά της φάνηκε μια γυναίκα 35άρα μισογδυτή μισοντυμένη με τις βυζάρες τις να ξεχειλίζουν απ' το σουτιέν (Τί σκατά μ' αυτό κοιμόταν;) και ένα νυσταγμένο βλέμμα πού σ' έκανε ν' αναρωτιέσαι αν βλέπει μπροστά της αν αισθάνεται ή αν κοιμάται.
- Τί έγινε στο στρατόπεδο ρώτησε καθώς χασμουριόταν.
  - Πέσε κοιμήσου θα στα πω το πρωί.
  - Το παιδί ποιό είναι; Ξαναρώτησε καθώς πήρε το μάτι της τον Αλκιβιάδη.
  - Θα στα πω όλα το πρωί ,τράβα κοιμήσου τώρα.
  - Καλά, πάω είπε και προχώρησε προς το βάθος ενός διαδρόμου ενώ οι καμπύλες τις που διαγραφόταν ολοκάθαρα κάτω απ' το αραχνοϋφαντο νυχτικό της κολάζανε και άγιο. Κιλοτάκι δεν φορούσε αλλιώς θα φαινότανε οπωσδήποτε. Για τέτοια ορατότητα μιλάμε. Ο συνταγματάρχης πήρε μυρωδιά το λιγωμένο βλέμμα του Αλκιβιάδη αλλά δεν είπε τίποτα.
  - Από δώ, είπε και μπήκαν σ' ένα δωμάτιο που μάλλον ήταν το γραφείο του συνταγματάρχη.
  - Κύριε διοικητά μήπως θέλετε να κοιμηθείτε;
  - Κάθισε εδώ και περίμενε ,είπε αυτός και τράβηξε ένα παραβάν που βρισκόταν σε μια γωνιά του δωματίου.
Ένα τραπέζι με κάτι κεριά και τρεις καρέκλες ήταν πίσω από το παραβάν .
  - Τί σκατά ,σατανιστής είναι; Σκέφτηκε ο Αλκιβιάδης χωρίς βέβαια να εξωτερικέψει την σκέψη του.
  - Δεν είμαι σατανιστής , μην φοβάσαι ακούστηκε η φωνή του διοικητή.
  - Μα δεν είπα τίποτα.
  - Το σκέφτηκες όμως .Έλα κάθισε εδώ σ' αυτήν την καρέκλα.
  - Μα τί θα κάνουμε;
  - Θα σου εξηγήσω, κάτσε πρώτα .Έτσι μπράβο .Θα στα πω περιληπτικά .Επικοινωνώ με τα πνεύματα.
  - Με πνεύματα; Ρώτησε έντρομος ο Αλκιβιάδης;
  - Όχι μ' όποια κι όποια .Με τα πνεύματα αρχαίων φιλοσόφων με τον Πλάτωνα τον Σωκράτη τον Πυθαγόρα με πολλούς εκείνης της εποχής .
  - Μα ο Πυθαγόρας ήταν πολύ πριν από αυτούς.
  - Δεν έχει σημασία .Δεν έχουν ηλικία τα πνεύματα ,αφού βγαίνει και ο Διογένης κάπου - κάπου. Σχεδόν όλοι οι γνωστοί και άγνωστοι ποιητές, φιλόσοφοι, στρατηγοί, βγαίνουν κάθε τόσο ,εξαργάται τί έχει να πει ο καθένας.
  - Με συγχωρείται αλλά μου φαίνεται απίστευτο.
  - Κάτσε ακίνητος και θα δεις.

- Θέλετε να πείτε πώς θα μπορώ να τους ακούσω και γω;
  - Μα βέβαια θα τους ακούσεις και θα τους μιλήσεις αν βέβαια σου απευθύνουν τον λόγο. Μην πεταχτείς έτσι ξεκάρφωτα γιατί θα τα χαλάσεις όλα .
  - Τώρα έχω αρχίσει να φοβάμαι λίγο.
  - Μη φοβάσαι καθόλου περίμενε μόνο.
- Ο συνταγματάρχης άναψε τα κεριά έπιασε το χέρι του Αλκιβιάδη και άρχισε να κουνιέται μπρός και πίσω βγάζοντας έναν ήχο απ' το στόμα του (ή απ' την μύτη του)σαν ένα μμμμμ αλλά αρκετά ηχηρό, κάτι όπως κάνει ο ψάλτης όταν κρατάει το ίσο.
- Ύστερα σταμάτησε να βγάζει αυτόν τον ήχο αλλά δεν σταμάτησε το κούνημα, ούτε και άφησε το χέρι του Αλκιβιάδη.
- Τί έγινε Πλάτωνα αλλάξαμε ώρα; Ακουστήκε μια φωνή.
  - Μόνο για σήμερα κατ' εξαίρεση .
  - Γιατί τι έγινε σήμερα;
  - Θα σας τα πω όλα ένα-ένα .Μόνος σου είσαι;
  - Είναι και ο Σωκράτης εδώ και αυτή η νυφίτσα ο Αριστοτέλης που τον έχετε περί πολλού στην εποχή σας. Θέλεις κανέναν άλλον; Μπορώ να φωνάξω, ξέρεις ,όποιον γουστάρω. Μπα! ποιός είναι αυτός που κάθεται δίπλα σου;
  - Είναι ο Αλκιβιάδης που σας έλεγα .
  - Ά! Ο σεισοπύγης.
  - Δεν νομίζω ότι είναι τοιούτος.
  - Πόθεν τεκμαίρεις τούτον;
  - Τον είδα πώς κοίταξε την γυναίκα μου προ ολίγου.
  - Δηλαδή πώς την κοίταξε;
  - Σαν ξερολούκουμο.
  - Πώς το 'πες αυτό δεν το κατάλαβα;
  - Ξερολούκουμο.
  - Γίνε λίγο περιγραφικός, τί εννοείς;
  - Όταν βλέπεις κάτι που λαχταράς πάρα πολύ να το φας, δεν σου τρέχουν τα σάλια;
  - Ναι τρέχουν. Ιδιαίτερα εάν είσαι νηστικός.
  - Έ! Αυτό είναι το ξερολούκουμο.
  - Ενδιαφέρον. Θα το σημειώσω. Την έχετε όμως γαμήσει την γλώσσα μας.
  - Μα η γλώσσα είναι κάτι ζωντανό που εξελίσσεται.
  - Εξελίσσεται δεν λέω. Αλλά όχι και σε ξερολούκουμο. Τέλος πάντων ας τα αφήσουμε αυτά. Έκανα λάθος για τον Αλκιβιάδη ,αλλά βλέπεις

- παρασύρθηκα απ' το όνομα. Γιατί μας κάλεσες όμως έτσι έκτακτα.
 Συμβαίνει τίποτα; Μπορούμε να βοηθήσουμε σε κάτι;
- Ο Σωκράτης πού σας έλεγα τις προάλλες χτυπήθηκε στο κεφάλι και έχει χάσει την μνήμη του.
  - Εντελώς;
  - Δεν ξέρουμε θετικά ακόμα.
  - Πότε θα ξέρουμε;
  - Σε δύο τρεις μέρες είτε ο γιατρός.
  - Βρω χές τον γιατρό. Μισό λεπτό να ρωτήσω τον Κάλχα. Ησυχία.
 Ο διοικητής έριξε μια ματιά στον Αλκιβιάδη που είχε γίνει κατακόκκινος σαν ντομάτα θερμοκηπίου, κάνοντας του νόημα με το χέρι να περιμένει.
  - Έλα Πλάτωνα μ' ακούς; Ξανακούστηκε η φωνή του πνεύματος .
  - Ναι σ' ακούω δάσκαλε
  - Ο Σωκράτης δεν θα ξαναβρεί την μνήμη του ποτέ.
  - Μα ο γιατρός είπε ....
  - Τον γιατρό θ' ακούς τώρα ,ή εμένα;
  - Καλά ,καλά μην θυμώνεις .Και τί θ' απογίνει το παλικάρη;
  - Έχουμε κάτι στο μυαλό μας εδώ και αρκετόν καιρό.
  - Δηλαδή σαν τί;
  - Να .Από καιρό τώρα σκεφτόμαστε να στείλουμε κάποιον δικό μας στην εποχή σας να δει τί συμβαίνει γιατί δεν στο κρύβω πώς δεν πιστεύουμε όλα όσα κατά καιρούς μας λες.
  - Δεν με πιστεύετε;
  - Μην αρπάζεσαι. Έλα στην θέση μας και θα καταλάβεις.
  - Και τί σκοπεύετε να κάνετε;
  - Θα στείλουμε τον Σωκράτη στον Σωκράτη.
  - Δεν σας καταλαβαίνω.
  - Μα μπούφος είσαι μωρ' αδελφάκι μου; Στο άδειο κεφάλι του Σωκράτη που χτυπήθηκε ,θα μπει ο Σωκράτης ο δικός μας, ο δάσκαλός μου. Το κατάλαβες τώρα;
  - Μα γίνεται αυτό;
  - Όλα γίνονται ,μόνο που θα χρειαστεί την επόμενη φορά που θα επικοινωνήσουμε ,να 'ναι μαζί σας και ο χτυπημένος στρατιώτης Σωκράτης .
  - Και ο παλιός Σωκράτης τί θ' απογίνει;
  - Θα του λέτε εσείς ποιός είναι ,τί δουλειά κάνει ,ποιοί είναι οι γονείς του και αυτός θα τα θυμάται όλα.
  - Ποιός αυτός ; ο Σωκράτης ο παλιός ;

- Εμ΄ ο παλιός βέβαια .Δεν ακούς το τραγούδι που λέει “ο παλιός είναι αλλιώς;»
- Έχω μπερδευτεί λίγο δάσκαλε.
- Να πάρε τον Σωκράτη να στα ξεμπερδέψει.
- Έλα Πλάτωνα ο Σωκράτης είμαι ο σοφός.
- Σας ακούω.
- Απ΄ ότι λέει ο Κάλχας το παιδί αυτό δεν πρόκειται να θυμηθεί ποτέ τίποτα, που σημαίνει ότι θα καταστραφεί . Αν μπω όμως εγώ στο κεφάλι του όλα θ΄ αλλάξουν και θα έχει μια ομαλή –ελπίζω-ζωή.
- Μα εσύ δάσκαλε δεν γνωρίζεις τίποτα απ΄ την εποχή μας .
- Θα μάθω. Κάποιος θα μου λέει και θα μάθω. Να το παιδί που είναι δίπλα σου ,ο ξερολούκουμος, θα μου λέει αυτός. Συμφωνείς νεαρέ;
- Ο Αλκιβιάδης κοίταξε τον διοικητή και αυτός κούνησε το κεφάλι του.
- Απάντησέ του.
- Με μεγάλη μου χαρά κύριε Σωκράτη.
- Δεν θα με λες κύριο όμως αφού θα 'μαστε συνομήλικοι.
- Ούτε και εσύ ξερολούκουμο.
- Εντάξει ,γέλασε ο Σωκράτης .Μόνο μια τελευταία ερώτηση.
- Ακούω είπε ο διοικητής.
- Σίγουρα δεν είναι καμιά σκατόφατσα ,έτσι;
- Μα σας είπα πως είναι ωραίο παλικάρι.
- Μπράβο ,ωραίο παλικάρι. Και δεν θυμάται τίποτα απολύτως;
- Θυμάται μόνο πώς θέλει να γαμήσει τον λοχία.
- Έ! Δεν είναι κακό αυτό. Άστο πάνω μου.

Σωτηρία Κυρμανίδου

Κατοικεί στο Σιδηρόκαστρο Σερρών. Σπούδασε Κοινωνική εργασία στην Αθήνα και αργότερα απέκτησε και το πτυχίο της ΠΛΑΤΕΣ ΣΕΛΕΤΕ Θεσ/νίκης. Υπηρέτησε ως Κοινωνική Λειτουργός σε πλαίσια Ειδικής Αγωγής στην πόλη των Σερρών. Συνταξιοδοτήθηκε τον Ιούλιο του 2010. Διεξήγαγε κοινωνική έρευνα, για την έναρξη λειτουργίας του ΚΑΠΗ Σιδηροκάστρου. Με πρωτοβουλία της ιδρύθηκε Κοινωνική Υπηρεσία στο Δήμο Σιδηροκάστρου, όπου προσέφερε εθελοντικά τις υπηρεσίες της επί δυόμισι χρόνια. Έχει συνεργαστεί με τοπικούς φορείς με τη ΝΕΛΕ Σερρών ως επιμορφώτρια. Με πρόγραμμα του ΙΔΕΚΕ πραγματοποίησε συμβουλευτική γονέων. Είναι ραδιοφωνικός παραγωγός στο «ΡΑΔΙΟ-ΚΙΒΩΤΟΣ», www.imsn.gr της Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης με δύο εβδομαδιαίες εκπομπές, ως εθελόντρια («Συντροφεύοντας» και «Φυλλομετρώντας και αναπολώντας»). Συνεργάστηκε με το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης – τμήμα Κοινωνικής Διοίκησης, κατεύθυνση Κοινωνικής Εργασίας, ως εκπαιδεύτρια φοιτητών. Κείμενα και ποιήματά της, καθώς και κριτικές για το έργο της έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Για το έργο της δημοσιεύθηκαν κριτικές από συγγραφείς, ποιητές και ανθρώπους των γραμμάτων. Έλαβε συγχαρητήριες επιστολές από προσωπικότητες (Οικουμενικός Πατριάρχης κ.Βαρθολομαίος, Επίσκοπος Αλβανίας, κ.Αναστάσιος, Κική Δημουλά, κ.α.). Διακρίθηκε με το 2^ο βραβείο ποίησης από την Ένωση Συγγραφέων Νομού Σερρών σε διαγωνισμό της το 2004 με το ποίημα «Ελαφρότερο». Επίσης από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών με το 3^ο βραβείο ποίησης το 2008, με το ποίημα «Αγάπη» και με το 2^ο βραβείο το 2009, για το διήγημα, «θρηνοδούσα πόλις». Έλαβε τιμητική διάκριση από την Ένωση Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος επίσης για πεζό κείμενο. Το 2011, συμμετέχοντας στους Δελφικούς αγώνες ποίησης, που διοργανώνει η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών, έλαβε τιμητική διάκριση. Έχει εκδώσει 5 ποιητικές συλλογές, αρκετά παραμύθια, με θέματα την αναπηρία, την ψυχική υγεία, κυκλοφοριακή αγωγή, διαζύγιο κλπ.

Τηλέφωνο επικοινωνίας 6932944090, e mail .sotkirmanidou@yahoo.gr

ΤΟ ΞΑΦΝΙΑΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στης λαμπερής μέρας το χαμόγελο
 άπλωσα το ξαφνιασμένο μου όνειρο.
 Έλεγε ότι
 συντρόφευες το βηματισμό της καρδιάς μου.
 Νόμισα ότι απίθωσες στο στήθος μου
 τον πιο μυρωδάτο νάρκισσο
 τούτης της άνοιξης.
 Πριν καλά-καλά
 γείρει το δείλι,
 μάζεψα το ξαφνιασμένο μου όνειρο
 και του ψιθύρισα
 να λογικευτεί...

ΤΟ ΓΑΪΤΑΝΑΚΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στη χλομάδα του φεγγαριού
 και στο αγκομαχητό τ' αγέρα
 δυο δάκρυα έγειραν
 στου αναφιλητού το προσκεφάλι.
 Το χρώμα των μαλλιών αλλάζει.
 Οι χυμοί σώθηκαν.
 Στης νιότης το γαϊτανάκι
 νιοι και νιές λικνίζονται
 πολύχρωμες κορδέλες.
 Της εποχής τα πράγματα
 αλλάξανε λένε.

Κάποιοι με πίκρας νόημα
 μειδιούν.
 Τι τους απόμεινε;
 Ν' αγαπούν,
 να συγχωρούν,

να εμπνέουν...
 Στη χλομάδα του φεγγαριού,
 στο αγκομαχητό τ' αγέρα
 και στο αχνοπερπάτημα της άνοιξης
 το γαϊτανάκι της ζωής
 στροβιλίζοντας σε συνεπαίρνει...

ΑΓΑΠΗ

Γεμάτος απορίες
 τούτος ο Μάης.
 Σεργιάνιζε στα μονοπάτια της άνοιξης,
 όταν είδε τη χλόη να χαμογελά
 και τις παπαρούνες να κοκκινίζουν.
 Στάθηκε στο αυτί της χλόης
 και τη ρώτησε.
 Τι είναι για σε η αγάπη;
 Για με η αγάπη είναι
 όταν ακούω τη νιότη
 να κυλιέται
 στα μάγουλά μου
 και να νιώθω πάνω στα βλέφαρά μου
 την καυτή ανάσα τους.
 Δεν κατάλαβε πολλά ο Μάης στη γη
 κι ανέβηκε ψηλότερα.
 Βρήκε τ' αστέρι
 και το ρώτησε
 Τι είναι για σε η αγάπη;
 Για με η αγάπη είναι
 να ζω με αυτήν, χωρίς αυτήν...
 Χαμογέλασε ,έλαμψε
 και έκλεισε το μάτι
 στο Μάη με νόημα.

ΑΝΟΙΞΗ

Είπε ο χειμώνας
στην άνοιξη.
Σου παραδίδω τα σκήπτρα
της διαδοχής.
Κι ήρθε η άνοιξη στο σπιτικό μας
ολάνθιστη , με ένα πλατύ χαμόγελο
καλόκαρδο , πηγαίο.
Πλημμύρισε η καρδιά μοσχοβολιά
κ' όλα τα ρόδα της αυλής
υστερούσαν.
Ευχές της γνώσης και της σοφίας
από τώρα αντάμα για πάντα.
Η άνοιξη έστησε παλάτι
στις καρδιές μας.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Έψαχνα ν απιθώσω
την αύρα από το στερημένο χάδι.
Τ' απίθωσα στο ψιθύρισμα τ ' ανέμου
παίζοντας κρυφτό στις φυλλοροές.
Στις ευωδιές της πλάσης
στης ηλιαχτίδας το ταξίδι
στης αγάπης το μοίρασμα.
Πουθενά δεν αγαλλίασε...
Στα πόδια της Σταυρωμένης αγάπης
καταθέτω τούτο το δείλι
με την ελπίδα να λαμπροφορεθεί
το Φως της Ανάστασής Σου!

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Αστράφτουν οι γκρίζες κώμες
στο λιοπύρι
μαζί με τις ευτραφείς συντρόφους
δίπλα στην αγκαλιά της θάλασσας.

Σας καμαρώνω!
Στοχάζομαι!

Της μοίρας το γραμμένο
είναι να πορεύονται
κάποιοι αντάμα
και κάποιοι μοναχοί;

ΑΙΓΝΟΥΣΑ (ΟΙΝΟΥΣΑ . 'αγνος= πουρνάρι)

Στην αγκάλη
της πλανεύτρας θάλασσας
αφέντρα στέκεις.

Περήφανη μαζί με τη μητέρα
που σε αγναντεύει και χαιρετά
με το μαντήλι
αυτούς που αγαπά.
Προσεύχεται κρυφά
σιμά της να γυρίσουν.
Κι εμείς που αξιωθήκαμε
και σε θωρούμε
περήφανη, στητή
αιώνια στη βάση σου
να καμαρώνεις,
ενώνουμε την προσευχή,
αυτούς που αγαπάμε
σιμά μας να βρεθούνε.

ΔΑΣΚΑΛΟΠΕΤΡΑ

Σε ψηλό λόφο
 κάθισες μέγαλε δάσκαλε.
 Και προς τιμήν σου
 το ονόμασαν Δασκαλόπετρα.
 Θλίψη ,απογοήτευση με πλημμυρίζει
 καθώς αψηφώντας το λιοπύρι,
 ανηφορίζω για ν' αποθέσω
 ελάχιστο φόρο τιμής
 σε σένα το μεγάλο
 Δάσκαλο και Ποιητή.
 Νεοέλληνα! Πότε θ' αφυπνισθείς
 για να τιμήσεις
 αυτούς που άνοιξαν
 και φώτισαν τους δρόμους
 του πνεύματος και του πολιτισμού;

IRENE

Το χέρι μου άπλωσα
 στο γλυκό πρόσωπό σου.
 Κι ήταν τα μάτια γαλανά.
 χλωμό το προσωπάκι.
 Λίγα μαλλιά στην κεφαλή,
 ασθενικά τα μέλη.

Σ' ένα σχολείο σκοτεινό
 μα μ' ένα χαμόγελο ζεστό
 σ' αγκάλιασε η καρδιά μου.

Ειρήνη τ' όνομά σου

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Ανέβα καλέ μου τα σκαλιά.
 Αναρωτιέμαι.
 Θα καταλάβω την ηχώ των βημάτων σου;
 Ξέχασα μάλλον...
 Πόσο ανάλαφρα έφτανες στο κατώφλι,
 με το γέλιο να φωτίζει το πρόσωπό σου.
 Συγχώρα με ακριβέ μου.
 Διάβηκα την άβυσσο της απόλυτης απουσίας σου.
 Απλά πράγματα, καθημερινά
 δεν πρόλαβα να γευθώ.
 Η « αντοχή» δηλωτική για όλους.
 Ακούω τα βήματά σου...
 Ανοίγω την αγκαλιά μου να σε κλείσω,
 μη και ο άνεμος σκιάξει την ηχώ....

.Εξήντα εννέα ημέρες,

33 μεταλλωρύχοι αντιστέκονται στο βόγκο των 700 μέτρων της γης...και προσεύχονται και ελπίζουν..

Όλη η παγκόσμια κοινή γνώμη στέκει άφωνη με την πρωτοφανή επιχείρηση διάσωσης με το συντονισμό και την ακρίβεια που οι υπεύθυνοι συντόνισαν και έστειψαν με επιτυχία όλο το εγχείρημα. Πριν λίγες μέρες ανέπνευσαν τη μαγεία του ελληνικού κλίματος και πνεύματος και ο υπουργός του πολιτισμού κ.Γερούλανος είπε μεταξύ άλλων...κάθε δυσκολία ,όσο απελπιστική και αν μοιάζει τη στιγμή που την περνάς, μπορεί να αντιμετωπισθεί όταν υπάρχει πίστη, αλληλεγγύη και η πεποίθηση ότι μαζί μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία.

Σ' όλους λοιπόν που κρατούν την πίστη και την ελπίδα άσβεστη, στον αγωνιζόμενο οραματιστή της ζωής ,αφιερώνεται ταπεινά τούτη η γραφή...(Ελαβε τιμητική διάκριση στους Δελφούς το 2011απο την Π.Ε.Λ.)

Κώστας Κωνσταντινίδης

Γεννήθηκα στη Αθήνα το 1951 και συγκεκριμένα στον Βοτανικό. Μετά, το 1970 πήγα στην Φλωρεντία (Ιταλία) και σπούδασα Αρχιτεκτονική στο εκεί Πανεπιστήμιο. Κατά δε την διπλωματική εργασία μετά τον κύκλο των σπουδών επιτυγχάνεται εκτός από την Υψηλή Βαθμολογία του Πτυχίου (108 στα 110), και η δημοσίευση του έργου από την Πανεπιστημιακή Εκδοτική Εταιρεία (CLUSF) με δικές της δαπάνες.

Με την επιστροφή μου στην Ελλάδα κι έπειτα από την στρατιωτική μου υπηρεσία εργάστηκα ως Ελεύθερος Επαγγελματίας. Σήμερα με μια καλή επαγγελματική εμπειρία στο χώρο, διατηρώ από το 1984 επαγγελματική στέγη στο χώρο του Μουσείου εκπονώντας μελέτες ιδιωτικού χαρακτήρα (Ιδιώτες & κατασκευαστές), και συμμετέχοντας ενίοτε με άλλους συνάδελφους σε τοπικούς διαγωνισμούς εκπόνησης Αρχιτεκτονικών Μελετών.

Με την Ποίηση και εν γένει με την Συγγραφή ασχολήθηκα κατά την περίοδο της Στρατιωτικής μου Θητείας και την Περίοδο 1978-80 . Μέχρι σήμερα έγραφα περίπου 2.800 Ποιήματα είτε με τη μορφή Ποιήματος , είτε με την ιδιόμορφη Όφη Πεζού-Ποιήματος που Ουδέποτε Θέλησα να τα Εκδώσω ή απλά να τα Δημοσιεύω σε Συλλογές , θεωρώντας τον Χρόνο ακατάλληλο για ένα τέτοιο εγχείρημα . Με την Δημιουργία ενός Χρονολογίου στο FACEBOOK «Πήρα» το θάρρος να προβάλλω ένα μου κομμάτι Ένεργό αλλά αρκετά αποστασιοποιημένο από τα μάτια άλλων . Παράλληλα ασχολήθηκα Δυναμικά από τον Χρόνο των Σπουδών μου με την Φωτογραφία και την Μουσική από πολύ νεότερος ακόμα . Όλα αυτά μαζί κάνουν την Ζωή μου Απόλυτα Γεμάτη και Ένεργη . Είμαι Ικανοποιημένος γι' αυτό.

...ΜΙΚΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ...

1.

Σκουρύνανε τα πρόσωπα στο πρόσωπο σου .
 Φύγανε-φεύγουνε λέξεις μόνες κι εσύ να στέκεσαι-να κοιτάς .
 Σκουρύνανε τα λίγα δάκρυα στα δάκρυα σου .
 Μετά, θα περάσουν οι μέρες, θα λιαστείς
 και θα στεγνώσουν . Μετά , πάλι θα χαθούν .

.....

[... έπειτα θα περάσεις τους βόρειους τοίχους
 κι όλα συνηγορούν ότι θα πετάξεις και πάλι ...],

.....

για σένα είδα-Ονειρεύτηκα προς τους α-Δελφούς .

2. (Για τα μάτια του μικρού επαίτη ...)

Μάτια αλότυχα που σκύβουν όσο να δεις
 και σε κοιτούν . Μετά να σε ρωτούν-αν πονάς .
 Τα κοιτάς κι η φωτογραφία τους σε σπάει ,
 ανοίγοντας την πόρτα στον τυχαίο πόνο .
 Σε καληνυχτίζουν-έπειτα και πάνε
 στο επόμενο τραπέζι να σκάψουν
 τη ζωή , κι όχι μόνο .-

Θησείο-βράδυ, 14/ 07/ 06 R 13-12-13

3. Οι Ορχομενίδες

Έρχονται οι Ορχομένιοι !

Ταξίδευαν όλη τη νύχτα προς τα σύνορα με τους Δελφούς .
 Ταξίδευαν προς το άλουστο φως να το ημερέψουν .
 Μικρές στάμνες σαν άνθρωποι που γελάνε ζωή ,
 σε χνάγια επαφής ν' ακολουθούν-και σ' ολέθρια τοπία
 να γυροφέρνουν-χαράματα χωρίς να τους ακούει κανείς .

Έρχονται και οι Ορχομενίδες μαζί !

Με άδεια χέρια και με σίδερα στις τσέπες και στις καρδιές .
 Με πελώρια θυμιατά ν' αποτίσουν φόρο τιμής
 σε μικρά αναθήματα που για λογαριασμό τρίτων είχαν τάξει .

Να ! έτσι τους είδα να προσπερνούν τα συναισθήματα ,
και να κάνουν τα τριαντάφυλλα φωνές πεσόντων ηρώων , κι εσύ
ν' ακούγεται να λες και πάλι : «Μα προς τα πού πάμε ?» .

[...Μετά απ' αυτά οι Ορχομενίδες έφυγαν με άδεια χέρια
και με στόματα θαμπά και ραμμένα με κοτετσόσυρμα και ξυλόπροκες .
Προσκύνησαν άλλο θεό , χωρίς χαρά κι-άνοιξη στα χείλια τους
που μέχρι τότε δεν εφάνη-όμοια ...]

Εμείς οι φτωχοί κοιτάξαμε-όπως-όπως να ξεπεράσουμε και τον τελευταίο ενδοιασμό ,
τις φορεσιές μας αφήνοντας να πέσουν στα γυμνά πατώματα ,
κι από αγάπη μόνο επιτρέψαμε-κι από οίκτο-συνάμα να δούμε
τα φύλλα της ντροπής της νίκης πως κιτρινίσαν ή που πάνε ,
ομάδες ανθρώπων που χάθηκαν και περιπατούν μονάχοι ,
ακόμα και τώρα που η ένδεια έχει σκεπάσει το φλοίσβο
σαν εκείνα τα μάτια του προσήλιου των Δελφών
που ήρθα πάλι μου να βρω και να μεθύσω .

.....

[...Το άλλο πρωί, είχαν πλακώσει από νωρίς οι Φωκιδείς
για την ίδια ανομολόγητη όσο κι άτοπη αιτία ...]

από Κάστρο προς Ορχομενό, 15/ 07/ 06 R 13/ 12/ 13

4.

Φεγγάρια . Τόσα φεγγάρια ήλθαν ,
και μπήκαν ίσα-ίσα σε δυόμισι μάτια .
Ήρθαν οι καιροί, οι Άνοιξες κι ο κόσμος
προγραμματίστηκε που θ' ακουμπήσει,
να σταθεί . ν' Ανήκει-επιτέλους-κάπου !

Φεγγάρια λευκά σαν μέσος Ήλιος ,
σαν χάρη που περιμένες να βγει
και δεν ήρθε στην ώρα . Κι όταν-΄συ

θα νυχτωθείς να κοιτάς μέρες
 που φθάνουν τις νύχτες-στο πλάι,
 θα 'μαι κει να σ' απαγγείλω
 τα μισά λόγια μόνο που
 η καρδιά σου παίζει
 στους Δελφούς
 κι ανασαίνει!

5. (Για τα κλειστά μαγαζιά των Δελφών...)

Πολύ δούλεψαν αυτά τα μαγαζιά με τα μαύρα ρούχα .
 Πολύ δούλεψαν αυτές οι ομπρέλες με τις κυανές ανταύγειες .

.....

Σήμερα δεν παίρνω μήνυμα, ούτε μια στάλα ζωής .
 Σήμερα σκάβω βουνά να σε δω , να σε κοιτώ ,
 ν' αφοσιωθώ πάλι σε σένα μικρή Αδελφή-ζωή ,
 «κι ο Ουρανός μου-δικός σου !» , μαρτυράς .-

6.

Περπάτησα πάλι μέσα στις σκιές του Ατλάντα,
 σε φως με χίλιες στήλες, σε νέκρα ιόντα
 της ατμόσφαιρας και σε είδα να ζεις.

Περπάτησα και δεν κουραστικά. «Να ! το θαύμα !»,
 είπες και κοίταξες τις κολώνες να συμπληρώνονται,
 με κύτταρα ζωής από χάμω να γεμίζουν το δέρμα σου
 φως κι εμένα να σε κοιτώ σα πεπρωμένο η σαν ανάσα,
 σα χάρη της ψυχής που ζει για να με περιμένεις.-

Δελφοί-μεσημέρι, 15/ 07/ 05 R 13-12-13

7. (Για την Μοναχική Άμφισσα !)

Άνθρωποι, παλιοί άνθρωποι που μετρούσαν εποχές
 Ανάμεσα-και μέσα από ξύλινες στοές και μύθους .

Άνθρωποι παλιοί-τόσο παλιοί που μέτραγαν
 αναστήματα ηρώων για να 'χουν να θυμούνται
 ότι δεν έζησαν-να ζήσουν ως κάτι-άλλο .

Πλατείες χωρίς θόρυβο κι οσμή
 στης Άμφισσας τον κίτρινο θόλο-ανοίγω παράθυρα και κάτι ,
 και πληγώνομαι σαν μέσα από παλιές σελίδες
 που περίμεναν ν' αναστηθούν , να πάνε έστω κάπου-απόψε !
 Άνθρωποι που δεν πολέμησαν ποτέ, ούτε και τώρα
 στην τελευταία στροφή της απότομης κρήνης τους .-

Έξω απ' την Άμφισσα, 15/ 07/ 06 R 13/ 12/ 13

8.

Θάλασσες που εισχωρούσαν-μεσ' τις θάλασσες
 ταξιδευτών χωρίς ίχνος πυρρός και μοίρας ,
 φυσούσαν για μέρες τη φωτιά και τ' Όνειρο ,
 γυρνούσε πεσμένο στο υπεδάφιο νερό.-

[... θάλασσες που εισχωρούσαν να με πάρουν ,
 να με δουν, να με αγγίξουν ή να μ' αφήσουν
 να σταθώ στα δυο δάχτυλα σου-όρθιος
 ή και πεσμένος κατάχαμα σε νέους ουρανούς ...],
 ... κοιτούσα .

.....

Πάλι όταν γυρίσεις σταθμό η κεφαλή
 και με δεις να 'ρχομαι , μην σταθείς ,
 αλλά-έλα και μόνο αγκάλιασε με πριν

μέσα σου-πάρεις της θάλασσας σου
τον μεγάλο καημό .-

9.

«Ζωγραφιές, μονάχα τρεις ζωγραφιές !»
άκουσα να κρέμονται τα λόγια πάνω σου.
Σε κοίταξα σε τρεις στιγμές, ξάπλωσα λίγο να σε σκεφτώ,
κι αποκοιμήθηκα να σε κοιτώ.

.....

«Παράξενη που είναι η Ζωγραφιά του Όλου σου !», είπα μόνο.

10.

Τα Φώτα έρχονταν από μακριά.
Κανείς δεν ήξερε να πει η να νοιώσει
ευθύνες που κυμάτιζαν απέναντι
σ' ανισόπεδους κόμβους, σ' ανοιχτές
κινήσεις του Νου και σε υψώματα,
κει που οι ευθύνες γυρνούν τα βράδια-ν' αγαπηθούν
στο στέρνο των μικρών τους ελπίδων .

«Τα Φώτα πάντα έρχονται από μακριά .
Όπως οι ελπίδες μας , όπως εσύ
ανάμεσα στα στάχυα που σε φορούσαν !» , είπα .

«Κοίτα-όταν γυρίσεις να ντυθείς και να με συγχωρήσεις !» ,
άκουσα να λες . Σε κοίταξα σαν κύμα ,
γύρισα τα μάτια μου πάνω σου ,
κι ετοιμάσθηκα να Σε διαβώ .-

Γαλαξίδι-βράδυ, 15/ 07/ 06 R 13/ 12/ 13

11.

Απ' τα παλιά χρόνια θυμόμαστε
τη θάλασσα , τις νύξεις για χαρές ,
τ' άγια δισκοπότηρα , τις μορφές ,

τα ίχνη των ψαριών στα πρόσωπα
που έφερναν σημαίες και χαρές
στα ιδρωμένα μάτια του καλοκαιριού .

Απ' τα παλιά νικούσαμε τις ξένες δυνάμεις
με το 'να χέρι ξεπερνώντας ευχές , και με το άλλο
χαϊδεύαμε τα πλαϊνά των ματιών ή και τίποτα .

.....

Τώρα, από χρόνια αφήνουμε κάποιες μνήσεις να γλιστρούν αργά
στο νερό και ακουμπούμε το χάδι στ' άλλο που έφερνε τη νύχτα
που πάντα μας κοιτούσε από περιέργεια ή από σκέτο πόνο .-

Κατερίνα Λαυαρά

«Γεννήθηκα στην Αθήνα τον Ιούλιο του 1969. Από πολύ νωρίς ένιωσα την ανάγκη, να εκφράσω τα συναισθήματα και τις σκέψεις μου μέσα από τον γραπτό λόγο. Αγαπώ την μουσική, την ποίηση και γενικά ότι αγγίζει και θεραπεύει την ψυχή μου. Άλλωστε πιστεύω πως αυτός πρέπει να είναι και ο σκοπός της τέχνης. Το πολυτιμότερο δώρο στην ζωή μου είναι ο γιος μου Δημήτρης»

ΟΙ ΟΥΛΕΣ

Μικρός, ανήμπορος ο φόβος μου τρεκλίζει.
 Ψάχνει να βρει την σκέψη που θα τον ανδρώσει.
 Ονειρεύεται να θεριέψει, να ξεχυθεί σαν χείμαρρος, να κατακλύσει τα μάτια,
 το σώμα, το μυαλό και στο διάβα του να διαβρώσει τα θεμέλια της πίστης.
 Πάει καιρός από τότε...από τότε που είχε συνεργό τον θυμό μου και μαζί είχαν
 γκρεμίσει τις γέφυρες του κόσμου μου.
 Οι θύμισες βαθιά χαραγμένες. Καθώς αλλάζει ο καιρός οι ουλές ξεφωνίζουν
 .Μα είναι αυτές που με κρατούν ζωντανή!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σε σταγόνες βροχής
 μοίρασα ουρανό,
 να τις ταξιδέψει ο καιρός
 στου κόσμου τις πατρίδες.
 Κι από τον ήλιο έκοψα
 μικρές χρυσές αχτίδες,
 να 'χουνε ήλιο κι ουρανό
 όλων μας οι ελπίδες.

ΜΕΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ

Σήμερα ,η μέρα είναι παράξενη, νιώθω σαν κάτι να παραμονεύει...
 δεν ξέρω τι ακριβώς.
 Είναι οι αγουροξυπνημένες ενοχές μας που κάτι τις τράβηξε βίαια από τον
 γλυκό τους ύπνο;
 Είναι η προδοσία μας , που ύπουλα χτύπησε τα ιδανικά μας και κάποιοι είδαν
 το γεγονός;
 Είναι οι φόβοι μας που ελλοχεύουν στις γωνίες, μας σφαλίζουν το στόμα και
 δεν είπαμε αυτά που θέλαμε;
 Είναι η ελαφρότητα μας που αχόρταγη καταναλώνει, και μας ξοδεύει σε

ανούσια πανηγύρια;
 Είναι η αλήθεια που μας ξεβράκωσε και μας πέταξε γυμνούς μπροστά σε
 καθαρά μάτια;
 Ίσως είναι η συνειδητοποίηση ότι τελικά το να είσαι σκλάβος είναι πιο εύκολο
 απ' το να είσαι ελεύθερος.
 Σήμερα είναι μια παράξενη μέρα...

ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Στα μάτια μου χαλάει ο καιρός.
 Βοριάς που τα βλέφαρα σαρώνει
 και γίνεται τόσο δα μικρός
 ο ήλιος, στης ψυχής μου το μπαλκόνι.
 Ξεχείλισαν της σκέψης τα ποτάμια,
 στις όχθες τους ξεβράζουν τις στιγμές.
 Η μοναξιά μου τριγυρνά σαν λάμια
 και με λύσσα μου δαγκώνει τις πληγές.
 Στα δάκρυα ουρλιάζει η βροχή
 τα μάτια μου επιτέλους ν' αφήσουν
 Θυμώνει και θεριεύει η σιωπή
 γιατί αρνήθηκαν λεύτερα να ζήσουν.
 Πνίγει ο πόνος τα όνειρά μου
 στο διάβα του ματώνει την αγάπη
 κρέμονται στους ώμους τα φτερά μου
 και χάνομαι στης θλίψης μου την λάσπη
 Και όταν η ελπίδα μου πασχίζει
 να ορθώσει φράγματα γιοφύρια στο νερό
 ορμά ο φόβος μου και της τα γκρεμίζει
 και στέκω μόνη τα ερείπια να κοιτώ.
 Τα μάτια μου χτυπάει ο καιρός
 δεν βγαίνει πια ο ήλιος στο μπαλκόνι
 θυμωμένος φωνάζει ο Βοριάς
 και την μικρή ελπίδα μου μαλώνει.

ΚΑΝΤΕ ΗΣΥΧΙΑ

Όχι, δεν μπορεί να είναι αίμα αυτό... κόκκινη μπογιά θα είναι από τις ζωγραφιές που έφτιαχνε εφές. Έχει γεμίσει το σπίτι με ζωγραφιές, του αρέσει να ζωγραφίζει. Συχνά λερώνει με μπογιά τους τοίχους, τα έπιπλα και το μαλώνω. Παντού υπάρχουν αποτυπώματα απ' τα χεράκια του στους τοίχους.

Όχι, όχι δεν είναι αίμα αυτό, σίγουρα η μπογιά του είναι.

Άλλωστε, ποιος θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο;

Όχι δεν μπορεί να είναι σκοτωμένο, απλά κοιμάται αποκαμωμένο από το παιχνίδι. Είχε μια γεμάτη μέρα ψες.

Πήγε σχολείο, διάβασε τα μαθήματά του, έπαιξε μπάλα με τους φίλους του και το βράδυ ζωγράφισε μια υπέροχη ζωγραφιά, πολλά παιδιά πιασμένα χέρι - χέρι να αγκαλιάζουν τον κόσμο μας, στόλισα τον τοίχο μου μ' αυτή.

Κουράστηκε πολύ να την τελειώσει ήθελε να μου την χαρίσει γιατί του θύμωσα πολύ.

Γι αυτό κοιμάται το μωρό μου!!!

Κάντε ησυχία μην τρομάξει και ξυπνήσει. Κι αυτές οι σειρήνες λυσσάνε απ' το πρωί... θαρρείς πως κάποιοι έχουν κάτι να κερδίσουν όποτε αυτές ουρλιάζουν.

Κάποτε ένας "κύριος" με κουστούμι, έλεγε για κάποιους δείκτες που ανεβαίνουν, για συμφέροντα και για τις αγορές. Να δεις που γι' αυτά ουρλιάζουν οι σειρήνες... Μάλλον θα είναι πολύ σημαντικά.

Μα εγώ δεν θέλω να τρομάξει το μωρό μου!!!

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Φτωχοί μου άνθρωποι!

Η παράσταση απόψε δεν θ' αρχίσει.
Στην σκηνή οι στολές ξεθωριασμένες,
ασφυκτιούν σε νάιλον σακούλες

κι οι ιδέες μας έτσι κρεμασμένες
θεατές στο έργο, που 'χουν κάποιοι στήσει.

Οι φωνές λουφάζουν τρομαγμένες
και η σκέψη σε λαγούμι έχει κρυφτεί.
Με απόγνωση τα όνειρα ουρλιάζουν,
στην ελπίδα μας ξανά να σηκωθεί

Φτωχοί μου άνθρωποι

Οι δρόμοι έχουν πλέον ερημώσει.
Τα μνημεία μας θωρούν απορημένα
κι η ιστορία μας, σε ίσκιους παραπαίει.
Στα ντουλάπια μας η μούχλα διαβρώνει,
την κονσέρβα που στοιβάξαμε την γνώση.
Φωνάζει ο ύπνος, να μας ξυπνήσει,
κουράστηκε χρόνους, να μας βαστά.
Οι αλυσίδες μας έχουν σκουριάσει,
μα τις κρατάμε ακόμα σφικτά.

Άνθρωποι!

Που περιμένετε το φως να σας ξυπνήσει.
Κορμιά που σέρνονται στην λάσπη,
μα το κεφάλι στραμμένο ψηλά.
Σαν τα σκουλήκια κοιτάτε το πόδι,
που θα 'ναι τυχερό να σας πατήσει.

Χαμένα λόγια, από κάποιον σαν κι εμένα,
που ποιητής δεν είμαι, μήτε σοφός.
Είμαι κι εγώ ένα σκουλήκι, που δειλά
σηκώθηκα, να δω το φως.

ΠΑΡΑΔΟΧΗ

Τι είναι αυτό που σε φοβίζει
και κρύβεσαι στων ίσκιων
την ραστώνη;
Μην είναι τα μάτια του αετού,

που σου τρυπώνει το κορμί
και την ψυχή σου βλέπουν;
Και της αλήθειας το σπαθί
την μάσκα σου που κόβει;
Του γερακιού το πέταγμα
που σκόρπισε
του λόγου σου τα νέφη;
Του φεγγαριού η ομορφιά,
που της νυχτιάς το άρωμα
αβίαστα το θέλγει;
Μην είναι του ήλιου η φωτιά,
που ξεγλιστρά στις γρίλιες
και κλέβει απ' τα μάτια σου
του ύπνου το φιλί;
Του κεραυνού ο καλπασμός
της αστραπής το χάδι,
που έκαψαν του νου σου
το αμέριμνο σκοτάδι;
Και οι σταγόνες της βροχής
που τ' άλλοθι ξεπλένουν;
Της θάλασσας, μην είναι η άλμη,
στα χείλη σου τη δίψα που θεριεύει
και κάθε τόσο τον πόνο σου γυρεύει,
που 'χει φωλιάσει για καιρό
σε άυπνες πληγές;
Μην είναι του έρωτα κεντρί,
που 'μεινε καρφωμένο,
μες στην καρδιάς σου το φτερό
και κρέμεται λαβωμένο
κι η λησμονιά δεν θέλησε
ποτέ να το τραβήξει;
- Είναι που δεν άκουσα ποτέ,
τι θέλει η ψυχή μου

και την φωνή της έπνιξα
 σ' απύθμενο πηγάδι.
 Σε διαβατάρικους καιρούς
 ξόδεψα τα φιλιά μου
 και της μικρής ψυχούλας μου
 της στέρησα το χάδι.

ΚΡΥΨΩΝΑ

Ψάχνω το πως σ' ανήμπορες σκέψεις
 και το γιατί σε ίσκιους γερασμένους,
 που τους κρατά φυλακισμένους,
 ο νους μου σε κίτρινο χαρτί.

Κρύβονται στα χείλη μου οι λέξεις,
 κνηγημένες απ' της μοίρας το γινάτι.
 Το τίποτα να πάρω ή το κάτι
 ή της αγάπης να κόψω το σκοινί;

Σε χρόνια πέτρινα πλαγιάζει η ψυχή μου,
 μες τα συντρίμμια του καιρού ξεχνιέμαι,
 σε ξύλινα χαμόγελα κρατιέμαι,
 προσμένοντας να έρθει το πρωί.

ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γουλιά γουλιά θα πιω
 τον κόσμο μου απόψε.
 Κι όταν μεθύσει η καρδιά,
 τα μάτια μου θα κλείσω.
 Και πάνω στου ύπνου τα φτερά,
 θα αποκοιμηθώ.
 Για όλα αυτά που έζησα,
 λόγο δεν θα ζητήσω.
 Γιατί όσο μετρώ τις πληγές,

τον εαυτό μου βρίσκω.

Στην θάλασσα της σκέψης μου,
τα μάτια μου βουτάνε.
Κι από τα βάθη της ψυχής
μαργαριτάρια , φέρνουν.
Να μου στολίσουν τον λαιμό,
την θλίψη μου να πάρουν.
Φυσάει αγέρι απαλό,
φουσκώνει τα πανιά μου
και για ταξίδι μακρινό,
σαλπάρουν τα όνειρα μου.

Γουλιά γουλιά θα πιω
την θάλασσα απόψε.
Ωσπου να ψήσει η αρμύρα της,
τις ανοιχτές πληγές μου
και πάνω στις πλάτες δελφινιών,
να ελευθερωθώ.
Τα λάθη μου να θυμηθώ,
τον πόνο να μετρήσω,
με της αλήθειας την πνοή,
εμένα να γνωρίσω.
Ψηλά στις αετοκορφές,
τα λάθη μου θα σκορπίσω,
χιονονιφάδες να γενούν
και των βουνών να ντύσουν,
με πανωφόρια ολόασπρα,
τις γυμνές τους ράχες.
Κι όταν θα έρθει η Άνοιξη
κι ο ήλιος τις ζεστάνει
τα πανωφόρια θα γενούν ,
ορμητικό ποτάμι.
Να ποτιστούνε οι στιγμές.
Τα όνειρα ν' ανθίσουν.

Γλυκά να ρέει ο καιρός ,
 οι ελπίδες να καρπίσουν.
 Να γίνει η σκέψη δυνατή.
 Ο νους μου να μεστώσει.
 Τα λάθη να γίνουνε τροφή,
 για να χορτάσει η γνώση.
 Και τότε γουλιά-γουλιά θα πιω,
 το νέκταρ της ζωής.

ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

Σε τρύπιες τσέπες απόψε σε ψάχνω,
 στις ματωμένες σου σημαίες σε φωνάζω,
 σε λερωμένα σεντόνια σε αγγίζω
 και ξυπόλυτος στα λόγια σου γυρίζω.

Την νύχτα ξοδεύω τα όνειρά μου,
 σε υποσχέσεις που πάντα το σκάνε,
 σ' αυτά που φεύγουν και δεν γυρνάνε
 και χίλια πρόσωπα αλλάζουν.

Σε λόγια πέτρινα σκοντάφτει η ψυχή μου,
 ποτέ δεν μου 'δωσες το τρυφερό σου χάδι
 κι αν τον ήλιο στους ξένους φωνάζεις,
 στα αυτιά μου, ψιθυρίζεις το σκοτάδι.

Τι κι αν περήφανη κραυγάζεις τ' όνομά σου
 και καμαρώνεις μες στο γαλάζιο σου φουστάνι,
 όταν πεινάνε και ματώνουν τα παιδιά σου
 κι η κραυγή τους δεν αράζει σε λιμάνι.

Κι αν στον χρόνο πίσω θες να τρέξεις,
 γνωρίζω καλά , το μερτικό μου,
 όμως δεν βγαίνουν απ' τα χείλη μου οι λέξεις
 μ ά ν α , π α τ ρ ί δ α και σ π ι τ ι κ ό μου.

Μάγιατζης Γιώργος

Γεννημένος και ριζωμένος στη Θεσσαλονίκη ο Γιώργος από το 1950 ασχολήθηκε από παιδί με την ποίηση . Είναι παντρεμένος με την Ελευθερία Τσιλίδου Μάγιατζη (δικηγόρο στο επάγγελμα) και έχει μία κόρη την Χρύσα τελειόφοιτο της νομικής σχολής του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Στην πολύχρονη ποιητική πορεία του έχει διακριθεί και αποκομίσει πολλά βραβεία ποίησης . Το 2010 σε πανελλήνιο διαγωνισμό της ένωσης συγγραφέων - λογοτεχνών Ευρώπης πήρε το 1ο βραβείο (χρυσό μετάλλιο) ενώ στον ίδιο διαγωνισμό το 2009 έπαινο. Από το 2010 είναι μαζί με την κόρη του Χρύσα (επίσης ποιήτρια με βραβεία και επαίνους) μέλη της ένωσης συγγραφέων - λογοτεχνών Ευρώπης σε εκδόσεις της οποίας, ποιήματά τους έχουν δημοσιευθεί επαπειλημένως.

ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Μαύρη φιγούρα τραγική που σέρνει καταδίκες,
 βαθιά ποτάμια σχίζουνε το άγριο πρόσωπο της,
 κι αυτό...αυτό το βλέμμα το φριχτό χάμω φιδοφωλιάζει,
 ξερνάει φαρμάκι και χολή η γυάλινη ματιά της
 και μια κραυγή ένα κρώξιμο οχτώ κραυγές γεννάει,
 σέρνουν τον Άδη μέσα τους και τον στριφογυρίζουν
 σε μία δίνη αγέννητη που όλα τα καταπίνει.
 Και κάτω στα μαυριδερά στα ροζιασμένα χέρια
 βαστάει κουφάρι άψυχο το ίδιο το παιδί της.
 Μάνα μου και μανούλα μου ακόμα πως αντέχεις....

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ...

Είναι μια θάλασσα απέραντη
 το κύμα της σπάει απέναντι
 πάνω στα βράχια που κυκλώνουν την καρδιά της,
 κουφάρι πλοίου που ναυάγησε
 μοιάζει με έρωτα που άργησε
 ν' αράξει μέσα στα γαλάζια τα νερά της.
 Είναι μια θάλασσα που γέρασε
 το κύμα της στα βράχια ξέρασε
 τ' αλάτι που 'χε μπει στα σκούρα σωθικά της,
 μες στο βυθό της καταλάγιασε
 και τη ζωή της όλη άδειασε
 κουφάρια ελπίδες να μετράει στα βήματά της.
 Είναι μια θάλασσα ακύμαντη
 έζησε κι έσβησε ασήμαντη
 μα τη θυμάμαι όταν κοιτώ γαλάζιο φόντο,
 δεν ήταν που δεν την αγάπησα
 δεν ήταν που έτσι την παράτησα
 είναι που ο πόνος της απλώνει πόντο-πόντο...

ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΒΛΕΜΜΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ...

Ποιός άνεμος ποιά θύμηση ποιό κύμα ορφανεύει
 και χάνει την αγάπη του την μοσχαναθρεμμένη
 τις μέρες που το σύννεφο δεν έχει ούτε σταγόνα
 κι ούτε ένα δάκρυ δεν κυλά το χρώμα να νοτίσει.
 Ποιός θηρευτής ποιός κυνηγός ρίχνει στα χαμπούλια
 βόλια που σπέρνουν θάνατο και τις ζωές χαλάει
 και πάνω στο ζευγάρι χωρίζει την αγάπη
 σε δυο κομμάτια πέτρινα πέτρινη κι η καρδιά του...
 Ποιά θάλασσα και ποιά στεριά τώρα θα περιμένει
 τη μυρωμένη άνοιξη τον κρύο τον χειμώνα
 τα χελιδόνια του Μαγιού τα χιόνια του Γενάρη
 και το σγουρό χαμόγελο του ήλιου που ανατέλλει...
 Ποιός θα γλυκάνει τα βουνά και τις βαθιές χαράδρες
 το γκρίζο βλέμμα τ' ουρανού, την άρνηση των άστρων
 να φέξουν τις αγάπες μας που χάθηκαν τη νύχτα
 παίρνοντας το κουράγιο μας και τη στερνή ελπίδα....

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Η αγάπη είναι ένα πουλί
 που πεταρίζει την αυγή
 και προς το φως πηγαίνει
 κι όταν απλώνει δειλινό
 σ' ένα δωμάτιο φθηνό
 τον έρωτα χορταίνει.

Φωλιάζει στις ακρογιαλιές
 στους δρόμους και στις γειτονιές
 και νυχτοπερπατάει
 αγάπες ψάχνει στους σταθμούς
 και στης καρδιάς του τους παλμούς
 τον έρωτα μετράει.

Πληγώνεται και δε μπορεί
 να μένει σα σβηστό κερί
 μονάχο δίχως ταίρι
 και θέλει να πετάει εμπρός

πρίμα να γέρνει ο καιρός
χειμώνα καλοκαίρι.

Ζει για τη μέρα που περνά
για τα θλιμμένα δειλινά
για την αυγή που αρχίζει,
στα σύννεφα κάνει βουτιά
και στα λημέρια τα παλιά
πάντα ξαναγυρίζει.

Κι όταν μια μέρα κουραστεί
απ' τις καρδιές μας θα πιαστεί
που χρόνια κυβερνάει,
σα χελιδόνι του βοριά
θα φτιάξει απάγκιο και φωλιά
εκεί που αγαπάει.-

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ...

Τα χέρια υψώστε, τη νύχτα νοιώστε
που κυβερνά
η αγάπη βράδυ μες στο σκοτάδι
μας προσπερνά.

Η αυγή κλειδώνει πόρτες καρφώνει
δεν βγαίνει φως,
στη χαραμάδα σβήνει η λιακάδα
για πες μου πως...

Σιωπή στα λόγια σπαν τα ρολόγια
και δε χτυπούν
οι λεπτοδείκτες γίνονται νύχτες
και τιμωρούν.

Και το φεγγάρι μες στο πιθάρι
αιμορραγεί
μελαγχολία στην παραλία
βαθεία πληγή.

ΘΑΜΩΝΕΣ...

Τραίνο η ζωή σταθμούς δεν κάνει
και σκαρφαλώνει στο βουνό
και μια ζωή ποτέ δε φθάνει
να φτάσουμε τον ουρανό.

Σαν ταξιδιώτες του ονείρου
μέσα στα σύννεφα γυμνοί
σκιές στο χάος του απείρου
ζούμε μονάχα για μια στιγμή.

Σα πεταλούδες το πέρασμά μας
που ζούνε μόνο για μια βραδιά
και με το πρώτο το πέταγμά μας
σώνει το λάδι, σβήνει η φωτιά..

Σκόνη των άστρων και των καιρών
θαμώνες είμαστε και προσπερνάμε
στη γη δηλώνουμε ένα παρών
και στα αστέρια μας πάλι γυρνάμε..

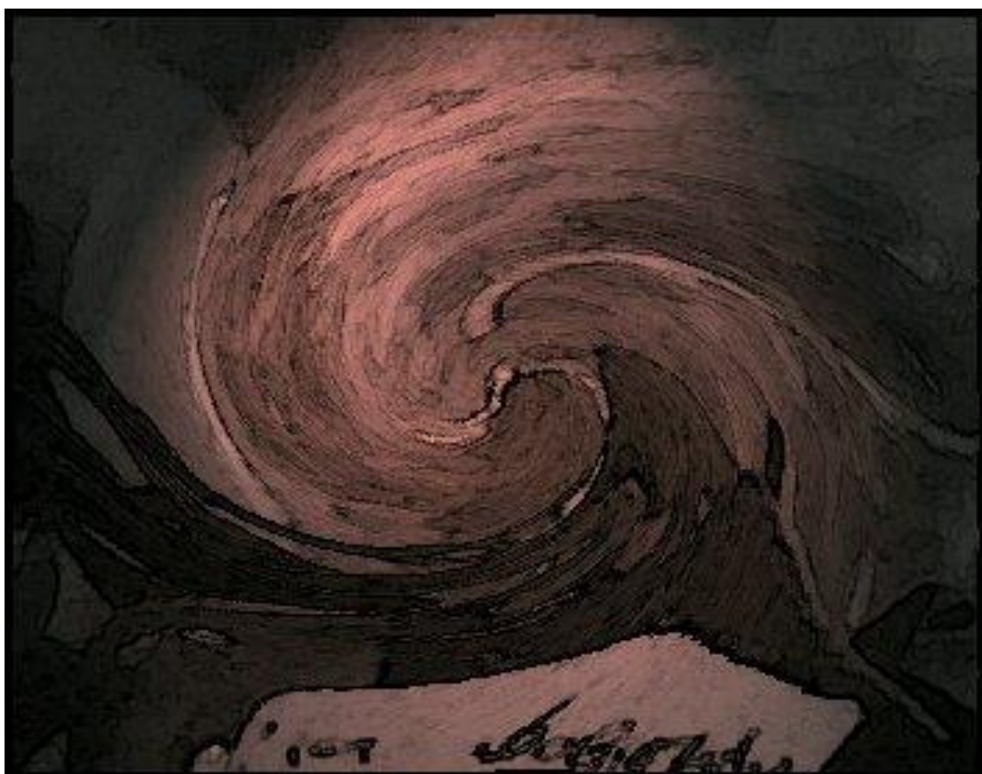
Ο ΧΡΟΝΟΣ...

Απόλυτος κυρίαρχος ο χρόνος
δεν μπαίνει σε πιθάκια και λαγήνια
ούτε ροές ακολουθεί πειθήνια
κι απ' τον κρουνό κυλάει του αιώνος..

Αένας και άναρχος διαβαίνει
σκορπίζοντας την αστρική του σκόνη
τους μήνες και τα χρόνια συρρικνώνει
και τη φθορά στο διάβα του υφαίνει..

Ζωή και θάνατο μαζί εξουσιάζει
άλλοτε βάλαμο και άλλοτε φαρμάκι
πότε ποτάμι πότε ήρεμο ρυάκι
μια που ξυπνά πληγές μια που τη λήθη στάζει..
Τρωτοί μέσα στ' αόρατα γρανάζια του
την ύλη και την άλω μας πετάμε
γεννιόμαστε, πεθαίνουμε, σκορπάμε

σα στάχτη στα αέρινα λιβάδια του..
Κι εμείς που πάντα πίσω του πλανιόμαστε
σε μια πορεία φθίνουσα που χάνεται
φλερτάρουμε το μέλλον που δεν πιάνεται
και ζούμε το παρόν που απαρνιόμαστε...

ΡΑΦΑΕΛΛΑ ΜΑΝΕΛΗ

Η Ραφαέλλα Μανέλη γεννήθηκε στη Τρίπολη Αρκαδίας Πριν δεκαοκτώ χρόνια. Από πολύ νωρίς διαπίστωσε μία ιδιαίτερη επαφή με τη μαγεία της λογοτεχνίας. Μικρή Ακόμη σε ηλικία, είχε την αδικαιολόγητη, ακόμη και για Την ίδια, τάση να γοητεύεται από τον όμορφο συνταιριασμό Των λέξεων και να χάνεται στα απόκρυφα νοήματα των στίχων. Έγραψε το πρώτο της ποίημα σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών. Ωστόσο, το γράψιμο που εξελίχθηκε σε ανάγκη για κατάθεση Ψυχής, ήταν γι' αυτή μια καθαρά προσωπική υπόθεση Και σχεδόν πάντα υπολειπόταν αποδέκτη.

Η πρώτη προσπάθεια για εξωτερίκευση και δημοσιοποίηση Έγινε σε ηλικία δεκαοκτώ ετών. Το ποίημα "ΘΥΜΗΣΕΣ" Πήρε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό για νέους από την Ένωση Αρκάδων λογοτεχνών και ύστερα το ίδιο ποίημα Πήρε το τρίτο βραβείο σε διαγωνισμό που διοργανώθηκε Από την Ένωση Ελλήνων λογοτεχνών.

Σήμερα η Ραφαέλλα σπουδάζει επικοινωνίας και μέσω των Μαζικής ενημέρωσης στο πανεπιστήμιο Αθηνών Και συνεχίζει να προσεγγίζει με την ίδια πάντοτε Αθωότητα και διάθεση, τη πιο αναγκαία της αγάπη. Το γράψιμο!!!!

ΘΥΜΗΣΕΣ

Θύμησες ονείρων ακατάληκτων
 Ανάμεσα σε ψευδαισθήσεις και δυνητικά
 Πραγματοποιημένες ανάγκες.

Είμαστε εμείς
 Εξ' ίσου απραγματοποίητοι και ακατάληκτοι,
 Άλλωστε πως όνειρα διάφορα θα φτιάχναμε
 Απ' το δικό μας είναι ;

Θυμός! Θυμός απύθμενος.
 Αυτός για τη ξερή ιδέα της ζωής.
 Αυτός που ακρωτηριάζει νου, σκέψη, ψυχή.
 Εμείς και πάλι εκεί! Στο θυμό, να τον καθοδηγούμε,
 Να τον διαμορφώνουμε, να τον τρέφουμε...

Πάθη! ανολοκλήρωτα, απύθμενα, απροσδόκητα
 Τα πάθη που διαπλάθουμε εμείς οι ίδιοι για να
 Φωτίσουν
 Ο,τι στη ζωή τόσο βασανιστικά, φαίνεται, λανθάνει
 Και επιφαινεται
 Συνήθως πάθη άγρια, κατάλοιπα μιάς φύσης
 Αλλόκοτης, ανθρώπινης και αρχέγονης.

Ζώντας λοιπόν, εκεί.....
 Στα όνειρα στα πάθη, στο θυμό!
 Εκεί που χωλαίνει η δυνατότητα μας να ζήσουμε
 Κι εκεί που η ανάγκη μας ,το φαινομενικά δυνατό,
 Το ξεπερνά και το νικάει.

Όλα αυτά ....μας φτιάχνουν ,μας πλάθουν
 Μας ζωντανεύουν το πάθος
 Ν' αφουγκραστούμε το παλμό του κόσμου,
 Μας γεννούν το θυμό για τ' άδικο
 Και μας φυτεύουν τ' όνειρο
 Για κάτι ύψιστο, εξιδανικευμένο,
 Προσωποποιημένο και αλησμόνητο.

Τώρα που ο μισεμός στα ενδόμυχα θεριεύει
 Έλα και γίνε μουσική και πάρε με,

Έλα και γίνε χορός και δώσε με,
Έλα τέχνη και γίνε και ζήσε με.

ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Κι αν οι άνθρωποι είμαστε ψυχή,
Ψυχή..ίσως και λίγη ύλη,
αν όντως μέσα μας γεννιόμαστε με φως,
αν θρεφόμαστε φωτιά και αναπνεύουμε ελπίδα,
αν, ψυχή μου, οι άνθρωποι ποτίζονται με όνειρο και γέλιο,
εγώ με σένα ούτε που μαραίνομαι.

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΙ

Ασυμβίβαστοι. Έτσι πρέπει να γενιούνται οι άνθρωποι και έτσι να είναι.
Κι εσύ ήρθες εδώ,
ένα να γίνεις με τους άλλους σαν σε τίποτα πλιότερος να μην είσαι.
Μα ένα χρέος ο άνθρωπος κουβαλά, στα μάτια, στα χέρια και στη φωνή.

Εκείνο τον κόσμο του ν' αλλάξει.
Κάθε νέα ψυχή φλόγες έχει στα μάτια.
Κάθε φωνή πιο δυνατή κάθε νύχτα.
Κάθε νύχτα πιο φωτεινή.
Κάθε εσύ, πιο δικό μου εγώ, μέρα τη μέρα.

EMENA

Πήραν κάτι από μέσα μου,
κάτι από το σώμα μου,
πήραν, ίσως, κάτι ακόμα.
Μα εσύ χίμηξες και το κορμί έγινε θάλασσα να βουλιάζεις,
Εσύ δεν πήρες κομμάτια,
πήρες είναι,
Δεν πήρες σώμα,
μυαλό πήρες

και βούτηξες
 και μέθυσες τις αίσθησες.
 Πήραν κομμάτια σώματος,
 πήραν ζωή,
 πήρες και εσύ το μεγαλύτερο.
 Εσύ πήρες εμένα κι από μένα γέμισες εσένα.
 Κι ένας ο κόσμος γίνηκε,
 ερωτοδιατέλευτα τα πάθη,
 Σα χείμερες ανήσυχες ,
 Σα βράδια μερωμένα,
 Στ' ασίγαστα φουντώθηκαν ,
 Στ' ανέφικτα εκτονώθηκαν,
 Πήραν και εκείνοι κάτι από μέσα μου,
 Πήρες και εσύ εμένα.

ΑΚΟΜΑ

Είναι που εγώ ακόμα σ' ερωτεύομαι,
 Στα μάτια σου ανατέλλει το πρωί μου,
 Στις νύχτες που στα χρώματα συμπλέκομαι,
 Στο πλάι σου ανοίγουν οι ουρανοί μου.
 Τώρα, για δες, για σένα πως μεγάλωσα.
 Πως κλείστηκαν οι πόνοι σε αμπάρια.
 Σα να κοιτάς απέραντα στα πέλαγα,
 'Ετσι κοιτώ κι εγώ μέσα στα μάτια.
 Και έχει ένα χάος η ψυχή μου όλο φωτιά.
 Μα έχει ένα φως, ψυχή μου, ίδιο με σένα.
 Στα ήσυχα πως γίνεσαι βοριάς;
 Πως παίρνεις και ψυχή μαζί με μένα;
 Είναι που εγώ ακόμα σ' ερωτεύομαι.
 Γελάς εσύ κι αμέσως αγαπάω.
 Σε ουρανού τα σύννεφα μπερδεύομαι.
 Γελάει ο έρωτας, μαζί κι εγώ γελάω.

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΝΤΩΝΑΝΑΚΗ

*«Γεννήθηκα και ζω στα Χανιά, εργάζομαι στην Δ.Ε.Δ.Η.Ε
-ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ
ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ.*

Από μικρή έμαθα να παίζω με τις λέξεις. Σαν ζυμάρι τις πλάθω, ξέροντας πολύ καλά πως, εκτός από τη μαγιά, παίζει ρόλο και ο αέρας. Η στάση μου απέναντι στη ζωή είναι θετική, ακόμα και όταν πέφτω, βρίσκω τρόπους να σηκώνομαι αλώβητη. Αποφεύγω τη σκουριά του παρελθόντος, γιατί οξειδώνει την ψυχή μου. Τους θησαυρούς μου τους κρατάω σε μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά, γιατί δεν μπορώ να ζήσω δίχως τη λάμψη τους».

<http://stergimanto06.blogspot.gr/>

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΟΥ

Η καρδιά μου είναι μικρή και τρέμει σαν κλαράκι κάθε φορά που γυρίζεις το κεφάλι να με κοιτάξεις.

Μα όταν το μέτωπο σου βαραίνει από κούραση, στα μάτια σου μετρώ σκιές λάμψεις αντιφεγγίσματα μικρούς ήλιους μεγάλα όνειρα.

Τότε η καρδιά μου μεγαλώνει για να σε χωρέσει ολόκληρο.

Σε σκεπάζει χαρίζοντάς σου τους παλμούς της για να μπορείς να ζήσεις.

Όταν με ρωτάνε οι άνθρωποι πόσο μεγάλη καρδιά έχω τους απαντώ σκύβοντας το κεφάλι.

-Χωράει όλο το σύμπαν, αρκεί να μπορώ να μιλάω για τα μάτια του

Τότε αυτοί απλώνουν τα χέρια να με αγκαλιάσουν.

Με στριμώχνουν τόσο που μου κόβεται η ανάσα.

Θέλω να φωνάξω βοήθεια μα η φωνή δεν βγαίνει

Εκείνοι όλο με σφίγγουν, μου δίνουν και ένα ποτήρι νερό για να συνέλθω.

Όταν παίρνω βαθιές αναπνοές μια παλάμη μου κλείνει το στόμα, ύστερα και άλλες, όταν γίνουν δεκάδες πεθαίνω από ασφυξία

Νεκρή δεν έχω να σου προσφέρω τίποτα.

Αν μετρήσω τις φορές που σταμάτησε να χτυπά η καρδιά να υπολογίζεις χέρια

Όσα χέρια τόσα κορμιά. Όσα κορμιά τόσοι θάνατοι

Θα φύγω κάποτε, το ξέρω, όπως φεύγουν όλοι.

Θέλω να φύγω καλπάζοντας με απλωμένα τα χέρια στο άπειρο του σύμπαντος για να μην ασθμαίνω κυνηγώντας τον παράδεισο

Την Εδέμ που δεν με αφήνουν να ζήσω.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΝΕ

Ένα δέντρο γυμνό, χωρίς κλαριά, φύλλα και άνθη.

Ένας ξερός κορμός.

Το κανακεύω- το σκεπάζω τους χειμώνες- μήπως ανθίσει την άνοιξη.

Κάποιες φορές φυτρώνουν μικρά κλαδιά, μα είναι τόσο προσωρινά!

Το ποτίζω με τα δάκρυα μου!

Εγώ και το δέντρο μου δεν μεγαλώνουμε.

Αυτό μαραζώνει από τα δάκρυα μου και εγώ από τη γύμνια του.

Αυγή ήταν όταν μια ηλιαχτίδα σαν οξύ τρύπησε τον κορμό του. Βγήκε το πρώτο κλαράκι, ύστερα το δεύτερο, γέμισε κλαριά και άνθη.

Αυγή ήταν όταν η αγάπη μπόλιασε στο κορμί μου με τέχνη, την ακλόνητη επιθυμία για ζωή.

Από τότε το δέντρο ανθίζει με το γέλιο μου και εγώ με την περιβολή του.

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΑΤΙ

Ο μύθος έχει πολλές εκδοχές. Σκέφτηκα. Ο Κρόνος με την βοήθεια της Γαίας εννούχισε τον ουρανό και κάταπτε τα παιδιά του...

«-Το μυαλό ταξιδεύει στον αλλόκοσμο, αν είναι μέρα ή νύχτα πως μπορώ να το ξέρω. Ρώτησα τον γέρο Νηρέα.

«-Πάλι σε σκέψεις είσαι κόρη μου. Κάνε μια σύνοψη όλων των μύθων και θα καταλάβεις ότι η πραγματικότητα απέχει ελάχιστα.

«-Καρφιά έχει η καρέκλα σου; Με ρωτάει μια από τις πολλές κόρες του Νηρέα, έλα μείνε ακίνητη, όλο νεύρα είσαι τελευταία, δεν σε αναγνωρίζω. Κάτι σε φοβίζει..

«- Φόβος; Δυο φορές φοβήθηκα στην ζωή μου, από τότε έμαθα να μην λυγίζω.

«- Ο Άνθρωπος είναι ύλη-πνεύμα, σώμα- ψυχή.
Τα υλικά σώματα έχουν υφή, το πνεύμα είναι άυλο.

Υπάρχει και η σκοτεινή ύλη- ανεξάντλητο θέμα- οι επιρροές της στο σύμπαν είναι καταλυτικές.

Μια φορά και ένα καιρό υπήρχε μια γυναικά που την ονόμαζαν Λίλιθ. Έκλεβε σπέρμα και γεννούσε δαίμονες.

Ο Μεφιστοφελής, η Μαργαρίτα και ο Φάουστ που ανάμεσα σε ουρανό και κόλαση βρισκόταν σε εσωτερικό διχασμό, δεν πέθαναν ακόμα.

Η Αφροδίτη ήταν Πολεμίστρια; Πόρνη; Ή η Βασίλισσα του κάτω κόσμου;

Σύνοψη.

Λέω να ασπρίσω τους πασσάλους. Να δέσω τα κοτσάνια από τα γερμένα λουλούδια. Να στρώσω πλουσιοπάροχα το τραπέζι στον κήπο μου.

Να καλέσω όλους τους φίλους, στέλνοντας από μια πρόσκληση στον καθ' ένα.

-Ελάτε στις χαρές μου, Στο τέλος της βραδιάς θα σας έχω δώρο.

Από τους εκατό προσκεκλημένους, θα έρθουν όλοι. Και οι εκατό.

Καταρρέω, σφαδάζω από τον πόνο μέσα μου. Αποζητώ την μοναξιά.

Διάβολο! Τον σεβασμό δεν τον απαιτώ, τον κερδίζω.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΖΩΗΣ

«-Πάλι κρατάς το κεφάλι πατέρα; Τι σκέφτεσαι;

«-Ότι κάποιοι άνθρωποι έχουν καουτσούκ αντί για δέρμα. Αλλάζουν σχήμα κατά συνθήκη. Πρόσεχε.

(Έμεινα με απορία να τον κοιτώ!. Δεν μπορεί. Κάτι ξέρει!)

«-Τι να προσέχω Πατέρα; Εσύ με έμαθες να ελίσσομαι όταν με ζορίζουν οι άνθρωποι. Θυμάσαι τι μου είπες κάποτε;

Μόλις δεις το κακό να έρχεται να το ξορκίζεις με το χαμόγελό σου παιδί μου

Ε! Από τότε αυτό κάνω. Χαμογελώ αμυνόμενη.

(Ο στοχαστικός πατέρας με πήρε από το χέρι προστατευτικά, λες και ήμουν μικρό παιδί. Πήγαμε στην πλατεία της πόλης Καθίσαμε στο παγκάκι. Με κοίταξε στα μάτια και μου είπε)

«- Ο Σωκράτης για να απαλλαγεί από τις δεισιδαιμονίες ήπια κώνειο.

Ο Αναξαγόρας διώχτηκε γιατί είπε ότι ο ήλιος είναι μεγαλύτερος από την Πελοπόννησο.

Χιλιάδες χρόνια αργότερα ο Γαλιλαίος έγινε περίγελο γιατί βεβαίωσε το μεγαλείο του σύμπαντος και την μικρότητα του δικού μας πλανήτη.

Η αναζήτηση της αλήθειας προχωράει με αργά βήματα αλλά τα συμφέροντα και τα ανθρωπίνα πάθη παραμένουν τα ίδια.

Πρόσεχε ...

Αγάπη Μουνδριανάκη

Γεννήθηκα στην Αθήνα στις 19-11-1974. Από παιδιά που και τα ίδια μεγάλωναν ανατράφηκα, με τις ανησυχίες, τον παλμό και τις μουσικές της εποχής τους, αφού οι φοιτητές γονείς μου, Βαγγέλης και Μαρία Μουνδριανάκη, όταν γεννήθηκα δεν είχαν ακόμη συμπληρώσει τα 22 και 20 χρόνια τους αντίστοιχα. Ήμουν στην ηλικία των τριών ετών περίπου όταν μετακομίσαμε στο Ρέθυμνο, τόπο καταγωγής του πατέρα μου, και έξι ετών όταν γεννήθηκε ο αδελφός μου, Μανόλης.

Αφού τελείωσα την βασική μου εκπαίδευση στο Ρέθυμνο, φοίτησα στις Νομικές Σχολές των *Universita' degli Studi di Camerino* και *Universita' degli Studi di Macerata*, της Ιταλίας, χώρα στην οποία χρωστώ πολλά, αφού με πλούτισε με εμπειρίες, γνώση και πολύτιμες φιλίες, και την οποία λατρεύω μέχρι και σήμερα, όπως και την ιταλική γλώσσα άλλωστε. Επέστρεψα στο Ρέθυμνο το 2003, όπου εργαζόμαι ως Δικηγόρος. Από το 2005 είμαι παντρεμένη με τον Γιάννη Κισσανδράκη και έχουμε 2 παιδιά, την Μαριλένα και τον Δημήτρη, επτά και τεσσάρων ετών αντίστοιχα. Ζω με την οικογένειά μου στο Άδελε Ρεθύμνου.

Από πολύ μικρή ηλικία η έλξη που μου ασκούσε η τέχνη του Λόγου σε κάθε μορφή της υπήρξε τεράστια και η ανάγκη μου να εκφράζομαι γραπτά, κληρονομιά ποιος ξέρει ποιου κυττάρου μου, εκδηλώθηκε σχεδόν με την κατάκτηση της αλφαβήτου. Ξεκίνησα να γράφω στην ηλικία των επτά ετών και έκτοτε η γραφή έγινε συστατικό στοιχείο μου, η πιο μακρόχρονη επίκτητη αγάπη μου καθώς και ο μακροβιότερος εθισμός στην ζωή μου... Διακρίσεις σε ποιητικούς διαγωνισμούς έλαβα ως παιδί, τη ίδια εποχή έγινε και η μελοποίηση του ποιηματός μου «Ειρήνη» από τον Μαέστρο Μπάμπη Πραγματεντάκη. Από την εφηβεία μου όμως, έως και πρόσφατα, μόνο μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού και ξεχωριστοί για εμένα φίλοι, ανά τις δεκαετίες, είχαν πρόσβαση στα γραπτά μου. Για την αγάπη τους και την φιλοξενία που έδειξαν στις σκέψεις και την ψυχή μου, τους ευχαριστώ...

Έκλεισα αυτόν τον κύκλο εσωστρέφειας το 2012, όταν άρχισα να αναρτώ κάποια ποιήματά μου στην ιστοσελίδα "stixoi.info", με το ψευδώνυμο "pennastregata". Την ίδια χρονιά συναντήθηκα με τον Μαέστρο Γιάννη Μεντζελόπουλο, για τον οποίο είχα την τιμή να γράφω στίχους σε 2 μουσικά του κομμάτια («Πώς να σ' αγγίξω» και «Έρωτας καθρέπτης»), που συμπεριλήφθηκαν στις συναυλίες του με τον τίτλο «Το ροδάκι της ζωής», που πραγματοποιήθηκε στα Χανιά και το Ρέθυμνο το 2013.

ΣΤΙΓΜΕΣ

(ή: Ένας καλός λόγος για να χαμογελάσεις)

Το κενό ανάμεσα στις ευτυχισμένες στιγμές
είναι βαθύ και άσβηστο,
σαν ρυτίδα στο πρόσωπο της παιδικής μας
αισιοδοξίας...

ΈΝΑ ΑΝΤΙΟ, ΜΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Για να μπορέσω μιαν αυγή, σαν έρθεις, να κοιτάξω
τα μάτια σου τα αθώρητα, χωρίς να τα λερώσω
με της δικής μου μοναξιάς τον αγριεμένο πόνο,
σκύβω και παίρνω από τη γη χώμα για να στολίσω
του μισεμού το βάσανο με νάρκισσους και κρίνα...
Χορτάσανε τα μάτια μας αχούς και καταγιγίδες,
και του φευγιού η προσμονή πείνασε την ψυχή μας,
γοργόνες της απαντοχής πια δεν μας ορμηνεύουν
ούτε μας φέρνουν είδηση του βασιλιά τη ζήση.
Μα αν κάποτε απαρηθώ του σπαραγμού το αγκάθι,
εκείνο που εκέντησε στα χείλη τ' όνομά σου
και μ' έστερξε σαν γέννησα το λόγο, τα παιδιά μου,
σαν το θεριό να μάχομαι, σαν σκύλα ν' αγριεύω
σ' εκείνους που, απείραχτοι, λυμαίνονται το φως μας...
... Σε άρχοντες, που ούτε φώτιση ούτε αρχοντιά κατέχουν,
και στους γραμματιζόμενους που ζούνε δίχως γνώση,
σ' όσους μηδίζουν το όραμα, το ξοδεμένο αίμα,
και που μετρούν το μπόι τους με όσους γονατίζουν...
Τότε μη σκύψω να λουστώ στου ονείρου μου τη βρύση,
μην τύχει και αξιωθεί ο ήλιος ν' ανατείλει
να μείνει στέρφα η μαύρη γη, δίχως καρπούς και αλήθειες,
να μην ριγήσουν τα παιδιά της μάνας τους το χάδι
και να χαθούν τα σύμπαντα σε άπατα πηγάδια...
Για να μπορέσω μιαν αυγή, σαν έρθεις, να κοιτάξω
ανέγγιχτη απ' τη σκοτεινιά των μολεμένων χρόνων
τα μαύρα μάτια των καημών χωρίς να με ορίζουν...
γύρε, Ελπίδα απόδημη, στου κήπου μου την κλίνη
και γίνε φως στον χαλασμό και στους μαστούς μου γάλα
για ν' αναθρέψω τις γενιές που σε καλωσορίζουν...

ΠΕΡΙ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ...

Ο ήχος που σε ξύπνησε δεν ήταν κρότος,
 δεν ήταν συριγμός οξύς ή γδούπος ξαφνικός, υπόκωφος.
 Δεν σ' έκανε να σηκωθείς το θρόισμα των φύλλων,
 ούτε οι φωνές πουλιών που κήπους στις κεραίες απαιτούν.
 Δεν σ' ανησύχησε της θάλασσας ο παφλασμός,
 ούτε ο βρυχηθμός της άγνωστής σου πόλης,
 της παρακείμενης σε αλλότρια τεκταινόμενα.
 Το τρίξιμο της πόρτας των προοπτικών, που εξόδου στερείται ασυγχώρητα,
 δεν στάθηκε ικανό να σε αφυπνίσει,
 ούτε το γέλιο και το κλάμα των παιδιών και των γερόντων,
 των αφημένων στων τρίτων την προαίρεση.
 Αγνόησες της μάνας σου τους πάγιους αναστεναγμούς,
 και του πατέρα σου την ηχηρή μετριοπάθεια,
 του περιγύρου σου το ρυθμικό μουρμούρισμα
 και τη φωνή σου, ακόμα, που στριγκή σου ακούγεται.
 Ήταν, εν τέλει, της σιωπής ο θόρυβος,
 ο ήχος ενός πέταλου που αφέθηκε
 να ταξιδέψει ως τον έσχατο προορισμό,
 που σε απαγκίστρωσε
 απ' της απάθειας τους ιστούς και τους καθρέπτες.
 Και αίφνης οι ήχοι απέκτησαν ξανά υπόσταση,
 έναν προορισμό,
 και κάποιον λόγο ύπαρξης...

"Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ VALDEZ"

Δεν βρήκε στάλα από κρασί τις ενοχές του να μωρώσει,
 και το πιθάρι του μελιού ήταν σπασμένο από χρόνια.
 Πάνω στα χείλη τα ξερά ούτε μια λέξη να τον σώσει
 από Εκείνης τη ματιά και της ψυχής του τα τελώνια...
 Κρατούσε αιώνες η στιγμή
 και έψαχνε έστω μια αφορμή
 με λίγο οίκτο την ψυχή του ν' ανταλλάξει,
 μα η ανυπόφορη σιγή
 είναι ένας θάνατος, και αργεί

να πέσει αυλαία εις την ύστατη την Πράξη...

Τρέμουν τα χέρια του φρικτά, της κάνει νεύμα να καθίσει,
 και τον Θεό παρακαλεί να βρει μια λέξη να προσφέρει...
 αχ, να του πέθαινε εκεί, θα 'ταν κι αυτό μια κάποια λύση...
 μα Εκείνη, ακίνητη κι ορθή, είναι η πληγή και το μαχαίρι.
 Βιβλία και σκόνη, ειρωνικά
 ξεθωριασμένα σκηνικά,
 ήτανε όλη η ανούσια ζωή του...
 χαρτιά σχισμένα καταγής,
 στυγνά σημάδια μιας κραυγής
 πριν βουβαθεί, όταν εστέρεψε η γραφή του.

Τον θαυμασμό των ποιητών,
 τους διψασμένους φοιτητές του,
 δεν είχε πια τις αντοχές ούτε τα κότσια να αντέξει...
 μα έφτασε Εκείνη, δροσερή, δίχως να δει τους δαίμονές του,
 να κομματιάσει αναιδώς την σκοτεινιά του, με μια λέξη.
 Κι ο Συγγραφέας, για μια στιγμή,
 για ν' αγαπήσει ένα κορμί,
 πέταξε πέρα τα πανσπούδαστα γυαλιά του,
 που του θολώναν την ψυχή...
 σχεδόν θωρούσε μιαν αρχή
 σε αυτό το θαύμα που κρατούσε αγκαλιά του.

Της ενοχής το σκηνικό στήνεται ύπουλα, στ' αλήθεια,
 κι ο φθόνος, φίδι αρπακτικό,
 τρώει την ψυχή στα σπάργανά της...
 Εκείνος μέσα του βουβός,
 άδεια χαρτιά κι άδειος στα στήθια,
 στη σχάση του έρωτα Αυτή,
 του εναποθέτει τα γραφτά της...
 Και έμεινε εκστατικός
 μες το δωμάτιο μοναχός
 να τα διαβάζει και να κλαίει απελπισμένος...
 μέσα του φύτρωνε μια οργή,
 άγρια του έρωτα σφαγή,
 κι ένιωθε ανήμπορος και τόσο κουρασμένος...

Δεν βρήκε στάλα από κρασί τις ενοχές του να μωρώσει,
 και το πιθάρι του μελιού ήταν σπασμένο από χρόνια...
 πάνω στα χείλη τα ξερά ούτε μια λέξη να τον σώσει
 από Εκείνης το κορμί πάνω στα ολόδροσα σεντόνια...
 Κρατούσε αιώνες η στιγμή
 και έψαχνε έστω μια αφορμή,
 με λίγη αγάπη την ψυχή του να διασώσει,
 μα στου μυαλού το μακελειό
 ο φθόνος γίνηκε θεριό
 και είδε μια μόνο επιλογή... να την σκοτώσει.

ΥΠΟΤΕΛΩΣ ΚΑΙ ΑΤΕΛΩΣ...ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ..

Κοιτώ ανυπεράσπιστες σελίδες,
 του πρωινού τ' απαύγασμα
 θρηνεί τη θλιβερή αγνότητά τους,
 κι εγώ, μια βέβηλη ψυχή που εκβιάζει μη αναστρέψιμα
 την ύστατη την πρόφασή τους να μην λένε τίποτε...
 Στον νου και την ψυχή στήνω παγίδες,
 με κάθε φράση παγιδεύω κι εξαντλώ,
 δια της αρνήσεώς μου να υποκύψω,
 την αιτιώδη συνοχή, ανάμεσα στην εξουσία του λόγου
 και των πράξεων τις ηχηρές αποσιωπήσεις.
 Θερίζω πειρασμούς και καταγιγίδες
 γηραιάς σποράς, αρχέγονης, που κυβερνά το κύτταρό μου,
 και μηχανεύομαι διεξόδους αποστέρησης
 με κάθε ρήμα που ανεξίτηλα υποσκάπτει το απόλυτο.
 Μετρώ βήματα σε άγνωστες πατρίδες,
 που ευμενώς και ύπουλα εισχωρούν στις προσδοκίες μου,
 για να μπορώ για μια φορά ακόμη να διαστέλλομαι,
 να ανασαίνω με υποδιαστολές...
 και σε τελείες να αναπαύομαι.
 Υποτελώς και ατελώς,
 οι μάχες δεν κερδίζονται.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Κρατήσαμε τα χρώματα των δειλινών,
των διλημμάτων τους καρπούς κρατήσαμε...
κι έτσι, οπλισμένοι με της σιγουριάς την άνεση
αυτών που τίποτε δεν έχουν για να τους αφαιρέσουν,
βαδίζουμε αθέατοι στους δρόμους.
Γινήκαμε αναπόδεικτα ερωτηματικά
και ανεπίδεχτους στην ευτυχία μας είπανε...
όμως το στοίχημα δεν είναι να ξεφύγουμε
μα να γεράσουν και πεθάνουν σε πρωθύστερο σχηματισμό,
πριν από εμάς, οι ενοχές μας.
Σταθήκαμε στο ύψος βέβηλων σκοπών
κι αλλιώτικοι γυρίσαμε από την κατακρήμνιση...
μα αφού τους εαυτούς μας πια δεν τους αναγνωρίζουμε,
ας απολαύσουμε τη νέα αυτή συνάντηση.
Να μας γνωρίσουμε ξανά, αυτό είναι το στοίχημα.
Να μας αρέσουμε ξανά, αυτό είναι το στοίχημα.
Κι εκλείπει η πολυτέλεια να το χάσουμε...

ΥΠΟΤΕΛΩΣ ΚΑΙ ΑΤΕΛΩΣ... ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ

Κοιτώ ανυπεράσπιστες σελίδες,
του πρωινού τ' απαύγασμα θρηνεί τη θλιβερή αγνότητά τους,
κι εγώ, μια βέβηλη ψυχή που εκβιάζει μη αναστρέψιμα
την ύστατη την πρόφασή τους να μην λένε τίποτε...
Στον νου και την ψυχή στήνω παγίδες,
με κάθε φράση παγιδεύω κι εξαντλώ, δια της αρνήσεώς μου να υποκύψω,
την αιτιώδη συνοχή, ανάμεσα στην εξουσία του λόγου
και των πράξεων τις ηχηρές αποσιωπήσεις.
Θερίζω πειρασμούς και καταγίδες
γηραιάς σποράς, αρχέγονης, που κυβερνά το κύτταρό μου,
και μηχανεύομαι διεξόδους αποστέρησης
με κάθε ρήμα που ανεξίτηλα υποσκάπτει το απόλυτο.
Μετρώ βήματα σε άγνωστες πατρίδες,
που ευμενώς και ύπουλα εισχωρούν στις προσδοκίες μου,
για να μπορώ για μια φορά ακόμη να διαστέλλομαι,
να ανασαίνω με υποδιαστολές... και σε τελείες να αναπαύομαι.
Υποτελώς και ατελώς,
οι μάχες δεν κερδίζονται.

ΟΣΤΡΑΚΟ

Χίλια πουλιά μου φέραν τη φωνή σου
 στον θαλασσών τα μακρινά λημέρια
 εκεί που αναπαύομαι και γίνομαι,
 καινούργια να επιστρέψω
 με τις ακτίνες του φωτός μιας νέας μέρας.
 Στο όστρακό μου καταγράφονται οι λύπες και οι χαρές,
 τα ειπωμένα και τα ανείπωτα της ζήσης μου χαράζονται
 καθώς κλειστό, σε αναμονή παράδοσης,
 γεννά ο, τι δεν τόλμησε το χθες μου να γεννήσει.
 Και ξέρεις ότι θα με βρεις εκεί,
 μες το βασιλείο της αφής σου μάγεψέ με,
 τη νέα σάρκα μου σε εσένα να προτάξω,
 τα μυστικά μου άλωσε και στίλβωσε το κέλυφός μου,
 αγαπημένε, νέε και αρχαίε μου έρωτα,
 καθρέφτη αμείλικτε των φόβων και των πόθων μου.
 Χίλια πουλιά σου φέραν την φωνή μου
 στην μακρινή σου γη, την πιο γνωστή μου άγνωστη,
 λίκνο ψυχής είν' των σωμάτων μας το σμίξιμο
 και οι ρυτίδες που κερδίσαμε μαζί, μικρές αιωνιότητες...

Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Σαν του νερού το άφρισμα, τον παιδεμό του ανέμου,
 ήρθε και με ξεσήκωσε στον ύπνο τον βαθύ.
 Και αν τον τυφλό τον ποιητή δεν γνώρισα ποτέ μου,
 μέσα στης γης τα έγκατα έμαθα την γραφή.
 Κρατώ ονειροφιλέματα για κάθε νοικοκύρη
 που θα μου δώσει μια γουλιά νερό να δροσιστώ.
 Εφτά ευχές στις τσέπες μου για τον καρaboκύρη
 του Αχέροντα, το ναύλο μου νόμισμα σκαλιστό.
 «Πού πας χωρίς ποδήματα;», με ρώτησε ο βαρκάρης,
 «και είναι στρωμένος με φωτιές ο δρόμος που θωρείς...»
 Κι εγώ του αποκρίθηκα: «σαν ήρθες να με πάρεις,
 Ξυπόλητο με αντάμωσες, στα κάρβουνα της γης...»
 Μην μου βαστάτε την ψυχή, άστε την να πετάξει,
 για ένα βράδυ μοναχά θέλει να πορευτεί
 στου πεθαμού τα σύνορα, την τύχη της να ψάξει,

και ας την γλυτώσει η Αυγή, προτού να γλυκαθεί.

ΜΗΝ...ΚΑΙ ΑΝ...ΙΣΩΣ

Μην είναι δράκοντα ουρά, μην είναι φίδι,
Μην είναι ύαινας νυχιά, διαβόλου χνάρι
κλάμα κροκόδειλου βραχνό, που σε τουμπάρει
πριν καν αφήσεις του ναού σου το στασίδι,
το ξέρεις ήδη...
πάει το παιχνίδι...

Μην είδες πλάνες ληστρικές στου έργου το πλάνο,
μην είδες έκτρωση ιδεών στα κούφια λόγια,
μην σε ξεγέλασαν ξεκούρδιστα ρολόγια
και αποκοιμήθηκες στη λήθη σου επάνω...
Κάπου σε χάνω,
μα, δες με, φτάνω...

Και αν καταριέσαι κάποιαν Εύα για το μήλο,
πες μου, ποιος φταίει που σε γελούν οι λωτοφάγοι...;
Καθείς τη ρότα του χαράζει στα πελάγη,
και αν το καράβι του από αβάφτιστο είναι ξύλο
μισεί με ζήλο
κι εχθρό και φίλο.

Και αν οργίζεσαι με εμέ, που ξεγυμνώνω
όσα προσχήματα ζητάς για να υποκύψεις
σε πόθους νόθους, επί πτωμάτων να πατήσεις,
για να αποκτήσεις του αδέκαστου το θρόνο,
να 'ξερες μόνο,
με πόσο πόνο...

...ίσως κι εγώ τον πανικό μου να ξορκίζω,
μην γίνω άτεγκτος κριτής σου και σου μοιάσω,
ή ίσως τον δρόμο μου να βρω πριν να γεράσω,
και την ψυχή μου επιτέλους θα ορίζω,
δεν στην χαρίζω
όσο ελπίζω...

ΔΕΝ ΕΧΩ ΧΡΟΝΟ

Δεν έχω χρόνο
για να μετρήσω στην υλή τα βήματά μου...
αποψιλώνω εγώ τα σύνορα, τα χρόνια,
μήπως γευτώ μια προσμονή μες το κενό.

Για λίγο μόνο
ίσως σταθώ πλάι σε μιαν άπλαστη αλήθεια
να μετρηθούμε, και ας χάσω λίγο μπόι,
σοφή να νιώσω μια στιγμή, πριν προδοθώ.

...Πριν με λερώσουνε οι γνώμες των πολλών, οι αφορισμοί των ειδικών και τα
σημεία των καιρών,
οι εξορκισμοί των ισχυρών και η άγρια μήνις των θεών, θα βρω τον τρόπο...
Να ξαναγίνω, νά 'βρω αμόλυντες πηγές, να γιατρευτώ και, θες δε θες, ζωή να
στάξω στις στις πληγές
που με ποτίζουν με κραυγές, να κάψω φόβους και ενοχές, να βρω έναν τόπο...
για να σου πω ένα παραμύθι
για μια γρια, που λέγαν Λήθη...

Οι λέξεις τρίζουν...
δειλά φαντάσματα με τρόμαξαν κι εμένα,
τρύπια κιτάπια δεν κρατούν καμιά ιστορία
που να αξίζει στην ζωή μας να γραφτεί.
Μα αφού θερίζουν
οι λογισμοί μου, σαν ξυράφια, όσα είπα
και όσα καίγομαι να πω, δυο δράμια αλήθειες,
μάντεψε... απόψε απ' την πυρά ποιος θα σωθεί;

Και θα σου πω ένα παραμύθι
για μια γρια, που λέγαν Λήθη...

ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΑΝ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ

Αν αγαπήσεις το αβρό κενό
 ανάμεσα στις λέξεις των ανθρώπων και του ανέμου τα θροίσματα,
 τότε την ποίηση θα έχεις αγαπήσει
 κι εκείνη αμετάκλητα θα σ' έχει χρήσει εραστή της,
 δίχως οδός του γυρισμού για 'σένα να υπάρχει.
 Των ουρανών τα ατοπήματα θα συμπονέσεις,
 τον νόστο των συννέφων θα γευτείς
 και στις θωπείες των άστρων θα ορκίζεσαι,
 ένα έντομο που απομυζά απ' τούς στήμονες της ομορφιάς το νέκταρ.
 -Αχ, νά 'σαι θαρραλέος...-
 ποτέ σου πια δεν θα χαρείς της άγνοιας το προνόμιο
 καθώς καινούργιος θα ξυπνάς κάθε πρωί μες το κουκούλι σου,
 στικτός και διάφανος,
 μια πεταλούδα αέρινη και θήραμα εκλεκτό συνάμα των πουλιών,
 καλλίφωνων και αρπακτικών, που συμβιώνουν στη φωλιά της μνήμης.
 Κι όταν οι λέξεις κάποτε νομίσεις πως σωθήκανε,
 στους πιο μοιραίους έρωτες θα τις αναζητήσεις,
 στου ήλιου τα κτερίσματα,
 στου φεγγαριού την πλάνη,
 στην ασελγή προσπάθεια των εραστών
 να πιούνε μια σταγόνα αιωνιότητας...
 Την ποίηση αν αγαπήσεις
 θά 'ναι οι καθρέφτες σου κομμάτια και οι σελίδες σου αποκόμματα,
 γιατί η πλήρωση της προσμονής είναι το τέλος
 και εσύ το τέλος στωικά, ηρωικά ή απελπισμένα,
 με πάθος θα μετακυλές επ' άπειρον...

Μαίρη Μπρίλη

Γεννήθηκε και ζει στον Πειραιά. Σπούδασε Λογιστική και παρακολούθησε κατά καιρούς πολλά σεμινάρια: Γραφιστικής, Νοσηλευτικής, Περιθαλψης Ηλικιωμένων, Οικονομίας. Εργάστηκε σε Ασφαλιστικό Γραφείο. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά. Ο άντρας της είναι Σχεδιαστής Πλοίων. Ασχολείται με τη Μουσική και συμμετέχει σα σοπράνο σε μία χορωδία. Η μεγάλη της αγάπη είναι η θάλασσα. Γράφει ποιήματα γιατί της αρέσει να εκφράζει συναισθήματα μέσα από εικόνες, που βλέπει και πλάθει

ΝΑΥΣΙΚΑ

Τω καιρώ εκείνω η Ναυσικά
 δεν ξήλωσε τους δύο χρυσούς κύνες
 από το παλάτι του Αλκίνοου
 ούτε το αστεράκι που κοσμούσε
 τον μηχανισμό των Αντικυθήρων

για αυτό σου λέω
 όταν σου χαρίζω ένα συναίσθημα
 κάνε το όποιο δήποτε παιχνίδι.
 Θεε, κουρελή παλιάτσο να διασκεδάζεις;
 Θεε, πορσελάνινη κούκλα σε ράφι;

Ακόμα και στρατιωτάκι με κομμένο πόδι.

Τόπι σου όμως, Ποτέ μην το κάνεις
 γιατί θα κυλίσει από μέσα του όλη
 η ρευστή ανταλλακτική παιδικότητα
 κι εσύ που το είχες του χεριού σου
 Θα το χάσει

ΠΡΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΣ

Τις νύχτες, τα βράδια,
 είναι ο νους που αδειάζει το σάκο του
 ανάλαφρος να κοιμηθεί,
 μα κάτι περίεργα αστέρια
 να δοκιμάσουν θέλουν
 την γήινη τους διά-σταση.

Χορεύουν μέσα σου
 ρούχο στενάχωρο
 θρυμματίζουν πολύτιμα σμαράγδια
 και γίνονται
 ενός λεπτού όνειρα.

Τα πρωινά, τις μέρες,
είναι ο νους που βάζει στο σάκο του
τα παράλογα σχέδια
που βρήκαμε βράδυ στην τσέπη μας
και προσπαθούμε να τα στηρίξουμε
στον γιακά του διπλανού μας αστεριού.

Ανόητοι ή ονειροπόλοι;
Αλήθεια ,τι ν'ακούει ο ουρανός;
(την πρέσα ή το χουζούρεμα
της γήινης μας υπό-στασης;

ΟΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ

Ναι, είμαστε οι μεσσίες της Αγάπης
χαλαρωμένοι από το ποτήριον της ευλογίας
αφυπνισμένοι για τ' αγκάθι του μαρτυρίου

φωτοστεφανωμένοι
τα άνθη του κήπου της Γεσθημανής ,

Καταδικασμένοι είμαστε
στα πάθη του κόσμου της Γης της.

Μη νίπτετε τας χείρας σας
Δεχθείτε την κατηγορία μας

Ναι, είμαστε οι μεσσίες της Αγάπης

Όλοι εμείς ..,
οι Ρομαντικοί

ΈΝΑ ΚΟΜΜΕΝΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ένα μικρό αγόρι
 που μεταφέρει χυμούς
 και ανθόνερο
 σε ξύλινο δίσκο
 είναι ο κορμός
 ενός κομμένου δένδρου
 σοφό
 -ας μην έγινε
 βιβλίο ή μολύβι-
 ακόμη
 ένα ψηλό αστέρι
 που κρεμάστηκε
 με στολίδια
 στα μπράτσα
 και μια φάτνη
 στα πόδια
 που άφησε
 ένα κορίτσι
 κάποια Χριστούγεννα
 Αυτό είναι,
 ένα κομμένο δένδρο.

ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Σκορπισμένοι στο πλήθος
 σαν θραύσματα από δρόμο
 που άνοιγε να περάσει
 το ταυτόχρονο μιας λιτανείας
 περπάτημα σταθήκαμε

Να νοιώσουμε στο κόκκινο
 σαν δοξασία ρέκβιεμ
 ενός Μοναχικού μεγαλείου
 το σώμα που ζητούσε ψυχή
 στο κυκλικό του ταξίδι

Είχε χέρια ξύλινα
μάτια μέταλλα
από τα όργανα
μιας μπάντας
που ακολουθούσε

Ευωδίαζε στεφανωμένη δόξα
αναβόσβηνε ζωή ο τόπος
στα φιτίλια της καρδιάς μας
από τα κεριά των πιστών

και βρήκα το χάδι σου
στο πανηγύρι της
να κρεμά
ένα ασήμαντο χαϊμαλί
στον λαιμό μου

μα όλα διαλύθηκαν
όπως διαλύονται οι λιτανείες
Ανεξερεύνητα !
-με τρόπο-
που δεν αποκαλύπτεται
Ποτέ.

Η ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ

Σταγόνα-σταγόνα
με ρυθμικό σκοπό
χτυπούσε με τα δάχτυλά της
η βροχή το τζάμι

εκείνο
άνοιγε την αυλαία του
σημαίατιζε φιγούρες
σ' ένα υπέροχο θέαμα

στην παράσταση των μορφών τους

καθώς έπεφτε
σταγόνα-σταγόνα
μια γλώσσα φωτός
από το μισολιωμένο κερί
του μελιού των ματιών τους

ΙΔΕΩΔΕΣ ΕΠΑΘΛΟΝ

Μια φορά
και κάθε αιώνα
Ανοίγει αυτή η Πύλη

Είναι γι αυτούς
(τους δύο τρεις)
που αφήσαμε να περάσουν
χωρίς να κάψουν
οι ζεστές ανάσες μας

Τότε ο Θεός, το ιδεώδες
-ως έπαθλον -
σε επίσημο γεύμα
παραθέτει

Όχι, ότι έζησαν αυτοί καλά
κι εμείς τις υπόλοιπες μέρες
δεν είμαστε συνδαιτυμόνες Του

" ΣΑΠΙΟ ΣΚΑΡΙ "

Όπως όλα τα μικρά, που κάποτε
κι αυτά μεγάλωναν...

Σκαρφάλωσαν με τα τρυφερά νυχάκια τους
στην γερή μου πλάτη
Σκούπισα το σάλιο από τα πρώτα δοντάκια τους
στον σκληρό λαιμό μου.

Τώρα που με μια νοσοκόμα θάλασσα
με φροντίζουν ν' αλλάζω πάνες

Θα καταφέρω ποτέ
να εξηγήσω στα Κ ύ μ α τ α
πως προγραμματισμένος ήρθα
σ' αυτόν τον κόσμο
μόνο και μόνο
για να τα δαμάζω;

ΡΟΗ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

Κι εσύ που νόμιζες
πως άρρωστος και γερασμένος
ταριχεύεται...

Με ηλιαχτίδες οι αλκυόνες
την καρδιά του χειμώνα
θεραπεύουν.

Γερνά ποτέ, Αγάπη μου
ο Χρόνος;
ή
μήπως ποτέ, λησμονά
η Ροή του;

σαν ουράνιο σπέρμα
στους βολβούς της γης
εισχωρεί

Χρωματίζει τα τριαντάφυλλα

ραμφίζει
τα άχυρα στα χείλη
των αποδημητικών
ανοίγει

το πουκάμισο
 στου σοφά το πρεβάζι
 να γενεί φωλιά
 να κουρνιασούν
 την Άνοιξη
 τα χελιδόνια

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Τότε..,
 Δεν ήξερα τι δένδρο ήσουν

Μήπως ποτέ είχα δει κάποιο καρπό
 στο χώμα ή τα κλαδιά;

Μόνο τα μικρά σκαλοπάτια
 που πέταγαν οι ρίζες σου
 τον ψηλό κορμό και τον ίσκιο
 που τα ήσυχα φύλλα σου
 ύφαιναν ενωμένα μυστικά
 ανασκαπτόμενα αισθήματα
 σε δίχτυα επικοινωνίας.

και ήθελα να σε πάρω μαζί
 όταν έφευγα στην πόλη

μα πως να μάθει ένα δένδρο
 να περπατά;

-μα μου χάιδευε τα μαλλιά-
 η μυρωμένη σκέψη σου

και μπορούσα να καταλάβω
 ότι χαμογελούσες.

Μόνη μου, πνιγόμεν
 σε καπνούς και σκοτάδια
 και δύσκολους δρόμους
 της πόλης περπάτησα

να βρω τους καρπούς
που ήθελα να σου πω...

μα., σαν εξαύλωση όλων,

πώς μπόρεσες να φέρεις

-το χάδι στα μαλλιά μου-;

και τότε.,

Ήξερα πως ήσουν

"όλων των μύρων του κόσμου"

Το δένδρο

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΕΝΟΣ ΣΠΟΡΟΥ

Στην κοιλιά ενός σπόρου
συγκροτημένες οι έννοιες
των οριζόντων σου.

Μυστήριος ο ιστός
που καλύπτει το άμυλο
στις κατευθύνσεις
της νερένιας μοίρας του.

Ποια ουράνια αράχνη
σπάει το κέλυφος
και από ποιες εισόδους
ξέφρενα αναφλέγεσαι;
Ποια είναι αυτή η αρχέγονη
γεωμετρική πλάνη
που πιστά στις γραμμές
της παλάμης σου
οδηγό σε κάνει
στον τύραννό τη

Λία Νικολαΐδη

Γεννήθηκε, μεγάλωσε και διαμένει στη Θεσσαλονίκη. Είναι παντρεμένη με το λογιστή-φοροτεχνικό Βασίλη Φουρτούνη κι έχουν δύο παιδιά. Σπουδάζει στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο της Πάτρας Οργάνωση και Διοίκηση Επιχειρήσεων.

Έχει συμμετάσχει στην ομαδική έκδοση της κοινότητας των Ελλήνων διαδικτυακών πεζογράφων και ποιητών με τίτλο «Εικονική λογοτεχνία και www.Ποίηση.gr» με το ψευδώνυμο Κλειώ Νικολάου.

Έχει εκδώσει δύο ατομικές ποιητικές συλλογές, με τίτλους «ΧΙΜΑΙΡΕΣ» το 2009 και «ΡΙΨΟΚΙΝΗΨΥΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ» το 2010.

Από το 2008, είναι μέλος:

Α. Της εξελεγκτικής επιτροπής του Ελληνικού Κύκλου Χαϊκού Αθηνών.

Β. Από το 2007 έως το 2011 της λογοτεχνικής ομάδας ΙΑΕΟΚΥΜΜΑΤΑ.

Γ. Της λογοτεχνικής ομάδας Quattro Θεσσαλονίκης.

Δ. Το 2011 έγινε τακτικό μέλος της Εταιρίας Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος.

Συμμετέχει στο διαδικτυακά περιοδικά
Ανεμολόγιο <http://www.anemologio.gr/> ,
Λογόκηπο <http://logokiposgr.blogspot.com/>
Περί-γραφής <http://www.peri-grafis.com/>

Στίχοι της φιλοξενούνται, επιπλέον σε πολλά ηλεκτρονικά περιοδικά και ιστοσελίδες.

Με τη ποίηση ασχολείται από τα παιδικά της χρόνια.

« Αυταπάτες» <http://sadnessinhereyes.blogspot.com/>.

[Facebook facebook.com/LiaNikolaidis](https://www.facebook.com/LiaNikolaidis).

ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑ ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ

Πάντα προτιμούσα
το παρορμητισμό της δικής μου εφηβείας.
Μιας εφηβείας,
που αρνείται να συμβιβαστεί,
που παλεύει ανάμεσα
στο χθες και στο αύριο.
Δε θέλησα να μεγαλώσω
σ' ένα κόσμο
που με γέννησε από υποχρέωση.

Μόνο στη μήτρα της μάνας μου
ήθελα να ξαναγυρίσω,
να νιώσω πάλι το αμνιακό υγρό,
ζεστό να με τυλίγει,
να τραφώ ξανά
από τον ομφάλιο λώρο της
ν' ακούω πάλι
τους χτύπους της καρδιάς της.

Τούτος ο δύσπλαστος κόσμος
κάνει στείρα τη θέληση της γέννησης
όταν τα θέλω υποτάσσονται στα πρέπει,
όταν η ελπίδα γίνεται λεπίδα,
όταν η μοναξιά γίνεται ερημιά.

«ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ»

Μέσα μου γεννήθηκα.
Άστραψα, βρόντησα, έκλαψα.
Ίσα που πρόλαβα το χάραμα

κι εκείνον τον ήχο
που κάνει ο ήλιος στο ξύπνημά του.

Τότε ήταν,
που άρχισα να υφαίνω
πόνους, καημούς,
έρωτες, χαρές, λύπες,
να εργάζομαι ακάματα
να ξεδιαλύνω
το φως απ' το σκοτάδι
εντός μου.

Μια αχαλίνωτη σιωπή θυμάμαι
και μια μήτρα να στάζει γάλα.

Θυμάμαι να προσπαθώ
να τιθασεύσω
τις ανάσες μου,
μα τις σκλαβώνω
κάθε που ο ήλιος
κάνει την ίδια πορεία θανάτου.

Στο ξεψύχισμα
συντρίβω το σώμα
για να σωπάσει το μυαλό,
μαστιγώνω τα πρέπει
για να υποτάξω τα θέλω,
στειρώνω τη μήτρα
για να πεθάνει ο σπόρος.

Να μη γεννηθούν απόγονοι,
να μην υπάρξουν ένοχοι.
Όχι! Δε θ' αφήσω απογόνους.

Την ελπίδα θα θάψω βαθιά στο χώμα.
Η ανόητη! Πίστεψα πως αλλάζοντας εγώ,
θ' άλλαζα τον κόσμο.

Κατάφερα μόνο
να υποτάξω όσα υποτάσσονται
τα υπόλοιπα... αλητεύουν.

Μέσα μου γεννήθηκα.
 Άστραψα, βρόντησα, έκλαψα
 κι ύστερα πέθαινα
 αλυσοδένοντας τις πνοές μου
 κάθε ξημέρωμα...

ΜΕΤΡΩ

Το νερό κυλάει,
 ο άνεμος πνέει,
 το κενό ορίζει τα πάντα,
 η αγκαλιά αδειάζει
 η καρδιά μετράει
 πληγές, μαχαιριές,
 σημάδια, χτύπους...
 Παίρνω στάση εμβρυική προσπαθώντας
 να μηδενίσω
 την ένταση του πόνου στο υπογάστρο.
 Αυτός όμως με κάνει
 κάθε τόσο
 να νιώθω πως είμαι ζωντανή.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Ποια μοίρα με καταράστηκε
 στα δυο να χωρίσω τη καρδιά μου .
 Πως ανάμεσα στη μάνα γη
 και στον Άδη να μοιράζομαι;
 Πως μπόρεσε ποτέ μια γυναίκα
 τόσο πολύ να αγαπήσει και τα δυο;

Κρύβω το πρόσωπό μου στις χούφτες μου

και μαζεύω τα δάκρυα που κυλούν.
 Ποιον να θρηνήσω πιο πολύ
 και ποιος από τη ζωή μου λείπει.
 Η μάνα μου αδέκαστη, αυστηρή
 μυστήρια αγέρωχη
 μα και τρυφερή γλυκιά προστατευτική
 μ ανάθρεψε με το γάλα της
 μου δίδαξε πώς να γεύομαι
 της γης τους καρπούς ,
 πως ν' αφήνω τον ήλιο
 να τρυπώνει εντός μου
 και να με γεμίζει ζεστασιά .
 Με μάλωνε κάθε που έκανα λάθος
 κάθε που κόντρα πήγαινα
 και κάθε που ζητούσα παραπάνω .
 Ήταν η συνέχεια των λόγων της
 που με αφύπνιζε,
 και η τετράγωνη λογική της
 κάθε που πάω
 να δραπετεύσω στ' άγνωστο.

Μείνε ! Μείνε ! Αβέβαιο είναι το σκοτάδι
 και το κρύο και η μοναξιά.
 Ψυχές που βασανίζονται θα βρεις μονάχα.
 Μόνη σου θα τριγυρίζεις στον Άδη ,
 θα περιπλανιέσαι
 μα μόνο εκείνον θα βρίσκεις .
 Πάνω του θα γαντζώνεσαι πάλι και πάλι.
 Θα πνίγεις τα σ αγαπώ και τους αναστεναγμούς σου
 κι όταν του δένεις λευκό μαντήλι στο λαιμό
 αυτό μαύρο θα γίνεται
 γιατί είναι το μόνο χρώμα που γνωρίζει .

Κι όμως κάθε τόσο αλλάζω.

Τις νύχτες αλλάζω.
Μεταλλάσσομαι και γίνομαι
ένα με το μαύρο .
Είναι το χρώμα του βλέπετε.
Γίνομαι κομμάτι του κόσμου του.
Γίνομαι κύτταρο στο παγωμένο του κορμί
και σκισμένο ρούχο .
Χάδι που έχασε το δρόμο του
και φιλί απροσανατόλιστο.
Που να βρεις ήλιο στο Χάος ,
που να βρεις φεγγάρια να δακρύζουν
κι αστέρια να σιγοψιθυρίζουν
τα φωνήεντα του «ΑΓΑΠΩ» .

Όχι μάνα γη .
Δε μπορώ τη λογική σου
ν' ακολουθήσω.
Αιρετική ήμουν πάντα
κι όπου άνθιζαν λουλούδια
εγώ κάρφωνα όνειρα.
Όπου φύτερωναν δέντρα
εγώ έσκαβα λάκκους
να κρύψω τις αδυναμίες μου.
Όπου φώλιαζαν αγρίμια
εγώ αποσιωπούσα κρίματα
και σκέπαζα ενοχές.

Μη κλαις μάνα!
Άδη! Μη δακρύζεις!
Κι οι δυο το ξέρετε καλά
ποια είμαι!

ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ (1)

Κοντοστάθηκε στη πόρτα.
 Πήγε να βγάλει τα κλειδιά από τη τσέπη της.
 Μα το χέρι της γύρισε πίσω
 Μ ένα εισιτήριο από μια πτήση
 που ματαιώθηκε
 μια αναχώρηση
 που δεν έγινε ,
 ένα αντίο
 που ματαιώθηκε ,
 κάτι μετέωρο σαν κόμπος στο λαιμό.

Έπιασε το καφέ μαντήλι
 που της είχε χαρίσει.
 Το χάιδευε
 σαν να 'ταν το δικό του χέρι
 Πρώτη φορά συνειδητοποιούσε
 πόσο μεγάλες, πόσο άδειες
 και πόσο θλιβερές
 είναι η αίθουσες αναμονής.

Σκέφτηκε πόσο δειλή στάθηκε τότε.
 Έπρεπε να είχε σκίσει το εισιτήριο,
 να είχε κάψει το μαντήλι
 Σκέφτηκε πως δε άντεχε άλλο
 τούτη τη θηλιά στο λαιμό της.
 Έπρεπε,
 να είχε καρφώσει πόρτες και παράθυρα
 να είχε παροπλίσει την αίθουσα αναμονής
 να είχε ματαιώσει όλες τις πτήσεις.

Το αεροδρόμιο τελικά είχε παραμείνει κλειστό!

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Καντήλι ανάβω τις νύχτες
προσευχή,
σ' ένα Θεό
που ίσως με ξέχασε.
Μερικές φορές,
μάλιστα,
μέσα στα όνειρά μου
τον επικαλούμαι,
αφού δεν έχω εικόνισμα
μα ούτε και καθρέφτη
τον εαυτό μου για να δω.
Τον έσπασα,
βλέπετε,
σε μια κρίση μου επάνω
κι ύστερα
μάζενα σωρό τα κομμάτια
κι άρχισα ένα-ένα
να τα μπήγω στα μάτια μου
για να μη βλέπω
την ασχήμια γύρω μου
Μα ήρθε αυτή
σε πείσμα μου
και τρύπωσε μέσα στα κύτταρά μου
κάνοντας το αίμα μου καθρέφτη
Από τότε όπου βρω καθρέφτη
τον σκεπάζω με μαύρο πανί,
ελπίζοντας
πως κάποτε αυτός
που έχω μες στις φλέβες μου
θα ξεφτίσει ...

ΑΛΦΑ

Σ ένα Α συρρικνώθηκε η ζωή μου.
 Στο Αγαπώ ,
 στην Απουσία,
 στο Α στερητικό.
 Ακόμα και τ' όνομά μου
 ένα Α που το Αρνήθηκα
 πεισματικά από παιδί.
 Αρκούμαι.
 Αρνιέμαι.
 Απορρίπτω,
 Απορρίπτομαι.
 Ρήματα σε παθητική
 ή ενεργητική φωνή
 που απελπιστικά
 Απερημώνουν το εντός μου.

ΑΘΟΥΒΑ.

Έφυγε όπως ήρθε.
 Με το βλέμμα καρφωμένο
 στο αστερισμό του Κενταύρου.
 Δεν ήξερε τι αναζητούσε,
 τον εαυτό του ή όσα έχασε.
 Γεύτηκε απαγορευμένους καρπούς,
 ασπάστηκε θρησκείες ξένες,
 αρπάχτηκε από εφήμερες μέρες
 και σκουριασμένα δειλινά,
 θυσίασε και θυσιάστηκε,
 παρέδωσε και παραδόθηκε,
 υπέταξε και υποτάχτηκε
 κι ύστερα χάθηκε έτσι απλά,
 όπως ήρθε:
 Αθόρυβα.

Θανάσης Πάνου

Σπούδασε Οικονομία, Κοινωνιολογία - Ξυγκληματολογία και πραγματοποίησε ειδικές σπουδές εικαστικών τεχνών (εικόνα ήχος-κίνηση-λόγος), στο art & culture center for artistic development & culture με αυτικείμενο έρευνας τη λειτουργία της καλλιτεχνικής φόρμας και τη μορφική της αυτιστοιχία από το ένα είδος τέχνης στο άλλο. Έχει λάβει μέρος σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις Ζωγραφικής – Video-Art, στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει οργανώσει λογοτεχνικές εκδηλώσεις και δράματα πλακισωμένα με μουσική και οπτικοποίηση ποιητικού λόγου. Ως εκπαιδευτικός έχει εργαστεί με ομάδες art therapy για παιδιά με ειδικές δεξιότητες και είναι επιστημονικός συνεργάτης του κέντρου ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΕΧΝΩΝ στο τμήμα πειραματικής έρευνας και έκφρασης. Άρθρα, λογοτεχνικά κείμενα και ποιήματα του έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες, περιοδικά και ανθολογίες. Με το μουσικό σχήμα των MOLES BAND έχουν επενδύσει μουσικά παραγωγές για ντοκιμαντέρ.

“Τα χρόνια πέρασαν και ακόμα , ως εκπαιδευτικός διδάσκω και μαθαίνω από τους νέους , κραυγάζω και γράφω , χτίζω κείμενα και ποιήματα κυνηγώντας την εφηβική επιθυμία να γίνω απλά Άνθρωπος”

E-mail: imerosart080@gmail.com-

MON DIEU !

MON DIEU ! Αυτή!! Εγώ δεν....
 Έτσι λοιπόν ανεώχθει
 ο μέγας ουράνιος θόλος
 και την πρώτη βροχερή ημέρα
 επί της γης
 τρεμάμενα ως πεταλούδες,
 φορτωμένα την αμαρτία τους
 εις τους αιώνες των αιώνων
 έπεσαν στο παμφάγο αλάτι της θάλασσας
 οι γεννήτορες μας.

Αίφνης ,
 όταν την γαία μητέρα επάτησαν
 ο ανήρ σε πλήρη αμνησία
 εστράφη προς την Εύα του
 και αναφώνησε:
 Είδα το πρώτο μου όνειρο!
 Ερχόσουν φορτωμένη μήλα
 πράσινα ήσαν ακόμη-
 με αγκάλιασες με τις πλεξούδες σου
 και τα χέρια μου σε αγκάλιασαν
 ωσάν παράδεισος ήταν.
 Ξάφνου , νομίζω
 ότι από όλες είσαι πιο ωραία!
 -Μα είμαστε μόνοι μας Αδάμ!

-Γι αυτό και γω , θα σ αγαπώ με δύο τρόπους.

Πρώτα ως της ζωής το τέλος
 και έπειτα θα σε αγαπώ
 ως ένα αβέβαιο πεπρωμένο

Ο ΜΠΛΕ ΕΠΙΒΗΤΟΡΑΣ

Ολιγοφρενής νάνος έκλεψε στολή γίγαντα
 και αναρριχήθηκε σε κλώνους συκομορέας.
 Υψώθηκε λίγο από την γη
 και κατονόμασε εαυτόν ιππέα,
 χρίζοντας με ένα πέταλο, την ρίζα του δένδρου.
 Το τυχαίο εύρημα,
 δημιούργησε νοητικό κενό
 από την απουσία τριών πετάλων
 και του αδάμαστου αλόγου
 με το όνομα επιβήτωρ.

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΠΕΣΟΝΤΑ

Έλαμψαν τα καρφιά.
 Έλαμψαν και τα πολεμικά μυαλά.
 Γυρολόγοι στους πάγκους
 πουλούσαν έξυπνες βόμβες και όπλα
 στην πύλη διεξόδου από την μάχη.
 Και ήτανε τότε
 που με την αφελή τόλμη συμφιλιώθηκα
 και έγινα μέγα-σφύρα.
 Στην θέα μου,
 τα καρφιά το βάζουνε στα πόδια.
 Πολέμησα εχθρούς πολλούς
 μικρούς-μεγάλους και πονηρούς
 και όταν πια έγινε ολοφάνερο
 ότι και τα ακόκαλα σώματα
 κατασιγάσανε το φάσμα των ορμών,
 τότε ο αρχέγονος εχθρός με νίκησε
 –αναπόφευκτα-
 του τέλους η σκέψη ήτανε
 και ο τελευταίος ταυτόχρονα
 ...εχθρός.

ΒΙΒΛΙΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο διπλά κουτσός λαχειοπώλης
σερνόμενος με τον κορμό του
κραυγάζει την τύχη την καταραμένη:
«και ποιος έχει λεφτά για πέταμα;»
Της ίδιας γενιάς άλλος ρακένδυτος,
ρωτούσε αυστηρά:
«έχετε διαβάσει αυτό το βιβλίο;
Δεν είναι για γυναίκες και παιδιά
είναι ένα εξαιρετικά πρόστυχο βιβλίο»
Είναι το είδος του βιβλίου
στα χέρια ενός που αποκαλύπτει
ότι είναι χωρίς νόημα
μα αυτό δεν είναι τίποτα...
«εδώ υπάρχει ένα αληθινό βιβλίο
είναι χονδροειδές μέχρι ακόλαστο
αν το αγοράσεις θα το διαβάσεις!»
Αν εξαιρέσεις το αισθητικό πρόβλημα του χώρου,
η καταδίκη του ακαδημαϊσμού ήταν ευχάριστη
από την περιγραφή της ρητορικής αυτής απάτης:
«έχετε διαβάσει αυτό το πολύτιμο βιβλίο;»
Η έλλειψη χώρου με έσπρωξε
πάνω στα απλωμένα χέρια του
και στη ματιά του που ανίχνευε τις σκέψεις μέσα μου ...
«ιερό ! ιερό ! αυτό το πολύτιμο βιβλίο"
άνοιγε τα χέρια να με αγκαλιάσει
ζητώντας την ίδια ανταπόδοση
γνωρίζοντας ότι είμαι ο συγγραφέας.

ΕΙΔΗΜΟΝΕΣ

Καταρρέουμε σε μια σειρά απόμακρων λέξεων
και πάντα σμίγουμε
στην κοίτη της ξεροποταμιάς
ειδήμονες πιότερο
και από το ρόχαλο των χαλικιών

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΦΙΛΙ

Τα πάντα στο κόσμο είναι διατεταγμένα σε λογική σειρά ενώπιον του ομορφότερου φιλιού. Γεύση, είναι το μικρό όνομα του πρώτου ερωτικού φιλιού. Τρυφερό, οξύ, καυστικό, αλμυρό ή γλυκό, άτσαλο και ντροπαλό, χαράζει μόνιμα στη μνήμη την παρουσία του. Είναι η αιφνίδια λάμψη του σύμπαντος συσσωρευμένη σε δύο χείλη. Συγκλονίζει με την αίσθηση του χάους που αναδύει η πρώτη ταύτιση των εσωτερικών προβολών. Έχει τη δύναμη να κουρελιάζει την λογική και να αναγεννά επιθυμίες που εντυπώνουν στα τρίσβαθα των ερωτικών αισθήσεων την άυλη φλογερή του πάθους πραγματικότητα.

Όταν είναι μουσικό φιλί, είναι κλειδί του πενταγράμμου με νότες ενεργειακές που συγκινούν και φορτίζουν όλες τις σκέψεις σε περιελίξεις εν χορώ. Στα χείλη συναπαντούνται και κατοικούν έμμουσα οι παιδικές καρδιές με όλα τα μυστικά της παιδικότητας. Με τον διπλασιασμό ή τις επαναλήψεις, ίπτανται επίγεια και καταδεικνύουν το πέρασμα προς το φως που απεκδύει όλα τα πάθη. Περιδινούμενα τα σώματα μες το φιλί περιγελούν τη γήινη βαρύτητα. Το πρώτο φιλί προσμετράτε μόνο του, ως αρχή και τέλος. Όσο ο χρόνος μας ταξιδεύει, συγκινεί με την απουσία του. Ως όν, άγριο ή οικόσιτο, φωνάζει τον αποχωρισμό. Ως κάτοικος του φυτικού βασιλείου, είναι ένα μοναδικό λουλούδι που ανθίζει και μαραίνεται διαφορετικά για τον κάθε άνθρωπο. Αν κηπουρός φιλιών δεν νοιώσεις, έρημος θα είναι ο βίος σου. Όσο για μένα, που τολμώ –ο γελωτοποιός- τα τοπία της ψυχής του πρώτου και ομορφότερου φιλιού να περιγράψω... Σε χώρο ασφυκτικό, ανάμεσα σε πόδια γιγάντων κάτω από ένα αποκριάτικο τραπέζι γεννήθηκε το πρώτο το φιλί, μαζί με την απαγορευμένη αρετή του. Μετά φορέσαμε ξανά τις μάσκες και αναδυθήκαμε από της ιεράς τράπεζας το χώρο.

Στη συνέχεια η πορεία μου υπήρξε άμπωτις και πλημμυρίς ψιθύρων και κραυγών, συναθροίσεις χειλιών από τις τέσσερις γωνίες του κόσμου, ώσπου κάποτε, στη μέση ηλικία, όταν η γεύση των χειλέων έγινε μόνιμα αλμυρή. Βούλιαξα στη θάλασσά τους και ναυαγός πιάστηκα από το σωτήριο το σανίδι, μα ήταν πετρύγιο καρχαρία και το υπόλοιπο ταξίδι μου η άγρια αιμορραγούσα η πορεία του, επωδός της άναρχης του έρωτα φυγής

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

Το άλογο είναι ένα περήφανο ζώο που τρέχει πεταλοκρούοντας χαρμόσυνα την αρμονία και τη χάρη.

Ο άνθρωπος τα θαύμαζε ανέκαθεν και για αυτό τον λόγο του φόρεσε σέλα, έτσι ώστε ιππεύοντάς το να καλπάζει στα χωράφια και τα δάση ως αφέντης. Με το πέρασμα του χρόνου ο ιππέας έβαλε σέλα από άσφαλτο φτιαγμένη και στη γη και έτσι κυριάρχησε στο φυτικό και ζωικό βασίλειο, φροντίζοντας σιγά-σιγά την συρρίκνωσή τους. Το άλογο χρησιμεύει σήμερα στις ιπποδρομίες και στον εναλλακτικό τουρισμό αποφέροντας κέρδος στους καιροσκόπους. Ο Βουκεφάλας και ο Πόδαγρος είναι διάσημα άλογα και παραδείγματα ανιδιοτελούς αγάπης για τον άνθρωπο ιππέα.

Στην κοινωνία μας, βλέπω πολλούς ανθρώπους-γαιδάρους και δεν καταλαβαίνω πως πολλαπλασιάζονται τόσο γρήγορα . Οι διαπιστώσεις , πολλές.

Από τη μία , είμαστε υπερήφανοι που ο Ανθρώπινος λόγος επιχειρεί σε υψηλές σφαίρες. Ανακαλύπτει πνευματικές – νοητικές – ηθικές δυνάμεις διασμπαντικής ισχύος που περιέχονται μέσα στις ακτίνες ενέργειας.

Από την άλλη η πρόσβαση σε αυτόν τον λόγο είναι δραματικά ανήμπορη στους ανθρώπους-γαϊδούρια. Παράλληλα, ο γάιδαρος ο ίδιος είναι σε θέση, χωρίς τη μεσολάβηση της λογικής να ζει την πραγματικότητα χωρίς συμπτώματα εγωισμού και μεγαλομανίας. Πίσω από το βλέμμα του καταλαβαίνουμε την αδικία της παρομοίωσης:

-είσαι γάιδαρος!

Μακάρι να είσαι γάιδαρος και με αυτά τα αυτιά, παρά να έχεις πειστεί ότι είσαι η ανθρώπινη ουσία του παντός, ο ανώτερος νόμος, το πρώτο, από το οποίο προέρχονται τα άλλα. Τότε είναι που γκαρίζεις άσκοπα και αποβάλεις συνεχώς την δύναμη του λόγου και την ελπίδα για την διεύρυνση της Ανθρωπιάς σου. Ο άνθρωπος -Ημίονος ή γάιδαρος αποτελεί την άναρθρη παραφωνία της ζωής και την προσβολή του ίδιου του όντος – γαιδάρου...

Το φίδι είναι ένα γλοιώδες ερπετό με δηλητήριο στα δυο του δόντια και διχαλωτή γλώσσα που φοβίζει τους ανθρώπους. Δεν έχει κάποιο είδος φωνής, μόνο ένα μακρόσυρτο σφύριγμα που στο άκουσμά του, όλους τους τρέπει σε φυγή. Έτσι, η απρόοπτη συνάντηση μαζί μου συνοδεύεται από φωνές και επιφωνήματα τρόμου. Το φίδι τρέφεται με ποντίκια με ερίφια και άλλα ζωντανά, πράγμα που το καθιστά ιδιαίτερα μοχθηρό και μισητό. Συναντάται σε όλη τη γη, έχει πολλά χρώματα και μεγέθη και συμβολίζει το κακό. Το φίδι πιστεύει στον Σατανά και αυτό το καθιστά και ιδιαίτερα πονηρό. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούν το όνομά του σε παρομοιώσεις, όπως «φιδίσιο κορμί» που λέγεται για λεπτή και λυγερή γυναίκα, «αυτός είναι φίδι», δηλαδή δαιμονικός και κακός... και άλλα... Οι φιδοκυνηγοί θανατώνοντάς το, μετατρέπουν το δέρμα του σε μπότες, ζώνες και άλλα όμορφα αντικείμενα χωρίς ζωή. Έτσι ο άνθρωπος συνδυάζει το σύμβολο του κακού με το κέρδος.

Το άλογο και το φίδι είναι ανώφελο να συγκριθούν γιατί το πρώτο καλπάζει και το δεύτερο σέρνεται στη γη. Έτσι όλοι οι άνθρωποι θα διάλεγαν να ιππεύσουν το άλογο και καλπάζοντας το φίδι να πατήσουν. Αυτό ονομάζεται και «το τερπνόν μετά του ωφελίμου».

επιμύθιον

Υπάρχουν στιγμές όπου, μέσα στον καλπασμό της ζωής μας, μέσα στη καθημερινότητα, παραμονεύει η παγωνιά του φιδιού. Συμβαίνει πολλές φορές και στους ανθρώπους να πτωματοποιούνται ιππεύοντας...

Ιωάννης Χρ. Παπούλιας

«Γεννήθηκα 1/5/61 στο Άργος, όπου μεγάλωσα και τελείωσα το Λύκειο . Μαθήτευσα κοντά στην αρχιτέκτονα και ζωγράφο Αλέκα Ντόκου, ελεύθερο σχέδιο και στο εργαστήριο της ζωγράφου Άννας Καραγιάννη. Το 1988, εκδίδω μαζί με τη παρέα μου το περιοδικό Έμβρυο. Το 1988, μαζί με το δημοσιογράφο Άκη Ντάνο και τον ποιητή Ιωάννη Φηγόπουλο, σε δύσκολα χρόνια για το ραδιόφωνο, φτιάξαμε το «Ελεύθερο Ραδιόφωνο». Το 2003, μαζί με τον Κώστα Παπαδόπουλο, την Ελένη Νόνη, το Γιάννη Κιμπούρη, το Γιάννη Τσιρίκο και τον Κώστα Μπρούτζο συναρμολογούμε το συγκρότημα «Άργός ανάπλους». Το 2010, σκιτσάρω την ποιητική συλλογή της Ελένης Κουτούφαρη-Σέττα «αγάπες και φεγγάρια» και συγγράφουμε το θεατρικό «διαδικτυακή συνεύρεση». Ποιήματά μου, γελοιογραφίες και σκίτσα δημοσιεύονται στο περιοδικό city 21 και στις εβδομαδιαίες εφημερίδες «αναγνώστης Πελοποννήσου» και «Αργειακό βήμα». Το 2011, φτιάχνω τη μουσική για τη θεατρική παράσταση του δημοτικού σχολείου Κυβερίου Αργολίδας με υπεύθυνο, το δάσκαλο Βασίλη Τσουρδή. Συγχρόνως ζωγραφίζω, αγιογραφώ, γράφω στίχους, τραγουδώ, συνθέτω και, όταν νοιώθω πολύ δυνατός, σκαλίζω μορφές σε πέτρες.

ΑΓΑΠΗΣΑ

Αγάπησα τον άνθρωπο
 Και πήρα τόσο άδικο
 Αγάπησα τη λογική
 Και πήρα την καταστροφή

Αγάπησα τη λευτεριά
 Και δώρο πήρα τη σκλαβιά
 Αγάπησα τον έρωτα
 και πήρα τα ξενέρωτα

Ποιος δικαστής
 Ποιος εμπρηστής
 Ποιος καπιτάλας
 Υλιστής

Ποιος βουλευτής
 Ποιος γητευτής
 Ποιος αποπλάνος
 Πολιτευτής

Ποιος και που να ψάξω
 Και τι θα βρω
 Δεν ωφελεί και ας φωνάξω
 Μεσ το χαμό

Σαν την βροχή σαν ηλιαχτίδα
 Δίνω ζωή δίνω ελπίδα
 Και αν πεινώ και αν διψώ
 Χαμογελώ και πολεμώ

Όλα εδώ πληρώνονται
 Όλα εδώ
 Εδώ είναι ο παράδεισος
 Και η κόλαση εδώ

ΑΠΑΘΕΙΑ

Όλα υπάρχουν και συνεχίζουν
 Χωρίς εμένα
 Χρόνια χαμένα
 Όλα γυρνάνε και στροβιλίζουν
 Σε ένα ποτήρι
 Υγρό τσαντίρι
 Όσα περνάνε ξαναγυρίζουν
 με προσπερνάνε
 και με βυθίζουν
 Μέρες και νύχτες
 Σαν μαύρες τρύπες
 Απορροφάνε
 Στιγμές και λάθη
 Ποιος θα το μάθει
 είναι που ζω χωρίς ελπίδες
 Χωρίς να νοιώθω τις καταγιγίδες
 ίσως να χάνω Ίσως κερδίζω
 δεν το γνωρίζω
 κάτι αλλάζει μα μένει ίδιο
 μια κάνει ζέστη μια κάνει κρύο
 κάποιος φωνάζει μα δεν γυρίζω
 αν είναι αλήθεια δεν το γνωρίζω
 δεν θα πονέσω μα δεν θα ζήσω

ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Χωρίζουμε στα δυο ότι αγαπήσαμε
 Τη σάρκα τη ζωή και τη ψυχή μας
 . το δήλη ,εμπρός στα μάτια μας σφραγίσαμε
 τους όρκους κόμπους, λύσαμε,
 και έσβησε η πνοή μας

Τώρα δεν υπάρχει για μας καμία απόδραση
 χαμένοι πάντα ,προσπερνάμε κάθε όαση
 Παράδεισος και δάκρυ
 για αυτήν δεν κλίνω μάτι
 σαν έφυγε και ζω χωρίς αγάπη

σαν κύματα, τα λάθη τώρα γίνανεΤ
 τα όνειρα αραγμένα για πάντα μείνανε
 Η αγάπη είναι άστεγη και αόρατη στο χάρτη
 Δεν έψαξες ποτέ να βρεις αν είμαι στο κρεβάτι

Καμιά λοιπόν δικαιολογία πια δεν έχουμε
 Γκρεμίστηκε ο κόσμος και όμως τρέχουμε
 Ανώφελα δυο ξένοι σε ένα λαβύρινθο χαμένοι
 Η έξοδος ανύπαρκτη και απαγορευμένη

ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΣΩΘΟΥΜΕ

Υποκρισία στα μάτια
 Και η μέρα κομμάτια
 Διαβάζεις το τέλος
 Πριν δεις την αρχή
 Το βλέπεις πως είναι
 Βουβή κατρακύλα
 Μας πήρε το κύμα
 Θα φύγω και εγώ
 φευγάτος για πάντα
 από τα όνειρα σου
 αν μείνω θα έχω
 μισή τη καρδιά σου

φευγάτος και ξένος
 σαν δάσος καμένος
 βαθιά νυχτωμένος
 σε λάθος κορμί

δεν θέλω να έχω
 παλάτια και πλούτη
 που έχουν ετούτοι
 που μας κυβερνούν

δεν θέλω να έχω
 χρυσές αλυσίδες
 που δίνουν ελπίδες
 σε μας τους φτωχούς

μονάχα να έχω
ψηλά το κεφάλι
πατάς την σκανδάλη
μα μένει η ντροπή

ανήμπορη μπόρα
σαν έρθει η ώρα
βυθίζει τη χώρα
αυτή τη στιγμή

και αν κρίση δεν έχει
εμείς θα την βρούμε
προτού να χαθούμε
από το σκηνικό

και τούτος ο τόπος
που κλίνει τα μάτια
εμείς να σωθούμε
και ας γίνει κομμάτια

ΠΟΣΟ ΑΔΕΙΑ Η ΖΩΗ

Ανοίγω μια πόρτα
Στης νύχτας τη σιωπή
Βουβή η οπτασία σου
Οδεύει στη φυγή

Σταθμούς μαζί περάσαμε
μα ότι πλέον μένει
Είναι της απουσίας σου
Το τρένο που μακραίνει

Υπάρχω ,λέω, μα ο χρόνος
Με προσπερνάει μόνος
Μαζί του ένα πλοίο
Που έφερε το κρύο

θα σβήσουμε σαν όνειρα
πριν έρθει το πρωί
Μονάχοι , ταξιδεύουμε
μα ο χωρισμός μαζί

Πόσο άδεια η ζωή χωρίς εσένα
 Ποσό άδικη η μοίρα για εμένα
 Δεν υπάρχει χωρισμός χωρίς ελπίδα
 Γύρνα πίσω έξω έχει καταιγίδα

ΒΑΣΑΝΟ

βάσανο, μεγάλο βάσανο
 και θέλω το δικό σου βάλαμο
 το μέλι κάνει το γλυκό
 και η φτερούγα τον αετό
 παράπονα που να τα πω?
 γιατί κουφάναν το θεό
 μα εγώ ακόμα προσπαθώ
 και παίρνω φόρα για να μπω

Στα έρημα σοκάκια σου ξεκίνησαν
 δυό μάτια στον καθρέφτη ξεχασμένα .
 γεμίσανε με ρουζ και κοκκίνισαν
 δεν ένοιωσαν αγάπη πουλημένα

μικρό μου όνειρο χαμένο
 σε βαλαν επιτήρηση
 ακόμα ζω και περιμένω
 της λευτεριάς την είδηση

σπάσε πια τις αλυσίδες
 μίλησε με τις κερκίδες
 κάνε τη ζωή δική σου
 κέρδισε με το σπαθί σου

ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Βγήκαν οι πολιτικοί
 Και κρανοφόροι εν στολή
 Όλη αυτή η παρέα
 Να μας πουν τα νέα

Κατοχή λέει έχουμε
 Και ότι πρέπει να προσέχουμε

Τα κρεματόρια κρατήσαν ανοιχτά
Οι Γερμανοί στα μουλωχτά

Δεν αξίζει να πεθάνεις
Για καμιά πατρίδα
Για κανένα αφεντικό
Για κανένα παλάτι
Για κανένα θεό
Για καμιά αγάπη
Για καμιά ιδεολογία
Για κανένα οχυρό
Για καμιά ελευθερία
Για κανένα όνειρο

Προσκύνησε ραγιά
Προσκύνα πουλημένε
Προσκύνα σκλαβωμένε
Έχω τιμή και ντρέπομαι
Για αυτό και αντιστέκομαι
Νενέκους πουλημένα φίδια
Πέταξε τα στα σκουπίδια

ΓΕΡΟΣ

σαν έλθει το φθινόπωρο
άψυχα φίλα πέφτουν
Σκορπάνε στο χώμα ξερά
Το κρύο δεν αντέχουν .
στο τελευταίο σκαλοπάτι ,η ζωή
μα πλούσια κάνει την γη
να που έφτασα, στον προορισμό
γέρος και ανήμπορος.
πρέπει να κάνω απολογισμό
ήρθε η ώρα
να πάρω τη βάρκα
του παρελθόντος
και να ταξιδέψω
επειγόντως
πίσω στο χρόνο
Τότε που ήμουν νέος

και βάσταγε το σώμα
 μία βραδιά ακόμα
 και η ψυχή πετούσε
 το όνειρο ζητούσε
 για περιπέτεια
 μα τώρα στην ανέχεια
 αδύνατη είναι η μνήμη ξεχασμένη
 και η σκέψη κουρασμένη.

ε τούτο το ερείπιο
 Το κλίμα θέλει ήπιο
 τίποτα δεν λειτουργεί σωστά.
 αχ! χρόνε πόσο σκληρός
 και αδυσώπητος είσαι.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Κάποιες φορές περνάν από το μυαλό μου
 Κάτι ιστορίες ξεχασμένες και παλιές
 Για κάτι φίλους που χάθηκαν στην πορεία
 Για κάτι ξέμπαρκες και ατίθασες καρδιές

Πήγαν σε χώρες που ο νους σου δεν χωράει
 Κάνανε ταξίδια με γρήγορους ρυθμούς
 Και αν η ανάμνηση σου τώρα τους ζητάει
 Ας ταξιδέψει να φέρει τους χρησμούς

Πολλές φορές αδύνατος σαν πέφτω
 Σε μονοπάτια δύσκολα κενά
 Βρίσκω το μίτο και ξαναγυρίζω
 Γιατί βοηθάνε αυτοί στα σιωπηλά

Θέλω απόψε εδώ να ευχαριστήσω
 Όλους αυτούς τους αθάνατους θνητούς
 Σε ευτυχίας παραδείσους να βαδίζουν
 Μα μια τους σκέψη εδώ στους κολλητούς

Παλιέ μου φίλε για σένα μιλάω
 Που λείπεις απόψε από την παρέα
 Πάντα την καρέκλα σου καινή φιλάω
 Να ήσουν εδώ θα ήταν ωραία

ΠΑΤΑΤΕΣ

Την προκαθορισμένη ημερομηνία
 Έφτασε το φορτηγό με τις πατάτες
 ξεπρόβαλαν σκιές με μπαλωμένες κάπες
 μες το καταχείμωνο ,μες την, καιρών, πενία
 με καροτσάκι για ψώνια και τσάντες της λαϊκής
 απατηλή εικόνα και οφθαλμών λαγνεία
 κάτι ρετάλια έσπασαν καφάσια ξύλινα παλιά
 μάζεψαν τις πατάτες που έπεσαν και έβαλαν φωτιά
 ένας μπεκρός έβγαλε την ρακί από τη τσέπη
 κέρναγε τον κόσμο μα απ τη σούρα του δεν βλέπει
 μεράκλωσε το φορτηγό με τον χαμάλη
 και βγάξει απ την καβάντζα ένα κρυφό μπουκάλι
 τον βλέπει ο φορτηγατζής που μας το παίζει νταβατζής
 πάει και φέρνει μια μεγάλη νταμιτζάνα
 του είχε στείλει δώρο η μάννα
 βγήκανε οι μπαγλαμάδες
 κελάηδησαν οι τζουράδες
 μια γειτόνισσα μας φέρνει
 διό τσουκάλια τραχανάδες
 και άρχισε το αλισβερίσι
 μες το κρύο μες την κρίση
 δεν πεθαίνει η Ελλάδα
 η κότα είναι αλανιάρα κι όσο βρέχει θα αντέχει
 θα μεγαλουργεί θα πλέκει στα μεταξωτά ακρογιάλια
 μες του ήλιου τα παλάτια
 ο χειμώνας είναι λίγος
 και κανείς μας δεν φοβάται
 το ρακί και η νταμιτζάνα θα μας βγάλουν την χαρμάννα
 το κρασί μες στο βαρέλι είναι ωραίο κοκκινέλι
 πες στην Μέρκελ να περάσει
 μήπως πιει πολύ και σκάσει

Χρήστος.Χ. Παράβαλος

*"Λαύριο..Η πόλη που γεννήθηκα..Και ζω ακόμη..
Μια πόλη με βαριά σκιά, απο την αρχαιότητα έως τις μέρες μας..
Τριγύρω η θάλασσα και τα νησιά του Αιγαίου σαν ακίνητα πλοία..
Τοπίο μαγικό κι αιτία θαυμασμού του Καββαδία..
Απέναντι, αγέρωχη και καρτερική η γκριζοπράσινη Μακρόνησος..
Τόπος που άγιασαν ψυχές, γράφοντας με το αίμα τους...Ρίτσος, Λειβαδίτης,
Λουντέμης..
Και στην άκρη της Αττικής το Σούνιο και το ιερό του Ποσειδώνα..
Με τη φριγούρα του Καρυωτάκη-σαν διάφανο άστρο του Σείριου-πλάϊ στους
δωρικούς κίονες..
Με τους ασπάλαθους του Σεφέρη να λάμπουν στα ασηφορικά μονοπάτια
πριν αυτά καταλήξουν στην απόγνωση του Αιγαία και στον θαυμασμό
του Ελύτη για το λευκότερο φως..."*

*Αυτά αγάπησα βαθιά..Αυτά σπούδασα με πάθος
στο πανεπιστήμιο των χρωμάτων και του παντελόπτη έρωτα..
Και πλέον αντέχω αλλιώς, με τόσο φως που μάζεψα
από τις καταιγίδες..."*

ΤΡΕΙΣ Η ΩΡΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Τρεις η ώρα ξημερώματα
 με του πόθου σου τ'αρώματα
 κάθε σκέψη μου ζαλίζω,
 ρίχνω μια σπρωξιά στο θάνατο
 κι η στιγμή, με κάνει αθάνατο,
 το κορμί σου σαν αγγίζω.

Ο παράδεισος δυο μέτρα..Το κρεββάτι μου..
 πέφτουν τ' άστρα σα βροχή, μαζί κι'η στάχτη μου...
 Εντολές και θεωρίες ανατρέπονται,
 στο θεό μας πάν' όσα δεν επιτρέπονται.

Τρεις η ώρα ξημερώματα
 κόκκινο βαθύ τα χρώματα
 κι ο καθρέφτης ραγισμένος...
 Στα ιδρωμένα τα σεντόνια μου
 η φωτιά σου καίει τα χρόνια μου
 που ήμουν από σένα ξένος.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ....(ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ)

..Δυο λίμνες μεσ' την έρημο,
 που ξεδιψά η νύχτα
 και στάζει φως ανόθευτο
 σε σύμπαν εχθρικό..

Πλανήτες που το έσκασαν
 απ'τ'ουρανού το σώμα
 και πέρ' από τις θάλασσες
 τον ήλιο τους, ζητούν..

..Πόθοι που σμίλεψαν θεοί
 καθώς τρυγούσαν άστρα,
 πίνοντας με αρχάγγελους

Ξανθόμαυρο κρασί..

..Ανθη στις όχθες της Στυγός
που ανθίζουν κάθε Απρίλη
κι' εντός μου καθρεφτίζονται
σαν μια μαρμαρυγή.....

..Δρόμοι φωτιάς που με καλούν
σε πόλη αθανασίας,
εκεί που ο έρωτας φορά
το πιο βαθύ του μωβ.

"ΜΕ ΦΩΣ ΚΙ'ΑΡΩΜΑΤΑ"

"Στο νότο χάθηκες..Σαν πλοίο σε κατάπιαν οι ορίζοντες
και μες 'τους τόπους της ψυχής μου, νύχτα άφησες...
Εφυγες, χωρίς να έχεις έρθει ποτέ..Σου δόθηκα παράφορα
όπως οι νεκροί στα χρώματα και στους ψίθυρους του ανέμου..
Κι έμεινε ο πόθος να τυλίγει με βρисиές τα τραύματα του
πάνω απ'το σώμα που αφέθηκε από τα νύχια του αετού..

Κι' ύστερα ήρθε η άνοιξη, με ολοκαίνουργιο φόρεμα κι'ένα φουλάρι
κατακκόκινο..

Ίδια ο έρωτας, που ρίχνει τ' άστρα σε γκρεμούς μ'ένα του άγγιγμα..
Και με κατοίκησε, σαν τη φωτιά που καίει δάσος σιωπηλό πριν το ξημέρωμα..
Και παραδόθηκα στα ακροδάχτυλα μια μάγισσας θνητής
χωρίς αντάλλαγμα..

..Χτίζοντας πάθη απ'την αρχή με φως κι αρώματα.."

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕ ΨΑΞΕΙΣ..

Ακολούθησε με στ'όνειρο..
Γίνε άστρο στο μικρό σύμπαν της ψυχής μου
κι'αν το φως σε κουράσει θα γίνω η νύχτα σου..
Ετσι,για ν'αλλάζουν διαθέσεις και τόπους τα θέλω σου..
Κι αν βαρεθείς,άνοιξε το πορτάκι τ'ουρανού μου
και πήδα στο κενό,χωρίς να κοιταξεις ψηλά...

Για μένα θα είναι αρκετό να σε βλέπω να πετάς
με τα ολοκαίνουργια φτερά που ζωγράφισα στους ώμους σου.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ..

Μεσ'τη σιωπή η ανάσα σου αντηχεί
κι' έχει το φως του αλάβαστρου εντός μου το φιλί σου...

Κι' έτσι όπως αφήνομαι στου πόθου τη νιρβάνα-
με θολωμένο το μυαλό και τις πληγές να λάμπουν-
για μια στιγμή κατανοώ την ύπαρξη σου αγάπη....
Πριν επιστρέψω σαν σκιά στις παρυφές του Αδη....

ΣΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟ....

(Ξημέρωμα σε μπαρ των Αθηνών)

Οι νότες διάφανες ,σεπτές, μεσ' το ημίφως
κι' είναι τα μάτια σου-στων άστρων το λυγμό-
πόθοι νεογέννητοι σ'ένα καινούργιο σύμπαν
στου γαλαξία τ' άπειρο που άναρχα ακολουθώ...

Κεντά με φως, το βλέμμα σου, την άνοιξη του κόσμου
κι'η αδιάρηκτη σιωπή, γκρεμίζεται στο δείλι...
Στάζει η ανάσα σου άρωμα, βασιλικού και δυόσμου-
μεσ των Κυκλάδων τις αυλές-σε πορφυρό κοχύλι...

Στου Καρυωτάκη τ'όνειρο, ιέρεια θα ήσουν,
φιλί που δεν δοκίμασε μα πέθανε γι' αυτό...
Ίσως και νάσουν βότσαλο-στο χρώμα του αχάτη-
που κράτησε στα χέρια του, κάπου στο Λιβυκό...

"ΑΠ' ΤΗΝ ΣΑΛΟΝΙΚΗ ΩΣ ΤΟ ΛΑΥΡΙΟ.."

Με καρδιά κομμάτια, ώρες τριγυρνά
 μεσ' την άδεια πόλη που σ' αναζητώ..
 Το φεγγάρι μαύρο, σαν τα μάτια σου
 κι' όλα γκρεμισμένα, τα παλάτια σου..

Αλλη μία νύχτα, έξω απ' τη ζωή
 να κερνάω ουίσκι κι' αίμα την πληγή,
 προσευχές να κάνω στον Διόνυσο,
 λίγα μίλια έξω απ' τη Μακρόνησο..

Οι σκιές δεν κλαίνε, μα έρχονται ως εδώ,
 άστρα καρφωμένα σε βαρύ σταυρό..
 Την ψυχή μου ρίχνω στα αδέσποτα
 αφού δεν αξίζει τέτοιον έρωτα..

Αχ Ελλάδα ξένη, δίχως αύριο
 απ τη Σαλονίκη ως το Λαύριο..
 Κύκλος που στενεύει τούτη η φυλακή,
 σκούριασαν οι μέρες μα όχι το κλειδί..

Στης σιωπής τα κάστρα, γύρω μου κι' εντός,
 ότι δεν τελειώνει γίνεται ουρανός..
 Αχ Ελλάδα μάνα, άδεια μου αγκαλιά,
 στο βυθό του Αιγαίου ντύνεσαι φωτιά..

Τις Κυκλάδες ρίχνεις πανωφόρι σου
 κι' ένας ήλιος-βρέφος-καίει στην πλώρη σου..
 Σφήνα τα 'όνειρο του στα γραμμένα τους
 και ο τσαμπουκάς του, στην αρρένα τους...

...Σαν έτοιμη από χρόνια και αναμάρτητη,
 για μια Ιθάκη-άλλη-αχαροτογράφητη...

Πορτραίτο (Απόσπασμα)

Ήχους και χρώματα του δειλινού
κρύβουν τα μάτια σου πριν τη μελαγχολία...
Πορτραίτο ενός ζωγράφου αλκοολικού
που μεσ' την τρέλα του, το είπε αθανασία..
Πρόσωπο απ' άνοιξη πιο λαμπερό
ουράνιο τόξο στις καρδιάς μου το χειμώνα,
γεννιέμαι στο άπειρο σαν το κοιτώ
και αντιγράφεται η χαρά μου στον αιώνα....

Ρένα Μ. Πέτρου

Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 28 Ιουνίου το 1975. Σπούδασε νηπιαγωγός, έκανε την πρακτική της άσκηση στο Α΄ Βρεφοκομείο Αθηνών και εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα. Την ποίηση την αγαπούσε απ΄ τα εφηβικά της χρόνια, αλλά το τελευταίο διάστημα επιχειρεί και η ίδια.

Email : petrourena@yahoo.com

Σελίδα facebook : Ρένα Πέτρου –Ποιήματα

ΦΙΝΑΛΕ

Μα εμείς όταν φύγαμε,
αφήσαμε σίγουρα κάποιον πίσω μας.
Γι' αυτό δεν κλείσαμε την πόρτα.
Και σ' όλη μας τη ζωή αυτόν σκεφτόμασταν.

Όμως λίγο πριν το μεγάλο "φινάλε" -που επιστρέψαμε-
κανείς δεν μας περίμενε.

ΞΕΝΟΣ

Γύρισε απ' το ταξίδι.
Παντού πια ήταν σαν ξένος.
Μόνο στο σπίτι του ένωθε λέπτερος
κι ας ήταν αυτό, η πιο μόνιμη φυλακή του.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Κάθε βράδυ κάθεται στο μικρό γραφείο.
Είναι καιρός προσπαθεί να γράψει ένα ποίημα.
Μόλις το γράφει, το πετά.
Πώς να χωρέσει η μοναξιά του σ' ένα ποίημα;

Η ΑΛΛΑΓΗ

Έλειψα για λίγο,
όμως ο κόσμος άλλαξε πολύ.
Τα βλέμματα έγιναν σκοτεινά
κι οι άνθρωποι λυπημένοι.
Οι νύχτες μεγάλωσαν, η άνοιξη αργεί
κι εσύ... ακόμα νά' ρθεις.

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τούτα τα χρόνια είναι πολύ δύσκολα.
 Δεν πρέπει να τ' αφήσουμε να πάνε χαμένα.
 Πρέπει ν' αντισταθούμε, να πολεμήσουμε,
 να ονειρευτούμε ή έστω να γράψουμε ένα ποίημα.
 Γιατί ένα ποίημα... είναι κιόλας μια αρχή.

Η ΑΛΥΣΙΔΑ

Απόψε -στη διαδήλωση-
 μη μ' αφήσεις απ' τα μάτια σου.
 Κράτα με σφιχτά απ' το χέρι και προχώρα.
 Θα πιαστούμε και μ' άλλους,
 θα γίνουμε μια αλυσίδα δυνατή,
 που κανείς δεν θα μπορεί να τη σπάσει,
 κανείς να την νικήσει πια.

Ο ΛΥΚΟΣ

Μία φορά κι έναν καιρό αγάπησα ένα λύκο.
 Ήταν πολύ μοναχικός μα τόσο ευγενής,
 που οι άνθρωποι τον λάτρευαν κι ας ήταν αφανής.
 Όταν η νύχτα έπεφτε, σκεφτόμουνα το λύκο.
 Πού να γυρνά, πώς να περνά, ποιός να τον αγαπά;
 Όλα τα είχα στη ζωή, μα ήθελα το λύκο.
 Έτσι μια νύχτα φωτεινή πήγα να του μιλήσω.
 Του είπα πως τον σκέφτομαι και πως τον συμπονάω,
 μα εκείνος μου απάντησε να μην τον αγαπάω.
 Ήτανε πονεμένος και τόσο σκυθρωπός!
 Μού' πε πως ζούσε μόνος σε δάσος σκοτεινό
 κι ένας μεγάλος πόνος τον κράταγε σκυφτό!

Είπε πως αγαπήθηκε πολλές φορές παλιά
 μα εκείνος εφοβότανε να αγαπήσει πια.
 Μού' πε να φύγω γρήγορα, να μείνω μακριά
 και' γω τότε του ζήτησα μια μόνο αγκαλιά.
 Ο λύκος την αρνήθηκε και χάθηκε στο δάσος
 δεν θα ξανάκανε ποτέ αυτό το ίδιο λάθος.
 Τα δάκρυα με πνίξανε, βυθίστηκα στη θλίψη
 κι αυτός ποτέ δεν έμαθε το πόσο μού' χε λείψει.
 Τα χρόνια κι αν επέρασαν, εγώ τον ενθυμάμαι,
 τα γκρι του μάτια -τα σταχτιά- πάντα δικά μου θά' ναι!

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Σου αγόρασα κάποτε ένα πουκάμισο.
 Τό' χα διαλέξει να σου πηγαίνει.
 Ουμάμαι τη χαρά μου, που τό' χα βρει
 στων ματιών σου το χρώμα.
 Είπες πως θά' ταν τ' αγαπημένο σου.
 Και τώρα, που έχω χρόνια να σε δώ,
 η μνήμη ξεθωριάζει μαζί με το πουκάμισο.
 Τα μάτια όμως... αυτά τα μελαγχολικά,
 θαρρώ θά' χουν ακόμα το ίδιο χρώμα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

Δεν ξαναπέρασες απ' το δρόμο μας.
 Όμως τα χρόνια περνούν αδιάκοπα
 κι εγώ περιμένω ακόμη..
 Είναι που νιώθω τόσο αισθητή την παρουσία σου,
 σαν τη μυρωδιά των πρώτων βροχών ή
 τον ήχο ενός επίμονου τζίτζικα το καλοκαίρι.
 Θα περιμένω κι άλλα χρόνια... πολλά,

κοιτάζοντας την πόρτα του μικρού παντοπωλείου,
 εκεί που αγόραζες κάθε πρωί εφημερίδα,
 εκεί που μου είπες για πρώτη φορά καλημέρα.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΙ

Μα οι προορισμοί γίναν απρόσιτοι
 γιατί δεν τόλμησες ποτέ να ξεκινήσεις.
 Στην ασφαλή αναβολή αφέθηκες
 κι' έφτασες τελικά... να συνηθίσεις.

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Εκείνη η ώρα που ερχόσουν
 σημαδεύει την κάθε μέρα.
 Πάντα κοιτάζω το ρολόι και περιμένω.
 Όμως κανένας γνώριμος ήχος δεν ακούγεται.
 Ούτε τα λάστιχα στο χωματόδρομο,
 ούτε το απαλό κορνάρισμα στον παντοπώλη.
 Κι ο σκύλος... δεν γαβγίζει.
 Μόνο σηκώνεται για λίγο όρθιος και κουνάει την ουρά.
 Κοιτά το δρόμο κι απογοητευμένος, ξαπλώνει πάλι.
 Γέρασε πια... μα δε βαρέθηκε να περιμένει.

Η ΣΟΦΙΤΑ

Όταν περνώ απ' το παλιό σου σπίτι,
 κοιτάζω πάντοτε τη σκάλα.
 Πόσες φορές σ' ερωτικές βραδιές
 μας οδηγούσε!

Την ανεβαίναμε βιαστικά
 κι εσύ είχες έτοιμο το κλειδί,
 προτού φτάσουμε στην κορφή της.
 Κι έπειτα λαχανιασμένη
 έπεφτα στην αγκαλιά σου...
 Μα τώρα... ερήμωσε εκείνη η σοφίτα.
 Σαν τις ζωές μας -έμεινε άδεια- δίχως έρωτα.

Η ΜΑΝΤΡΑ

Εκείνη τη μάντρα του σπιτιού,
 την σκαρφαλώναμε -σαν παιδιά- με ευκολία.
 Όσο ψηλώνουμε, αυτή χαμηλώνει.

Μα κάποιο διάστημα αβέβαιο -που δεν της δώσαμε σημασία-
 η μάντρα σταμάτησε να κονταίνει και άρχισε να υψώνεται.
 Και θαρρώ, πως ακόμα υψώνεται...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΟΙΗΜΑ

Έλαβε κάποτε ένα φάκελο.
 Ένα μάτσο χαρτιά,
 που μιλούσαν γι' αγάπη
 και κάμποσα ποιήματα.
 Σαν τα διάβασε, τάριξε στη φωτιά.
 Μα ένα ποίημα είχε κιάλας
 μέσ' το μυαλό ριζώσει.
 Ήταν 'κείνο το μικρό... το τελευταίο.

Γιώργος Παπαμιχαλάκης (γλύπτης)

ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΤΩΡΑ

Και επειδή ο ύπνος είναι ένα μαύρο πουλί
που έρχεται και κουρνιάζει τις νύχτες
μέσα στο κεφάλι σου -αλλά πέταξε γι' απόψε-
έλεγα να σε πάρω στα γόνατά μου, δίπλα σε μια φωτιά.
Να είναι ζεστά, να είναι χειμώνας απαραίτητα
και να σου πω αληθινά παραμύθια...τόσο παράξενα,
που δεν θα τα πιστέψεις παρά μόνο επειδή ξέρεις
πως ψέματα δεν μπορώ να σου πω.
Και θα καταλάβεις μετά την υπομονή μου με τους ανθρώπους.
Θα καταλάβεις γιατί πάντα οπισθοχωρώ και υποχωρώ.
Γιατί λέω: "Άς 'τους να παίξουν, τους αντέχω".

Γιατί έχω δει τα πράγματα τόσο απλά,
που τόσες ανοχές ,τόση κατανόηση, τόσες υπομονές,
δεν είναι αδυναμία-δύναμη είναι.

Και μετά θα μιλήσουμε για τα μικρά ξέφτια μου, ανθρώπινο είναι.
Δεν είμαι ανοξειδωτο μέταλλο άνθρωπος είμαι και 'γώ,
που ευτύχησα και ατύχησα να ζήσω έτσι, δεν το διάλεξα, με διάλεξε.
Και το πρωί, θα έχεις καταλάβει καλύτερα
όσα έχεις υποψιαστεί αλλά δεν μπορείς να γνωρίζεις.
Κοιμήσου τώρα. Όνειρα γλυκά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΝΤΑΣ

Ο Θεόδ. Σαντάς γεννήθηκε το 1947 στην Ηράκλεια της Φθιώτιδας .

Είναι Μαθηματικός και διετέλεσε Πρόεδρος της «Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος. Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της «Αμφικτιονίας Ελληνισμού»

Εξέδωσε τέσσερις ποιητικές συλλογές :

Το ταξίδι του Άστρου, Στου Αιγαίου τον Έρωτα, Ό,τι δε σβήνει η βροχή, Ο έρωτας έχει πάντα Πανσέληνο και με άλλους εφτά ποιητές της Θεσσαλονίκης ,την ποιητική συλλογή Οκτέτο.

Βραβεύτηκε επανειλημμένα από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών . Βραβεύτηκε επίσης από το Φιλολογικό και Λογοτεχνικό Όμιλο Αγρινίου «Κ. Χατζόπουλος και από πολλούς πολιτιστικούς φορείς σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Στίχοι του για ήρωες της Ελλάδας και κάλαντα μελοποιήθηκαν από τον πρωτοπρεσβύτερο Θεόδ. Τσαμπατζίδη .και εκδόθηκαν σε δύο cd.

Συμμετέχει σε πολλές ποιητικές ανθολογίες και λογοτεχνικά περιοδικά.

Το Δεκέμβριο του 2010 βραβεύτηκε με 2ο βραβείο(1ο δεν υπήρχε) από το λογοτεχνικό σύλλογο «Πάρνασσός»

και από το Δήμο Σκοπέλου το 2012, σε ποιητικό διαγωνισμό με τίτλο «Καισάριος Διαπόντες»

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΗΣΙΑΣ

Κορίτσι των λεμονανθών
 των ερωδιών και των ήταυρων
 ποιος έρωτας ονειρεύεται
 της φωνής σου το κύμα
 στους κολπίσκους τ' Αμβρακικού
 και μιλάει για ανθισμένα ποιήματα
 στις λιμνοθάλασσες του Ιόνιου
 κι έγινε ο ήλιος τραγουδιστής
 και κιθαρωδός του, ο στίχος των ποιητών;
 Ποια ηλιοβασιλέματα στην Κορωνησία**
 ξεχάστηκαν μες στο βλέμμα σου
 κι από τα χέρια σου ξεχύθηκαν
 οι μπογιές και τα χρώματα;
 Ποια ευλογημένη μέρα γεννιέται
 όταν η ομορφιά και η φύση
 παρθενικές σου αποκαλύπτονται
 με του ήλιου το στέμμα
 με φλισκούνι***
 και μελισσόχορτο, με θυμάρι και ρίγανη
 κι ευωδιάζει η ανάσα σου;
 Κορίτσι λιγνό και ευλύγιστο
 με τη βραχνάδα του όρθρου
 και την αισθητική της εικαστικής
 ποιες ευαισθησίες σου
 τυλίγουν οι εφιάλτες τη νύχτα
 κι αλαφιάζεις τον ύπνο σου
 και σαστίζει ο τρόμος το βήμα σου;
 Αναζητώντας την Αλεξάνδρεια
 αναλλοίωτη κράτησες την αξιοπρέπεια
 με τους κανόνες της τέχνης.
 Αναζητώντας το τέλειο
 ανακάλυψες το απάνεμο δάκρυ της ποίησης
 και τη σμίλη του Πραξιτέλη
 την ανάδυση των θεών
 στης Μεγαλόνησος τις ακτές
 και στον πλου των Κυθήρων!
 Κορίτσι της ζωγραφικής και της ποίησης

της αρχιτεκτονικής των χρωμάτων
 ποιος ποιητής της Ανδαλουσίας
 σου λέει κάθε αυγή καλημέρα
 και σε πάει ως την Κόρδοβα
 κι όλα σου παίρνουν μια απόχρωση
 των εξωτικών πουλιών
 κι οι «Αντικατοπτρισμοί»
 εμφανίζονται στα πρεβάζια σου
 κι η «Στιγμή στο χρόνο απλώθηκε»
 κι έγινε ξόμπλι της αρμπαρόριζας
 άρωμα απ'το φτερούγισμα των αγγέλων
 κι επιμήκυνση του παράπону
 με μια γεύση κυπαρισσόμηλου
 απ'το ταξίδι της μάνας σου!

* Ητανρος= Ένα σπάνιο είδος ερωδιού στους απέραντους καλαμιώνες του Αμβρακικού, μεγάλος σαν γαλοπούλα και καφεκίτρινος σαν τα ξερά φύλλα

** Η Κορωνησία είναι το μεγαλύτερο νησί του συμπλέγματος στον Αμβρακικό κόλπο και το μόνο που κατοικείται σήμερα. .

***Φλισκούνη=άγρια μέντα

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΛΙΝΔΟΥ

Έτσι γλυκιά και ανάλαφρη, ως ήσουν
 -σαν καλλίμορφη πεταλούδα της Λίνδου-
 είπα να ταξιδέψω μαζί σου
 να γιορτάσουμε οι δυο μας
 στους φάρους των κάβων
 τη φωτιά του καημού !
 Δεν ξέρω, γιατί οι στίχοι μου όλοι
 κουρνιάζουν στα μάτια σου
 γιατί σου μιλώ και δακρύζω
 κι ας μη σου είπα ποτέ σ' αγαπώ!
 Εγώ της αγάπης το ρήμα
 το ανθίζω στη γλάστρα σου
 στον ήλιο που αφήνεις την καλημέρα σου
 στο άσπρο ανθάκι της αζαλέας σου.

που με κάνει να σου γράφω ποιήματα.
 Λιγνή πεταλούδα ,μην πετάς μακριά.
     Μικραίνει ο κόσμος
     όταν μακραίνει η απουσία σου.
 Κι αν σε λίγο θα αφεθώ στη σιωπή
     στα νερά του Ιορδάνη θα λουστώ
     να του μιλήσω για μια «Άγια Νύχτα»
 που οι άγγελοι άφηναν χρυσόσκονη πάνω στους ώμους σου
 κι εγώ δεν είχα μια ασπροκόκκινη κλωστή
     να βάλω στο δεξί σου το χέρι
     μη σε κάψει ο Μάρτης !
     Όμως τώρα, στη γιορτή
     της ζωγραφικής των παιδιών
 ένα καινούριο ποίημά μου θ' αφήσω
     κι αν εσύ τ' αγαπήσεις
     πες ότι είναι οι στίχοι
     του δικού μου « Ερωτικού ».
     Λιγνή πεταλούδα
     πάνω στην λίμνης τα νούφαρα
     τίναξε ελαφρά το μετάξι σου
 και πάρε στον κόρφο τους στίχους μου
     μην τους βρέξουν οι Κύκνοι
     κι άσε εμένα να ζω
     με τ' όνειρο της αναλαμπής
     του δικού μου Παράδεισου!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

Αν το γέλιο σου το μετρήσω
     με της αγάπης το χρώμα
 θα έχω φτιάξει ένα κήπο με ρόδα
 κι αν τη θάλασσα της αγάπης σου
     τη μετρήσω με τις αισθήσεις
     θα κολυμπώ στον παράδεισο!
 Κι αν όλα τα ονομάσω ποίηση
     εσύ θα είσαι το ποίημα
     εγώ ένας στίχος δικός σου
     κι ο ουρανός μας
     θα ανήκει σε όλους!

ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΚΟΙΤΑΖΕΙΣ

Στον Κώστα Γεωργουσόπουλο

Έτσι καθώς μας κοιτάζεις
 με το βλέμμα στο άπειρο
 ξοδεύεις τον ήλιο σου
 για τον πικρό και αέναο
 Θρήνο της Αντιγόνης
 να απαλλάξεις τον Έλληνα
 απ' το μαρτύριο του Σίσυφου!
 Πατρίδα μου, πατρίδα μου
 βαθαίνω στη σιωπή σου
 όνειρο μες στο όνειρο
 και κλάμα στη βροχή σου.
 «Στο χωριό της γλώσσας μου
 τη Λύπη τη λένε Λάμπουσα»
 έτσι μας είπε ο ποιητής
 κι εσύ καθώς μας κοιτάζεις
 «χίλια μύρια κύματα
 μας ταξιδεύουν στο Αίβαλί»
 Κι όπως μας διεμήνυσε
 ο «Γλάρος του Άντον»
 στον άνθρωπο
 «Όλα πρέπει να είναι ωραία
 το πρόσωπο, το ντύσιμο
 η ψυχή και οι σκέψεις»
 κι η τέχνη να γράφεις
 είναι η τέχνη να συντομεύεις
 Θα σιωπήσω λοιπόν
 έτσι καθώς μας κοιτάζεις
 και θυμώνεις για το άδικο
 ποιητή της «μίμησης πράξεως
 σπουδαίας και τελείας»*
 λέγοντας κάτι κι εγώ.
 Ό,τι κρατιέται ολόρθο στη θύελλα ποιητή
 είναι το δικό σου τραγούδι
 το δικό σου το φως
 να επιτελεσθεί επιτέλους
 η ποθούμενη κάθαρση

ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

Έπαιξες με τον ήλιο
 με της Άνοιξης τον καημό
 και στάθηκες στον Παράδεισο!
 Θεέ μου ,φώναξες, να ένα κορίτσι
 που κουβαλάει στα μάτια του
 τα χρώματα των Ωκεανίδων
 τη λύρα της Ερατώς
 ζωή ,απ' τη «Ζωή» της.
 Έπαιξες με το κύμα
 ρίχτηκες στο μυχό του γιαλού
 κι ένα φύκι ,σαν Νηρηίδα σε τύλιξε
 μέχρι που ανακάλυψες
 την ευωδιά απ' τον έρωτα!
 Να ένα κορίτσι είπες
 άλικο, σαν το τριαντάφυλλο
 λευκό και δροσερό
 σαν τις αζαλέες στο Πήλιο
 δαντελένιο κι αέρινο
 και στη χτενισιά του, το όνειρο!
 Κι όπως έγειρε ο ήλιος ,στο ακρωτήριο της Παναγιάς
 ξανάρχισαν οι αιγιόγλαροι το τραγούδι τους
 μέχρι που στο τελευταίο σας άγγιγμα
 ζήλεψαν οι αρτεμισίες.
 Ύστερα γείρατε, ο ένας πάνω στον άλλο.
 κι όλα έγιναν, φως του Αποσπερίτη
 Οι ουρανοί συγκατατέθηκαν
 και σ' ένα γαλάζιο τους τόξο
 με αιδημοσύνη οι άγγελοι έγραψαν.
 «Έσονται οι δύο ,εις σάρκαν μίαν»
 κι οι γονείς, με το δάκρυ
 στα μάτια, αναφώνησαν και εκείνοι:
 Όπου να' ναι , θα ξανανθίσουν τα κρίνα
 στις αυλές των νιογέννητων
 που βυθίζονται στα νερά
 να τα χρίσουν ιερείς, με το «Μύρο το Άγιο»
 μην κατακλυσθεί από πειρασμούς
 η ορθόδοξη πίστη τους!

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

*-Κάνοντας τα πρώτα μου
βήματα στην πεζή ποίηση-*

Φύτεψα με περισσή φροντίδα
 μια πορτοκαλιά ,μια ελιά και μια λεμονιά
 στον κήπο της μάνας μου.
 Της άρεσαν πολύ τα δέντρα αυτά.
 Γενικά της άρεσαν υπερβολικά τα αειθαλή.
 Τα φύτεψα κατά τέτοιο τρόπο
 ώστε να σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο
 κι αφού βρήκα το περίκεντρό του
 μ' ένα καρφί κι ένα σχοινί
 έφτιαξα τον περιγεγραμμένο του κύκλο .
 Ύστερα πιο πέρα έκανα μια έλλειψη
 να μου θυμίζει των πλανητών τις τροχιές.
 Συνδύασα τις αγάπες της μάνας μου
 με τις δικές μου αγάπες
 κι είπα να δημιουργήσω μια ιστοσελίδα
 και να την ονομάσω
 «Γεωμετρία και ποίηση».
 Κι έτσι με τις σκέψεις αυτές
 έλαβε σάρκα και οστά το όνειρο
 κι άρχισα να σπουδάζω
 τη συμπεριφορά των ανθρώπων
 να ανακαλύψω τον κλειδαριθμο
 όλων των υποτιθέμενων φίλων μου.
 Κι εκεί που νόμιζα πως κατείχα
 -τη σοφία του Σολομώντος-
 «μίαν ωραϊάν πρωϊάν»
 διαπίστωσα μετά λύπης
 στην εβδομάδα των παθών του Κυρίου
 αυτό που άφησε στους αιώνες
 παρακαταθήκη στο σεντούκι του ο λαός.
 Ό, τι λάμπει δεν είναι χρυσός!
 και κλείστηκα στο καβούκι μου!

Ελένη Κουτούφαρη Σέττα

Γεννήθηκε το 1958 στις 18 Μαΐου στο χωριό Άγιος Πολύκαρπος του δήμου Ραχών Ικαρίας . Έχει ένα πολυάριθμο και αγαπημένο σόι. Τελείωσε το 1976 το λύκειο Ευδήλου Ικαρίας, το 1979 πήρε το δίπλωμα εργοδηγού σχεδιαστή, μετά από σπουδές στις σχολές ΠΕΤΡΑ, την ίδια χρονιά αρχίζει να φοιτά στην σχολή τοπογράφων των ΚΑΤΕΕ, αλλά ο γάμος με το Γιάννη Σέττα και η εγκυμοσύνη το 1981 δεν την αφήνουν να αποκτήσει πτυχίο.

Εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα από το 1981 έως και το 1988, ως υπεύθυνη εκθέσεως, στο κέντρο ελληνικής παράδοσης. Από το 1988 έως και σήμερα, εργάζεται, ως διοικητικός υπάλληλος στο Ίζάνειο νοσοκομείο, στον Πειραιά. Έχει δυο παιδιά του Δημήτρη, την Μαριαννίνα και μια εγγονή. Από το 2010, είναι πτυχιούχος του ΕΑΠ από το τμήμα Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό. Με την τέχνη έχει ιδιαίτερη σχέση, και ειδικά τη λαϊκή, είναι επιμελήτρια του Μουσείου Λαϊκής Τέχνης και Αγροτικής Ζωής στην Αγία Άννα Ευβοίας, αλλά και συνεργάτης του μικρού λαογραφικού μουσείου στη γενέτειρά της. Γράφει από νεαρή ηλικία κυρίως ποιήματα.

setta.ikaria@gmail.com

Ακριβό μελάνι

Ήρθε και πάλι ο ποιητής, να με ρωτήσει, πως μπορώ
στιχάκια και σκαρώνω;
Εγώ του αποκρίθηκα... πως με σ' αυτόν τον κουρνιαχτό,
το στήθος μου ματώνω.
Κι' από το αίμα της καρδιάς, φτιάχνω ακριβό μελάνι
και καταγράφω των καιρών, την τρέλα και την πλάνη.

Ακρόπολη

(πανσέληνος 16-8-2008)

Το αστέρι πάνω απ' του ναού τις δωρικές κολώνες,
στέκει χλωμό, αλλήθωρο και γύρω οι αιώνες,
'στήσαν βουβό, τρελό χορό.
Σκοτείνιασε η πανσέληνος δείγμα κακό; Ποιος ξέρει..
ίσως σημάδι μυστικό.... απ' του ουρανού τα μέρη,
για το αιώνα τον μωρό.
Και εγώ στο βράχο καθιστή, κρατώ βελόνα και κλωστή,
να ράψω θείο πέπλο.
Κι η Αθηνά, απ' το ιερό, μου λέει << θνητή τι θες εδώ;
Μια τέτοια νύχτα σαν κι αυτή, κλείσε και μάτι και αυτή,
να μη ακούσεις το κακό, μην δεις το τέλος το πικρό,
της φύσης και του ανθρώπου.
Γιατί να ξέρεις, τα αγαθά, κανένας δεν τα παρατά,
χωρίς να πράττει πονηρά και να ωφελείται ατομικά,
έρμαια των κυμάτων.
Βουνό, η θλίψη κι οργή, που μου πλακώνει την ψυχή,
καθώς η πόλη η εκλεκτή, έγινε πόρνη και πεινά,
στα χέρια των κομμάτων.
Δεν θέλω πέπλο μα τριχιά, να τους κρεμάσω απ τα ψηλά
φανταχτερά μπαλκόνια.
Να ανασάνει ο λαός, να ανθίσουν πάλι οι ελιές,
μαζί κι ο λόγος ο σωστός. Να 'ρθούν τα χελιδόνια,
πάνω στον βράχο τον ιερό, να κτίσουν πάλι τις φωλιές.
Μες των ανθρώπων τις ψυχές, να ξαναζήσει το καλό
και τότε εγώ ν' αναπαυθώ.>>

6-12-2008 (Για το Αλέξη)

Απόψε η νύχτα δεν λέει να φέξει, νωπό στο χώμα, το αίμα του Αλέξη.
Φωτιές τριγύρω, φωνές κι αντάρα, άνθρωποι τρέχουν, θρήνος, τρομάρα.

Το δίκιο λίγο, η βία τόση... πρωτιά στην φρόνηση,
πρέπει να δώσει η κοινωνία.

Το μέλλον άστατο, το κράτος άφαντο,
η ελπίδα λίγη και καταλήγει παραφωνία.
Παραφωνία φρυχτή να χάνονται, ζωές και κόποι.
παραφωνία να στιγματίζονται νέοι άνθρωποι.

Κρίμα και άδικο να μην μπορούνε να τη χαρούνε,
τούτη τη λίγη, την έρμη ζήση, που λαχταρούνε.

Γιατί τα νιάτα είναι εκείνα που οδηγούν,
λουλούδια ολόδροσα κι όποιον τα κόβει τον τιμωρούν.

Όποιος απέναντι στέκει και ρίχνει, δεν τα σκοτώνει,
μα επανάσταση σπίθα ανάβει και ίσια το σύνολο θαρρείς πληγώνει.
Μακριά η νύχτα δεν λέει να φέξει Κι είναι στο χώμα, νωπό ακόμα...
το αίμα του Αλέξη.

Ανάποδα

Σαν περπατάς κόντρα στο πλήθος και νοιώθεις το κενό στο στήθος,
η μέρα σου πάει χαμένη.

Πρέπει μαζί του να βαδίσεις, μαζί μ' αυτό να επιζήσεις,
ν' ανακαλύψεις που πηγαίνει.

Έτσι μπορεί να κάνεις κάτι... αφού πληρώσεις την δεκάτη,
και υποσκάψεις τα θεμέλια,
να πολεμήσεις τον εχθρό, με τα όπλα του τον πονηρό
και να τον πνίξεις, μες τα γέλια.

Τόλμησε φίλε να σηκώσεις ψηλά για λίγο το κεφάλι,
και το παράστημα να υψώσεις, όπως το έχουν κάνει κι άλλοι,
κι ας είναι όλοι μακαρίτες.

τους έχουν θάψει από χρόνια, πολιτική και καταφρόνια,
επιβιώνουν τα κλεφτρόνια, οι σάτυροι κι οι τραπεζίτες.

Όλα ειν' ανάποδα φτιαγμένα, μέσα σε κούτες φυλαγμένα,
άνθρωποι, ιδανικά και ιδέες.

Ωσάν ποντίκια αλαφιασμένα, κοιτούν με μάτια ξαφνιασμένα,
τούτες τις εποχές τις νέες.

Και ροκανίζουν λίγο - λίγο, το χρόνο που τους απομένει
κι όλο πασχίζουν να ξεφύγουν από ότι ορίζει η ειμαρμένη.

Η ιστορία το έχει καταγράψει, φωτιά η οργή τρανή αν ανάψει...
Όλα στις φλόγες θα τα κάψει.

Άνθρωπος

Είναι στιγμές που αναρωτιέμαι, πως έγινε; πως είναι δυνατόν;
πως απ' το χρήμα τόσο εξαρτιέμαι; πως έγινε ο κήπος μου μπετόν;
Άνθρωπος μοιάζω κι εξουσιάζω χαρά και λύπη.
Μα υλη στοιβάζω, πια δεν διαβάζω, κάτι μου λείπει.
Αγάπη τόσο θέλω να δώσω, μα και να πάρω.
Ζωή θα ενδώσω, θα επιβιώσω, δεν θα φρικάρω.

Βγες να τραγουδήσεις

Όταν η νύχτα πέφτει κρύα και βαριά,
τότε ειν' που θέλει μιαν αγάπη η καρδιά.
Τότε ακριβώς το σώμα λαχταρά,
του έρωτα, να νοιώσει την χαρά.
Σαν ο αγέρας παρασέρνει παγωμένος,
φύλλα κι αισθήματα κι ουρλιάζει λυσσασμένος,
τότε έχουμε ανάγκη απ' τη ζέστη την μεγάλη,
της αγκαλιάς, που αναμμένο είναι μαγκάλι.
Όταν ο χρόνος, παρασέρνει βιαστικός,
ζωές και τύχες και κοιτάς εκστατικός,
τι απομένει απ' όλα αυτά για να θρηνήσεις,
κράτα την θύμηση και βγες να τραγουδήσεις.
Ένα τραγούδι πονεμένο ερωτικό, μα κι' αισιόδοξο, τρελό, ποιητικό,
ένα τραγούδι για το πώς και το γιατί, συνήθως χάνουμε τον δρόμο
και καταστρέφεται η γιορτή.

Γκρίζο

Γύρω μου επικρατεί το γκρίζο, μια και την μοίρα δεν ορίζω.
Θέλει η καρδιά να ανασάνει, μα ο λογισμός σ' έννοιες την βάνει.
Βουνό του έρωτα τα πάθη, της ζήσης τα μεγάλα λάθη
κι όσο κι αν λέω, να μην τα δω, αυτά με πνίγουν κι είναι εδώ.
Άνοιξη, ανθίζουνε τα κλώνια, κελαηδούν μακριά τα' αηδόνια.
Μ' ακόμα γκρίζες οι πλατείες, μένουνε, μες τις πολιτείες.
Δέσαν καρπούς τα δέντρα γύρω, Ο χρόνος παει γι άλλο γύρο
κι όμως στη άκρη λίγο γκρίζο, παραμονεύει...το γνωρίζω.
Πήρε η ζωή μου να μικραίνει, η μέρα πιο γοργά διαβαίνει.
Ο Ήλιος παει προς την δύση, πάλι το γκρίζο θα νικήσει.

Δυο δεκάρες

κουράστηκα να περπατώ σε λασπωμένους δρόμους
και ν' αντικρίζω γύρω μου σκουπίδια κι υπονόμους.

Σε κάθε βήμα άστεγος, ζητιάνος και χαμίני
κι από την πόλη την παλιά σταλιά δεν έχει μείνει.

Δουλεύουμε οκτάωρο , για δυο κιλά φασόλια
κι εκτεθειμένοι είμαστε σε κάργες με πιστόλια.

Είναι η χαρά μας κουρνιαχτός που αλάργεψε και παει
κι όλο το δίκιο, μέσα μας, εκδίκηση ζητάει.

Νωρίς στο σπίτι μου γυρνώ αφού δεν έχω φράγκα
κι ο γείτονας ο πονηρός μου κάνει και τον μάγκα
λες και δεν ξέρω πως κι αυτός στην ίδια χύτρα βράζει
κι ολομερής την φτώχια του τριγύρω κουβεντιάζει.

Ακόμα και ο έρωτας δίπλωσε τα φτερά του,
μάζεψε την φαρέτρα του, τα λίγα πράγματα του
και μετανάστης έφυγε να παει σ' άλλους τόπους ,
να συναντήσει εύθυμους και ξέγνοιαστους ανθρώπους.

Σου το πα φίλε μη ζητάς, να βρεις σ' αυτή τη κρίση,
καρδιά που να 'ναι ικανή να σε κατανοήσει.

Έχει ο κόσμος βάσανα, μεράκια και λαχτάρες
και για τα σένα δεν χαλά μήτε και δυο δεκάρες.

Εγκλήματα

Με όλα αυτά που βλέπω, όρεξη πια δεν έχω,
στιχάκια για να γράψω. Μου έρχεται να κλάψω.

Τριγύρω μόνο πόνος κι είναι ο καθένας μόνος,
στης κρίσης την αντάρα. Στης κρίσης την αντάρα
λες και βαριά κατάρα, έκλειψε τ' αγαθά και τα ιδανικά.

Φωνάζω τι θα γίνει; ποιος έχει την ευθύνη;
για ότι συμβαίνει εδώ; κοιτάζω για να δω ...
μ' απάντηση καμιά, φωνή στην ερημιά...

Ο φόβος και η πείνα, τα στέρεψαν κι εκείνα,
τα λίγα συναισθήματα κι απόμειναν τα εγκλήματα.

Εγκλήματα ανείπωτα, που δεν τ' αγγίζει τίποτα.

Είχα ...

Είχα ένα έρωτα μοιραίο, άνθος πολύχρωμο κι ωραίο.
 Μα όπως κάθε τι που ανθίζει, που ευωδιάζει και καρπίζει,
 ήρθε το πλήρωμα του χρόνου και μ' άφησε βορά του πόνου.
 Είχα μια αγάπη χρόνια τώρα, λιμάνι απανεμιά στην μπόρα.
 Μα την εξήλεψε ο χρόνος, την πήρε κι έχω μείνει μόνος.
 Μόνος και έρημος να ζω και μέρα νύχτα να θρηνώ.
 Είχα έναν άνθρωπο δικό μου, αγάπη, έρωτα, αδελφό μου.
 Μα τον επλάνεψε το ψέμα κι αυτό το πλήρωσα με αίμα.
 Αίμα απ' την ίδια την ψυχή μου καθώς δεν είναι πια μαζί μου

Ελληνική ψυχή

Γεννήθηκα στη χώρα του φωτός, είχα το σώμα του Ερμή
 και του Απόλλωνα το νου.

Τώρα είμαι υπέρβαρος, ανέραστος, νευρωτικός
 κι η χώρα μου κατάντησε, να είναι χώρα αλλοιού.

Οι κόρες μου αιώνες, Αφροδίτες ή Αθηνές
 ταγμένες ήτανε στον έρωτα, στη γνώση.

Τώρα με ψυχοφάρμακα, φιγούρες θλιβερές,
 για ότι συμβαίνει γύρω τους δεν δίνουν πλέον γρόσι.
 Και τα παιδιά μου, απόπαιδα κατάντησαν κι εκείνα,
 να τριγυρνούν κατάρπυστα στα πάρκα και τις αγορές
 άμοιρα κι απροστάτευτα στους δρόμους στην Αθήνα.

Γεννήθηκα στη χώρα του φωτός,
 Είμαι περήφανη ελληνική ψυχή, που ψάχνει σώμα.
 και πριν με εγκλωβίσει ο πανικός,
 μια ευκαιρία να ανασάνω, ψάχνω ακόμα.

Γεννήθηκα στη χώρα του φωτός,
 όμως με πνίγει ένα γύρω το σκοτάδι,
 τότε το χέρι του θα απλώσει ο αδελφός
 να μου χαρίσει πάλι αγάπης χάδι.

Εμμονή

Πόσα φιλιά χαμένα έχω δώσει,
 πόση αγάπη που την έχουνε προδώσει.
 Ο κόσμος βάτραχος, στα μάτια μου, φαντάζει
 κι όσο κι αν τον φιλάω δεν αλλάζει.

Η κρίση

Συναχτήκανε οι Κροίοι, να μιλήσουν για την κρίση
 και κατέληξαν πως φταίει, ο λαός που όλο κλαίει.
 Ήπιανε φραπέ και μπίρα κι αποφάσισαν την μοίρα,
 ενός κόσμου που σφαδάζει και βοήθεια φωνάζει.
 Στο ορεκτικό το πιάτο, συζητήσαν για το ΝΑΤΟ.
 Και στην ώρα του ροφού, για τράπεζες και Δ.Ν.Τ.
 Με σαμπάνια το χαβιάρι και του χοίρου το ποδάρι,
 με λευκό Σατώ το έβρεξαν και το χρέος μας κουρέψαν.
 Μεταξύ τυρού κι αχλάδου, είπανε τα Αρείου πάγου
 στον καθένα να χρεώσει, την κανονισμένη δόση.
 Όταν άναψαν τα πούρα, το είπανε πως στην καμπούρα,
 του λαού θα τα αποθέσουν κι όλα τα στραβά θα δέσουν.
 Κι αν αντέξει το σαμάρι, δεν λυγίσει το γομάρι,
 τότε θα διαβούν την κρίση και θα παραμείνουν Κροίοι.

Η φτώχεια

Σαν χελιδόνι στα πρωτοβρόχια, με κυνηγά καιρό η φτώχεια.
 Δεν έχω ομπρέλα ούτε παλτό κι ούτε φωλιά για να κρυφτώ.
 Ψωμάκι τρώω απ' τους διαβάτες, πίνω κρασί απ' τους πελάτες,
 του καπηλειού όπου συχνάζω κι όλο για φτώχεια κουβεντιάζω.
 Η μουσική μιλά για φτώχεια και οι θαμώνες όμοια με μένα,
 αναπολούν τα περασμένα... κι αναστενάζουν ...αχ να το 'χα.
 Να είχα ένα σπίτι, μιαν αγάπη και μια φωτιά για το χειμώνα,
 φαί ζεστό, λίγο κρασάκι, πλυμένο ρούχο,
 μιαν ανεμώνα μέσα στο γυάλινο βαζάκι...
 σαν χελιδόνι στα πρωτοβρόχια, να μη με πάγωνε, τούτη η φτώχεια.

Κατηφόρα

Διάβηκα, όλη τη ζωή μου μέχρι τώρα, σύννομα και ευγενικά.
 Δεν ζήτησα να πάρω δώρα, δόξα και πλούτη γενικά...
 απέφυγα την κατηφόρα.
 Μα ήρθε ο καιρός που με πιέζει, ο λίγος χρόνος που μου μένει,
 τρέχει η χαρά δεν περιμένει κι ο θάνατος με περιπαίζει.
 Τώρα την νοιώθω την ανάγκη, να κάνω κάτι να ξεδώσω,
 σε μύρια πάθη να ενδώσω... ώσπου η ψυχή απ' το σώμα να 'βγει.
 Πολλά τα θέλω και τα πρέπει, πολλά τα χρέη ...
 κι οι ελπίδες μου πράξη για να γίνουν, σιγά σιγά κεράκια σβήνουν
 κι επάνω ο θεός να επιβλέπει.

Οι φίλοι χαθήκαν αλί μου. Συμφέροντα και ιδεολογίες,
εξαφανίζονται διαρκώς τις ευκαιρίες κι όλο κι ασπρίζει το μαλλί μου.
Η ένσταση μου είναι μια, αν πρέπει πια να ξεπουλήσω
ιδανικά, ιδέες, σώμα κι ότι αγάπησα ακόμα...
να δώσω ύδωρ μα και χώμα, να με δεχτεί η κοινωνία.

Μια ελπίδα

Γεννήθηκα φτωχή κι έτσι απομένω,
σ' όλη μου τη ζωή μονάχα δίνω.
Κι όσο το τέλος πλησιάζει περιμένω,
θαύμα να γίνει μοναχή μην απομείνω.
Είναι η καρδιά μου σαν παλιό λεωφορείο,
μπαίνει ο καθείς και βγαίνει, στο προορισμό σαν φτάσει.
συνομιλούν οι επιβάτες δυο –δυο και κατεβαίνουν
μόλις φτάσουνε στην στάση.
Πίσω αφήνουν τσακισμένο το εισιτήριο,
κάποιο κουτί αναψυκτικού και λίγη σκόνη,
ποτέ δεν δείχνουνε χαρτί ή διαβατήριο
και με χαράζουν με μια μαχαιριά ακόμη.
Βαρέθηκα να ελπίζω δίχως λόγο,
να τρώω αποφάγια και βρισιές.
Να κάνω διαρκώς τον γυρολόγο
και να υπομένω χίλιες μπαμπεσιές.
Δεν έχω πια τον χρόνο για να δράσω.
Κουράστηκα και θέλω αποδράσω.
Μα με κρατά μια άσβεστη ελπίδα,
ίσως να μοιάζω λίγο στην πατρίδα...
να 'μαι ένα φοίνικας, που κάποιος θα με κάψει
κι έτσι φωτιά καινούργια θα ανάψει.

Μίλα

Πάντα ζητούσα απ' τη ζωή, λίγα και μετρημένα.
Ήθελα όλοι γύρω μου, να είναι γελαστοί,
προσπάθησα για το καλό, το δίκιο, την αγάπη,
μα τώρα το κατάλαβα πως έχω γελαστεί.
Είναι ο κόσμος γύρω μας σωστό τρελοκομείο,
Σώμα, ψύχη σου παίρνουν χωρίς να καταλάβεις,
δεν έχεις τρόπο να σκιαχτείς και σου προφέρουν δυο,
απ' την μεριά του πονηρού, αρκεί εσύ να λάβεις.

Είναι το ευκολότερο να πέσεις στην παγίδα
 και να γευτείς ταπείνωση και θλίψη περισσή,
 όταν βαδίζεις μοναχός σε έρημη πατρίδα,
 που ακόμα κι ο αέρας της νομίζεις σε μισεί.
 Αν κάνεις υστερόβουλες σκέψεις, μπορεί να ζήσεις
 και προκοπή μπορεί να δεις από τους ξένους κόπους,
 μ' αν θες ατόφιος να σταθείς, με μάτια καθαρά
 να αντικρίζεις το πρωί τον Ήλιο τους ανθρώπους
 άκου κι εμένα που 'παθα, τι έχω να σου πω.
 Πότε να μην εμπιστευτείς τα λόγια τα μεγάλα,
 ούτε πότε το στόμα σου να το κρατάς κλειστό,
 όχι δεν λέω να κλειστείς και σε καμία γυάλα,
 αλλά να λες τι τρέχει σε φίλο και γνωστό.
 Είναι πολλά τα βάσανα, σε τούτον τον αγώνα
 και μας ρημάζουν την ζωή αφεντικά και χρέη.
 Μαύρη κατάντησε η ζωή, κάτω απ' τον Παρθενώνα
 και μόνο οι εκμεταλλευτές φαντάζουνε ωραίοι.
 Αυτοί που βγάζουν διάφορο από τον ξένο πόνο.

Μόνο εμένα

Τόσα ποιήματα γραμμένα, γι' αγάπες, έρωτες και πάθη,
 για μύρια βάσανα και λάθη... έτσι όπως τα 'χω στοιβαγμένα,
 μες το μυαλό μου να τα κάψω... κι ενώ μου έρχεται να κλάψω,
 το ξέρω δεν μου φταίει κανένα, απλά... φοβάμαι μόνο εμένα.

Βρέχει

Θολά τα τζάμια από τα χνώτα κι η καταχνιά στα στήθη μπαίνει,
 πασχίζει ο νους, όπως και πρώτα, τ' άδικα να καταλαβαίνει.
 Βρέχει, στου κόσμου τις αλάνες, η λασπουριά τα πάντα πνίγει.
 Πρόσεχε, κράζουνε οι μάνες, πουλάκι η ζήση και θα φύγει.
 Βροχή βουβή, αρρωστημένη, διαπερνά ζωές και χρόνια,
 αόρατη, καταραμένη, σαν κάποια θεία καταφρόνια.
 Κι αν λάμπει ο Ήλιος δεν ζεσταίνει, μούλιασε μεσα μας η μοίρα,
 φταίει η αγάπη που πεθαίνει, τ' αχόρταγο του χαρακτήρα.
 Βρέχει με βάσανα η φύση, Ανθρώπους, ζώα και φυτά
 κι αλλοίμονο αν δεν ξυπνήσει, αυτός το δίκιο που κρατά.

Μες τον καφεéné

Μες τον καφεéné, ούζο με μεζέ

και παρέα βρήκα.

Στο τεζάκι δίπλα, άναψα την πίπα
και τους φίλους γύρω, κοίταξα και είπα.
Χρόνια το κουράζω, άκρη πια δεν βγάζω.
Όλα μοιάζουν ίδια, κουρέλια και στολίδια.
Οι πένητες κι άλλοι, στον τροχό του χρόνου,
στον χορό του πόνου, ψάχνουν μιαν αγκάλη.
Έπεσε σιωπή, βήξαν μερικοί,
κι ο ποιο γέρος στέναξε, κουβέντα είπες μεγάλη...

Ονειρεύομαι...

Κλείνω τα μάτια κι ονειρεύομαι,
όσα δεν έχω καταφέρει...
χρόνια που τώρα εδώ παιδεύομαι
κι ήθελα η μοίρα να μου φέρει.

Ένα ματσάκι αγριολούλουδα,
δοσμένα από χέρι αγαπημένο,
δυο λόγια φιλικά, ένα χαμόγελο
και ένα σ' αγαπώ ερωτευμένο.

Μια πόρτα ανοιχτή το ηλιοβασίλεμα,
μια κούπα τσάι η καρδιά σαν μένει μόνη,
το τζάκι αναμμένο το ξημέρωμα
και μια αγκαλιά για το κορμί όταν κρύνει.

Ένα χαμόγελο η μέρα σαν χαράζει,
λίγη βοήθεια στις ζήσης το καμίνι,
φίλο καλό σαν η συνήθεια με κουράζει
κι ένα καρβέλι για του δρόμου το χαμίνι.

Είναι πολλά το ξέρω μα ελπίζω,
κάθε φορά που στον καθρέφτη αντικρίζω,
το πρόσωπο μου χαραγμένο απ' τις ρυτίδες,
πότε δεν μας προδίδουν οι ελπίδες...

Κλείνω τα μάτια κι ονειρεύομαι,
όσα δεν έχω καταφέρει...
χρόνια που τώρα εδώ παιδεύομαι
κι ήθελα η μοίρα να μου φέρει.

ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΣΙΜΩΝΟΣ

Η Νικολέττα Σίμωνος γεννήθηκε στη Λευκωσία. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου, με σπουδές, επίσης, σε Αγγλία, Γαλλία και Κύπρο. Στον ελεύθερό της χρόνο ασχολείται με την ποίηση και, εν γένει, με τη γραφή και ανάγνωση. Έδώ κι ενάμισι χρόνο περίπου, από τότε, δηλαδή, που πήρε την απόφαση να μοιράζεται τα γραφόμενά της και με ψυχές άλλες πέρα απ' τη δική της, διατηρεί ιστολόγιο με τ' όνομα «Ψυχής Έκφραση» (<http://psychisekfrasi.blogspot.com>). Στίχοι της και μεταφράσεις της ξενόγλωσσων ποιημάτων έχουν, επίσης, δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες.

Θεωρεί πως την ποίηση δεν την ορίζεις· την ποίηση τη βιώνεις μονάχα και την αισθάνεσαι ψυχή τε και σώματι, απ' όπου κι εκπηγάξει. Αποτελεί, κατά τη γνώμη της, την πλέον καλαισθητή και την πιο περίτεχνη προσπάθεια απόδοσης, μέσω του γλωσσικού εργαλείου (σε συνδυασμό, βεβαίως, με την αναγκαία για την ποιητική ψυχή ενέργεια του ρήματος 'αποσιωπώ', όπου κι έγκειται ένα σημαντικό μέρος της μοναδικότητας και της ομορφιάς της), του μεγαλείου της ζωής. Μέσα στην ποίηση, οι λέξεις αποκτούν άλλη διάσταση, απευκλωβίζονται από τα συνηθη όρια του νου και σκαρφαλώνουν την κλίμακα προς το ύψιστο εκείνο θάμα -είναι που 'ναι λέξεις απ' των σώψυχων την τρισβαθη σιωπή εκπορευόμενες. Εν κατακλείδι, τρέφει μιαν αταλάντευτη πίστη στην ποίησης την ομορφιά (με την μπωντλαϊρική έννοια του όρου)! Κι όπως δηλώνει εμφατικά και μ' ένα μειδιάμα αισιοδοξίας, «Κι έχουμε, μα τω Θεώ, τόσο πολύ ανάγκη την ομορφιά, και μες στη ζωή και μες στην ύπαρξή μας»!...

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Το βράδυ ετούτο το γλυκό, το μυρωμένο βράδυ,
 Που το φεγγάρι, πάμφωτο, στεφάνι έχει τ' άστρα,
 Το στρώμα μου θα αρνηθώ, θα σύρω στο λιβάδι,
 Να κοιμηθώ κατάχαμα με την ψυχή μου στ' άσπρα...

...ντυμένη και περιχαρή για κει οπού πλαγιάζει!

Το αεράκι ολόδροσο τα μάγουλα χαϊδεύει,
 Κι όλη του κάμπου η ευωδιά γοργά με αγκαλιάζει,
 Καθώς ο βραδινός αχνός τη σάρκα μου θωπεύει.

Και να σου τώρα που μεμιάς ο Έρεβος με παίρνει,
 Ξεβράζοντάς με, με ορμή, στης σκοτεινιάς τα χάη.
 Με τις φτερούγες μου ανοιχτές και σαν εσταυρωμένη,
 Το βλέμμα θα 'χω να θωρεί στου αιθέρα τα πελάη.

Τα άστρα θε να τα μετρώ, να τα χαζεύω ώρες,
 Ως ξάφνου μί' αστρική βροχή να λούσει το κορμί μου,
 Που όντας αστροστόλιστο απ' τις λαμπρές τις μπόρες,
 Την κλίμακα θε ν' ανεβεί στο φως του λυτρωτή μου.

Ω, ουρανέ, κατάματα κοίτα πώς σε κοιτάω!

Δίχως ούτε τα βλέφαρα λεπτό να πεταρίσω.

Και νιώθω σε τόσο σιμά, σάμπως και σ' αγκικάω,

Ωσάν να είμαι δίπλα σου, κι Εσέ να προσκυνήσω!

Κι όσο εντός σου χάνομαι τώρα υπνωτισμένη,
 Συνεπαρμένη απ' το μηδέν του χώρου και του χρόνου,
 Στη φεγγαρόλουστη νυχτιά, στη χλόη τη νοτισμένη,
 Τα βλέφαρα σφάλισα αργά και είπα 'γεια' του πόνου...

ΕΝΑ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΄ΜΕΙΝΕ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Το φιλί
 που δεν δόθηκε αγώνας
 που καταπνίγηκε πίσω
 απ' τα αιχμάλωτα
 της ειμαρμένης χείλη
 Το χάδι
 που φυλακισμένο έμεινε
 μες στην παλάμη της
 γροθιάς κουλουριασμένο
 φίδι στον κόρφο της λήθης
 Κι η αγκαλιά
 που αιωρείται ακόμα
 στο διάκενο από τη μια η
 κατάρα του χρόνου που
 κολύμπησε -σε μανιασμένα
 νερά- μέχρι τον άλλο
 κόσμο και ξαναγύρισε κι από
 την άλλη η απρόσκοπτη σταθερότης
 του παλμού της αντλίας που
 αγάπη αναπαράγει
 Στοιχειά αστοιχειώτα ναι μεν μα
 πάντα παρόντα και τα πάντα
 πληρόντα μες στον λαβύρινθο
 του υποσυνείδητου μες στα
 ξεχασμένα τρίσβαθα της ψυχής
 Το γλυκόπικρο δάκρυσμα στον
 πικραμυγδαλένιο κανθό το κραυγαλέο
 άλγος των ψυχών για μιαν αγάπη που
 στα σπλάχνα τους γεννήθηκε μα
 δεν ετέχθη ποτέ...

ΑΓΚΑΛΙΑ

Η αγκαλιά σου
του κορμιού μου είχε ανέκαθεν
το σχήμα.
Μόνον εγώ μέσα σ' αυτήν
ιδανικά χωράω.
Περίμενες καιρό πολύ, αλήθεια,
έως το σώμα που της ταίριαζε
εντέλει ν' απαντήσεις.
Εγώ, βλέπεις, τότε δεν σ' ήξερα,
για να σε αγαπάω.
Κι ούτε εσύ τότε με ήξερες,
για να με αγαπήσεις.
Εντούτοις, με περίμενες.
Μα να που η υπομονή που έκανες
τώρα σε ανταμείβει.
Και την αγκαλιά σου την κενή
με μένα στη γεμίζει·
με το σώμα εκείνο
που η δικιά σου η αγκαλιά
μια ζωή ολάκερη περίμενε
εντός της να εγκλείσει.
Αλλά κι εγώ
σε καμιά αγκαλιά δεν ταίριαζα
απ' όσες με δεχτήκαν.
Άλλες
ασφυκτικά με έπνιγαν.
Κι άλλες -έστω και μερικώς-
ακάλυπτη μ' αφήναν.
Γιατί η αγκαλιά σου,
που του κορμιού μου είχε
ανέκαθεν το σχήμα,
πάντα εμέ περίμενε...

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Ένα κοχλάδι στο γοβάκι μου έκρυσες,
 Μα εγώ ένα ρόδο ωραιότατο βρήκα·
 Υφή βελούδινη κι ευωδιά όλο γλύκα...
 Ένα κοχλάδι στο γοβάκι μου έκρυσες,
 Που άνθος εγίνει, κι ωστόσο δεν έπαψες
 Το κοχλάδι να θες που ποτέ μου δεν βρήκα...
 Ένα κοχλάδι στο γοβάκι μου έκρυσες,
 Μα εγώ ένα ρόδο ωραιότατο βρήκα!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τα κυνικά καύματα θέρισαν και τα λιγοστά
 εναπομείναντα στάχνα, όστρακο
 το θέρος που σφάλισε κι εντός του έκρυσε, ωσαν
 πέφλα αυτόφωτη και ιριδίζουσα, ολάκερο τον ήλιο
 -περιάπτον στον λαιμό κρεμάμενο.
 Κι εμείς ντυθήκαμε· την ίδια στιγμή που ξεντύθηκαν τα δέντρα
 πετώντας τα φύλλα τους πάνω στο νοτισμένο χώμα, σαν
 έτοιμα από καιρό, την εξιλέωση να ενδυθούν μέσω
 του επουράνιου ύδατος.
*Ευλογημένος όστις την αξιωθεί
 την κάθαρση ετούτη*

Στέκουν τα δέντρα μες στα ρουμάνια του κόσμου, προβάλλοντας
 με σθένος την άχραντη γύμνια τους μπρος στα μάτια τ' ουρανού,
 καθώς αναμένουν στωικά το πρώτο δάκρυσμά του.
 Σαν και τα δέντρα κι εγώ θε να ξεγυμνωθώ· σάρκα και αίμα
 ουρανού μαζί μ' αυτά κι εγώ να μεταλάβω.
 Κι αντάμα με τα δέντρα, γυμνά αυτά γυμνή κι εγώ,
 πειθήνια θα προσδοκώ
 οθόνιο χειμωνικό
 να 'ρθεί να με σκεπάσει

ΑΡΧΗ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

ενδύθηκες τον πόθο μου απόψε
 και, μαζί του, φόρεσες τη γύμνια· την απόλυτη,
 την αφοριστική γύμνια σου
 που, ικετευτικά, με καλεί σαν άλλος
 Ρόλλος να τη λεηλατήσω...

έλα, λοιπόν, και δώσε μου ζωή,
 κι εγώ με ζωή θα στο ανταποδώσω,

για να γευτούμε μαζί τον θάνατο
 κι ύστερα, μαζί
 να τον σκοτώσουμε...

έρωτα άναρχε, θεέ αποσυνάγωγε και
 ανορθόδοξα λατρεμένη,
 απόψε αρχινά
 η Ίνδικτός μας...

ΤΗΣ ΓΥΜΝΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ΣΟΥ Η ΓΕΥΣΗ

Τη γύμνια των άστρων σου γεύομ' απόψε,
 Καθώς φεγγάρι σπαθί δειλά ακροβατεί στ' ονείρου την κόψη·
 Γύμνια λαμπρή, ευειδής ιαχή και πώς ν' ανακόψει
 Τη γύμνια των άστρων σου! Γεύομ' απόψε
 Το πάλλευκο φως σου· ω! έρωτα, εμέ έλα και σώσε!
 Φως στην ψυχή, μέλι στην πληγή, μειλίχια όψη...
 Τη γύμνια των άστρων σου γεύομ' απόψε,
 Καθώς φεγγάρι σπαθί δειλά ακροβατεί στ' ονείρου την κόψη...

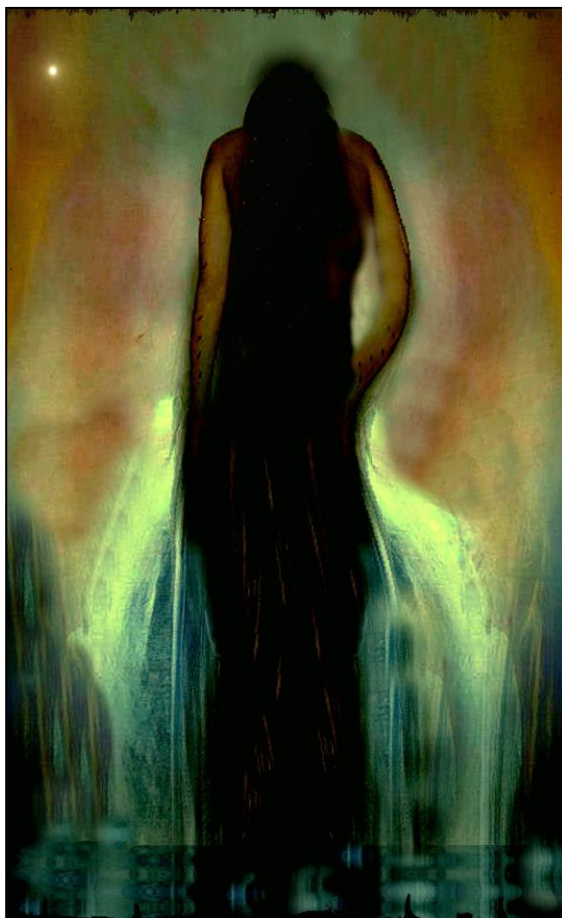
ΣΒΗΣΕ ΤΟ ΦΩΣ

Σβήσε το φως, μες στο σκοτάδι να λάμψει το Φως μου
 Φόρα το πάνω σου κι εντός σου, να λάμψουμε μαζί
 -δυο σώματα μία λαμπάδα, της Πομπηίας κουβάρι ερωτικό-,
 καταχωνιάζοντας το έρεβος στον Άδη...

ΕΡΗΜΟΣ Η ΚΑΡΔΙΑ

Η καρδιά ένα συρτάρι αδειανό.
 Φωτογραφίες, γράμματα, ενθύμια
 ερώτων και παθών, σαν της Σαχάρας οι αμμόλοφοι
 με το που φύσηξε ο άνεμος, χαθήκαν
 κι άφησαν πίσω το αδιάτρητο κενό.
 Συρτάρι έρημο.
 Έρημος η καρδιά.
 Κι ήρεμη σαν την έρημο.
 Δεινός εξολοθρευτής του πλούτου της καρδιάς
 -του ρήματος 'αισθάνομαι' σ' όλους τους χρόνους-
 είναι ο μέγας πόνος· κατά τρόπο, μάλιστα, αριστουργηματικό:
 Τις αρτηρίες σου παγώνει -επιτελώντας, σάμπως, τοπική αναισθησία-,
 τόσο που το αίμα εντός τους πάγος
 γίνεται -άλικο κρύσταλλο ακατέργαστο και κοφτερό-
 κι αμέσως σου τις φράζει.
 Δίχως το αίμα σου να ρέει πια καυτό, παγώνει
 το μυαλό, κι η αντλία σου εις θάνατον καλπάζει.
 Χαίρονται τα σπυργίτια, από τη μια,
 για την αβάσταχτη ελαφρότητα των φύλλων.
 Μα, από την άλλη, σκιάζοντ' απ' τη γύμνια
 των δέντρων μόλις ντυθούνε το Φθινόπωρο.
 Η θέα του κενού, του άδειου, του γυμνού, σε ξαλαφρώνει.
 Συγχρόνως, όμως, σε φοβίζει. Αέναα
 προκαλεί ένα δέος αχειραγώγητο και ισχυρό η γύμνια,
 η κενότητα, η ερημιά. Κι αυτό, γιατί τη μοναξιά πάντα θυμίζει.

Καρδιά άψυχη, ψυχρή κι ασάλευτη
σα νεκρικό κρεβάτι.
Αισθήματα αναισθητα
σού μένουν αμανάτι...

ΣΟΦΙΑ ΣΚΟΥΛΙΚΑ –ΒΕΛΛΟΥ

Η Σοφία Σκουλικά –Βέλλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Η καταγωγή της είναι από την Ήπειρο .Είναι σύζυγος του Κ. Βέλλου αξιωματικού του εμπορικού ναυτικού και ευτυχισμένη μητέρα μιας κόρης .Έχει ταξιδεύσει σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες ..Μεγάλη της αδυναμία η θάλασσα από την οποία αντλεί και την έμπνευσή της. Η ποίηση της δεν έχει τίποτα το ευτελές και είναι απόλυτα ειλικρινής .Συνηθίζει να λέει:

«Για μένα η ποίηση δεν χρειάζεται να είναι τέλεια...Αρκεί μόνο ,να είναι αληθινή. να με αγγίζει ,ό,τι αγαπώ ...από ό,τι πονώ ,ό,τι πονάς να μου θυμίζει.» Η ποίησή της μεστή, ουσιαστική, χωρίς περιττά στολίδια ,και και εκφραστικά εφφέ, πολυσύνθετες λέξεις, και ακαταλαβίστικες έννοιες... Μια γραφή απλή, εκφραστική ,γεμάτη απλότητα, λιτότητα ,έντονο συναίσθημα, που πάλλεται μέσα στους στίχους και δονεί αληθινά την ψυχή...

ΕΡΩΤΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ

Ο έρωτας κρυμμένος να μένει,
 κάνεις δικός μας δεν τον θέλει,
 κάνεις φίλος δεν τον περιμένει .
 το κρυφό θα είναι η ανταμοιβή .
 Μην έχει κανείς μοιχείας απόδειξη .
 Βλέπεις τέλεια κοινωνία μολεύει
 ένα εκτός γάμου παιδί .
 Κανείς δεν θα αντέξει να το δει ,
 σαν νέο να το μάθει .
 Μια κοινωνία πουριτανή ,
 για πόνο ανθρώπινο αδιάφορη πολύ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ

Ίδιος αέρας φυσά μες στην ψυχή,
 ίδια φωτιά, ίδια ορμή
 μεγάλο υφάδι η θύμηση, ποιητή.
 Όταν περνούσες,
 άτι περήφανο, ποίησης ποτάμι,
 όταν εγώ ήμουν σταλιά,
 "θα σε ξεπεράσω" έλεγα.
 Ποτέ άνθρωπο όσο εσένα
 δεν θαύμασα,
 γιατί έφερες λουλούδια,
 ποίησης κλωνιά,
 γιατί ήθελες με ποίηση ανθρώπου ύπαρξη
 ν' αλλάξεις με άλλη,
 μόνο γι' αγάπη αγία
 ν' ακούει κάθε ανθρώπου αυτί,
 μην είναι κούφιοι στίχοι σε χαρτί,
 μα παρηγοριάς, ελπίδας λόγια.
 Δεν θα σε ξαναδώ,
 με την απόγνωση σου θα ζω,
 την αγάπη σου πάντα θα διαλαλώ

ΑΧ ΜΕΓΑΛΕ ΕΡΩΤΑ

Αχ μεγάλε Έρωτα,
 παιδί της Αφροδίτης!
 Εσύ που κάνεις τον σοφό,
 σαν ένα αυθόρμητο παιδί,
 πλέρια αισιοδοξία να γεμίζει,
 στην αγαπημένη φιλιά να χαρίζει,
 ο δυνατός απροστάτευτος να μοιάζει,
 γέρο στη νιότη του να ξανά να γυρίζει.
 Εσύ κάνεις κοπελιά μικρή
 στεφάνι νυφικό να φορεί.
 Κανείς δεν μπορεί να σου αντισταθεί.
 Τα τεχνάσματά σου ποιος να καταλάβει,
 ποιος μπορεί ν' αξιωθεί να δει;
 Δυστύχησε όποιος χωρίς εσένα ζει,
 αχ μεγάλε Έρωτα,
 παιδί της Αφροδίτης

ΕΧΩ ΞΕΧΑΣΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΟΥ

Έχω ξεχάσει το τηλέφωνό σου.
 Στα κύματα της ζωής μου
 δεν μπορώ να λησμονήσω,
 όμως, την μορφή σου.
 Όσα οι δυο αγαπήσαμε,
 όσα οι δυο θελήσαμε,
 άπιαστα όνειρα γίνανε...
 Θυμάμαι πως μέσα σε δάκρυα χωρίσαμε.
 Στα χρόνια που πονέσαμε
 από την αγάπη μας κάτι έχει μείνει.
 Ένα κρυμμένο "Σ' αγαπώ",
 από καιρό μακρινό,
 με γέρνει πάντα πίσω
 παλιά τεφτέρια να κλείσω

ΕΜΑΘΑ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΩ

Έμαθα να χαμογελώ
 αλλά όχι να ησυχάζω.
 Έμαθα να σ' αγαπώ
 με όλη την δύναμη εγώ.
 Κι αν ποτέ σε χάσω
 θα μπερδευτείς σε ποιήματα
 που λέγονται τη νύχτα.
 Θα 'ρθεις σε παραμύθια
 που λέει η γιαγιά
 για πριγκιπόπουλα αλήθεια.
 Το φεγγαρίσιο φως στη σελήνη
 στο πρόσωπο σου πάντα θα αφήνει
 από την αγάπη ό,τι έχει απομείνει,
 που είχε τόση γλύκα, τόση τρέλα.
 Πάντα δροσιά, καρδιά μου, σ' αγαπώ.
 Αστέρι μου, είσαι τόσο γλυκό.

ΨΥΧΗ

Ψυχή γεμάτη γέλια παλιά,
 αρχαία δράματα,
 κλάματα υπομονής,
 λόγια χιλιοειπωμένα,
 που κρατούν μια αιωνιότητα.
 Ψυχή, δεν ξέφυγες από την οφειλή,
 γεμάτη αγάπη φορτωμένη.
 Μετράς της ζωής κύματα
 σε περίεργα μονοπάτια,
 με κλεισμένα από δάκρυα μάτια
 Σε φεγγάρι θαμπό,
 σ' έναν ήλιο χλωμό...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο ποιητής,
 που με σχοινί από λέξεις
 έχει κρεμαστεί,
 όλα τα είχε δει,
 όλες τις λέξεις είχε γράψει:
 αλήθεια - ψευδαίσθηση,
 τρόμος - γαλήνη,
 ερώτηση - απάντηση,
 αυγή - νύχτα,
 μοναξιά - συνέγερση,
 υπόσχεση - αθέτηση,
 ιστορία - ποίηση,
 φορτίο - όρκος,
 αγάπη - μίσος,
 ημικύκλιο - κύκλος,
 ειρήνη- πόλεμος
 θάλασσα - στεριά,
 γλάρος - αετός,
 σελήνη - ήλιος
 φτώχεια - πλούτος,
 θάνατος - ζωή.

Και

πήρε τόσα λίγα από τη ζωή,
 που έφυγε μέσα σε πίκρας ωκεανό,
 για ό,τι δεν έζησε, για ό,τι έζησε...

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

Τα ποιήματά μου ας είναι στην άμμο,
 ας τα κρατάνε παλαιά βιβλία,
 ας πέσουν πάνω τους κύματα,

δάκρυα δικά μου καυτά.
 Ας είναι πεταλούδες που πετούν,
 σφίγγες που κεντούν,
 μέλισσες που μέλι κάνουν...
 γλυκά με όνειρα να μπερδευτούν.

Τα ποιήματα ας γίνουν παραμύθια,
σε βλέφαρα παιδιών να ταξιδεύουν.
Ας γίνουν μιας πικρής γενιάς αλήθεια,
σε όλο τον κόσμο να ταξιδεύουν.
Ας γίνουν σπόρος γι' άλλη μέρα
κάτω από μια ματωμένη σελήνη .
Να γίνουν λόγια για θυμωμένα στόματα
αυτά τα τυπωμένα μονόφυλλα

ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ

Όχι δεν έρχεται το τέλος,
με έναν απλό καυγά .
Μα μου φέρνει αγωνία,
με κάνει μια μαριονέτα ,
που δεν πρέπει να μιλά.
έχω αρπαχτεί από ένα σχοινί ,
με πνίγει αυτή η σιωπή .
Δύσκολο να βγάλω μια λέξη ,
μονό μια φοβισμένη κραυγή,
γκρεμός προσοχή .

ΝΗΟΛΟΓΙΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ

Είμαι καράβι παροπλισμένο
που δεν ταξιδεύει σε πέλαο
Κάτω από ξεχασμένο ουρανό
παρέα έχω τον ύφαλο τον σκληρό ,
άσπονδο φίλο και πέτρινο εχθρό.
τσακισμένη η δική μου λαμαρίνα
των ψαριών είναι πανηγύρι ,
των όστρακων πένθιμο σπίτι,
ψυχών που τους έλειψε το κουράγιο.
Σαν νηολόγιο της αποτυχίας τους φιλώ ,
κάτω από ασήμαντο, ήλιο λαμπερό

Ρένα Τζωράκη

«Γεννήθηκα στο Ηράκλειο Κρήτης στις 26 Ιουλίου 1965.

Μεγάλωσα στον Κρουσώνα μέσα στη φύση, ανάμεσα σε ζεστούς και αληθινούς ανθρώπους. Είχα, όσο ουρανό ήθελα και κοιτούσα πάντα τ' αστέρια... Είμαι μητέρα τριών παιδιών, παντρεμένη με το διδάκτορα του Πανεπιστημίου Αθηνών, διευθυντή Αναισθησιολογίας του Βενιζελείου Γενικού νοσοκομείου Ηρακλείου κ^ο Δημήτρη Μαγουκάκη. Σπούδασα Νοσηλευτική, Ψυχολογία, Δημοσιογραφία και Αισθητική.

Έχω συνεργαστεί με ημερήσιο και περιοδικό τύπο και άρθρα μου φιλοξενούνται στις εφημερίδες Πατρίδα, Κρήτη Πρες, Ευδοχώρα, Τρίτεκνοι και το Πανελλήνιο περιοδικό Νόημα. Εξέδωσα μία ποιητική συλλογή το 1984 με τίτλο «Σκόρπιες σκέψεις χαμένα όνειρα», την ποιητική συλλογή «Στοχασμοί», Ηράκλειο, 2000, ένα τουριστικό οδηγό σε συνεργασία με το Δήμο Ηρακλείου με τίτλο «Γνωρίστε το Ηράκλειο του 1990», ο οποίος έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά και Γερμανικά. Το 2012, εξέδωσα την τρίτη ποιητική συλλογή «Λόγια καρδιάς στην Αιώνια Μάνα». Το προσωπικό μου credo, ιδεολογικό και πολιτικό, συνίσταται στην πίστη ότι το πλήρωμα της φιλοσοφίας, είναι να θυμίζει στον άνθρωπο πάντα τον Άνθρωπο...

«ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ»

Με την ελπίδα ν' αλλάξω τον κόσμο ξεκίνησα την γραφή.
 Μα στην πορεία κατάλαβα, πως η μόνη αλλαγή που θα μπορούσα να κάνω,
 ήταν η αλλαγή του Εαυτού μου.
 Η στάση που αντιμετωπίζω τις δυσκολίες, που παρατηρώ τα γεγονότα, που
 βλέπω τα πράγματα...
 Η δική μου αλλαγή ήταν το πρόβλημα.
 Από τη στιγμή, που τα βρίσκεις με τον εαυτό σου , η ματιά που βλέπεις τον
 κόσμο, είναι διαφορετική...
 Αν αγαπήσεις τον εαυτό σου, τη Σιωπή, την επιλεγμένη μοναχικότητά σου, ο
 κόσμος μέσα σου αλλάζει...
 Αν μάθεις να στηρίζεσαι στη Δύναμη μέσα σου, και ακούς την Αλήθεια σου και
 τον εσωτερικό σου οδηγό, έχεις όλα τα απαντήματα , που γυρεύεις και
 αναζητείς στις ψεύτικες γνώσεις της Επιστήμης και των ειδικών...
 Να μάθεις να αφουγκράζεσαι τη εσωτερική σου φωνή, που γνωρίζει
 προαιώνια όλες τις Αλήθειες, και τότε αποκτάς αυτογνωσία...
 Και Γνώση του εαυτού σου σου δωρίζει ένα ζευγάρι φτερούγες για να
 πετάξεις...
 Μα δεν είναι εκείνο το πέταγμα στα ύψη της Αλαζονείας και της
 καθιέρωσης...
 Πέταγμα Ελευθερίας είναι..

Επιλεγμένοι μου στίχοι από την ποιητική μου συλλογή «Στοχασμοί»:

"ΕΔΩ"

Εδώ στο ρυθμικό κροτάλισμα του πληκτρολογίου
 εδώ στο παντού και το πουθενά
 εδώ στη Σιωπή
 Εδώ στον Αγώνα,
 που ο μόνος εχθρός είναι το μικρόψυχο εγώ σου
 εδώ παλεύεις σε μάχη
 Εσύ και ο Ανώτερος Εαυτός σου
 Ποιός θα νικήσει ,
 ποιος θα νικηθεί;

Ο χρόνος θα το δείξει και η Ζωή...
 Αεικίνητη,
 Αείχρονη
 και ρυθμική
 στο κέντρο πάντοτε η
 Και Συ της ποίησης ο Υμνητής
 αρκεί μια λέξη μαγική
 στον εαυτό σου να την πεις
 και ο φόβος, μα και η ενοχή,
 αυτά που σε αλυσοδένουνε στη Γη
 θα δεις πως θα αφανιστεί...
 Μια λέξη μόνο, να στεφθείς σαν Νικητής
 τη λέξη Αγάπη σα θα πεις...
 Μεμιάς
 θα εξοντωθεί το έρεβος που' χεις βρεθεί
 στις Λησμονιάς σου το άραχνο παλάτι,
 που' χεις βυθιστεί.

«ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΦΡΟΥΡΟΣ»

Στην Επιστήμη δηλώνω
 πένητας και άτιλος,
 στη Γνώση ανίδεος.
 στον ήχο κουφός,
 στην όραση τυφλός
 στην ποίηση σιωπηρός.
 Μπροστά στην πύλη του Πι
 της Θεϊκής Σου Τέχνης βρίσκομαι,
 κρατώντας το Φανό,
 από τα τα Φι του Λόγου Σου,
 που Φωσφορίζουν στο Σκοτάδι,
 φωνασκούν για το Δίκιο και την Τιμή
 φτεροκοπούν στο όραμα και στο όνειρο,
 φανερώνουν το Αθέατο στο Θεατό
 λυτρώνουν απ'την Αιώνια Λήθη
 της Μνήμης φρουρός...

«ΜΈΝΑ ΣΟΥ ΣΤΙΧΟ»

Μ' ένα σου στίχο
 ποιητή
 αναγεννάς την πλάση
 μ' ένα σου στίχο
 την πλάση ρίχνεις
 στην αιώνια Φθορά...
 Μια λέξη σου, σαν αστραπή
 παρθενογέννητη
 ορθρινή
 αστρογεννιέται μυστηριακώς
 κι ας είσαι ένας απλός,
 εφήμερος ,θνητός...
 Κάθε σου στίχος
 η γύρη μιας στιγμής
 απ' το περβόλι της Ζωής,
 δάκρυ απ' τη βρύση της ψυχής
 του λυρικού σου οίστρου...

«ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ»

Οι στίχοι μου φύλλα,
 που τα σκορπάει ο άνεμος.
 Επιστρέφουν πάλι σε μένα.
 Το ποίημα παιχνίδισμα
 Ζωής και θανάτου
 και ο θάνατος πηγή Ζωής.
 Κάθε μου στίχος,
 τη σωτηρία της ψυχής
 αναγγέλλει,
 σε ώρα κινδύνου
 Αγάπης αρρωγός...

«Η ΠΟΙΗΣΗ»

Η ποίηση μοιάζει με την καρδιά.
 Κυλάει μέσα της αίμα..
 Κάθε στίχος μια φλέβα.
 Κάθε λέξη μια αρτηρία.
 Κάθε εικόνα κι ένα συναίσθημα
 μια εμπειρία...
 Κι ο αναγνώστης μοιάζει με αιμοδότη.
 Η που σου δίνει το αίμα του
 ή
 που του κάνεις εσύ ποιητή
 την αφαιμάξη...

«ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΟΥ»

-Τόσα αστέρια στον Ουρανό,
 Αλήθεια απάντησέ μου,
 από τι υλικό φτιαχτήκαν;
 -Είναι οι Αγάπες,
 που ταξίδεψαν εδώ
 κι οι σκέψεις τους,
 πως δεν σας λησμονήσαν.
 Είναι η Αγάπη η Υδροαργυρική
 στου κόσμου το πνικτό Σκοτάδι
 μια αντανάκλαση φωσφορική,
 που φέρνει ένα μήνυμα Αγάπης
 στις Αγρυπνίας σας το βράδυ...

Σημείωση: Το ποίημα γράφτηκε για τον καλό μου φίλο Τίτο Πετράκη που ταξίδεψε για την Αιωνιότητα...

«ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ»

Όλες οι λέξεις
 τονίζονται με τόνο
 με την Αγάπη εξαίρεση
 τονίζεται στον πόνο...

«ΣΑΝ»

Σαν δεν υπάρχει
τόλμη και ορμή,
γεράματα και μαρασμός
ανθεί...

«ΛΙΩΝΟΥΝ»

Σαν χιόνι οι ζωντανοί
και λιώνουν,
όσο μεγαλώνουν.
Ακίνητοι και ασάλευτοι
μονάχα οι νεκροί.
Έχουν γαλήνη στην ψυχή
κι ας λένε οι ζωντανοί
πως μες στον τάφο λιώνουν...

«Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ»

Η Αγάπη Σου
το δροσερό νερό,
που πίνω.
Λουλούδι γίνομαι
για Σε ανθώ
ή
σβήνω.

Χωρίς το Λόγο Σου
το πρωινό Σου χάδι
στης Νύχτας πνίγομαι
το Αιώνιο Σκοτάδι.

Με την Αγάπη Σου,
Λαμπροφωτίζω,
σα νυχτολούλουδο
ανθομυρίζω...

«ΚΡΙΜΑ»

Τι κρίμα , ο ήλιος να
 Βασιλεύει στη
 Δύση του, κρίμα!!!

«ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΣ»

Έχουμε Ψυχή,
 έχουμε πάθος,
 μας λένε ψυχοπαθείς...

«ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ»

Ακολουθούμε
 το δρόμο των λουλουδιών
 άνθισμα και μαρασμός.

«ΖΩΗ»

Στη λάμψη μιας αστραπής
 Ζωή, ότι προλάβεις,
 να σώσεις ,δικό σου.

«ΣΕ ΞΕΧΩΡΙΖΩ»

Σε ξεχωρίζω μες στο πλήθος.
 πολύτιμη Λυδία λίθος
 μες στην πληθώρα
 των καθημερινών στιγμών.
 Του Ηλίου Εσύ το πρώτο Φως
 ενάντια στη φθορά των Αξιών.
 Μακριά απ' το εφήμερο και το φθαρτό.

Εσύ το τέλος και η Αρχή.
 Εσύ ο Θάνατος και η Ζωή.
 Εσύ το γέλιο και η Χαρά.
 Η Αιώνια Παρηγοριά.
 Φωτίζεις της ψυχής την καταχνιά.
 Της ιριδας Σου χρώματα απαλά,
 Αέρινα αγγίζεις. Μας μεθάς.
 Της θάλασσας την αύρα μας κερνάς,
 μοναδικά, διαχρονικά,
 με της σιγής Σου
 την Ειρηνοφόρα αγκαλιά.

«Σ' ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ»

Σ' ένα κόσμο λειψό
 και γεμάτο ελλείμματα
 της ψυχής μου συνθέτω ποιήματα.
 Σ' ένα κόσμο γεμάτο αινίγματα
 και γεμάτο της ύλης προβλήματα
 της καρδιάς μου προσθέτω συνθήματα
 να πάψουν του πόνου τα ρήματα
 για να γίνουν τα οράματα- θάματα
 να εκλείψουν τα πύρινα κλάματα.
 Σ' ένα κόσμο φτωχό και τρισάθλιο
 χωρίς πνεύμα και Ελπίδα στο αύριο
 Σπονδή στην Αλήθεια θα κάνω
 για το Φως της Ζωής, λαχταράω
 στις θλίψης το τέρμα να φτάσω
 της Αγάπης τον ύμνο να φτιάξω.

«Πού να κρυφτώ;»
 Πού να κρυφτώ ;
 Σε ποιο σημείο
 για να γλιτώσω
 απ' τα μαυρόπουλα
 της σκέψης ,
 που με κυνηγούν;

Όπου κι αν πάω ,
 μια λαβωμένη καρδιά
 κι ένα τραυματισμένο σήμαντρο
 να προπορεύεται...

«Εκεί»

Εκεί στο βάθος
 και στο μακρος,
 εκεί,

που η απόσταση κυριαρχεί...
 Πάνω απ' τα πλήκτρα και τις λέξεις
 της άψυχης μορφής του υπολογιστή...
 Εκεί μέσα στο Χάος,
 συναντώ το Φάος,
 των Αιώνων ,που θα 'ρθει...
 Κι ας το γνωρίζω,
 πως εκείνη η μέρα,
 θ'αργήσει, όμως θα φανεί...

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Δεν ξέρω,
 μα στην καρδιά μου ,
 χωρά μια μόνο λέξη
 «Ελευθερία!»

Ελευθερία , που σε γεμίζει με χαρά.
 Πληρότητα ,μόνο σου δίνει
 και την Ασχήμια ,τα σκοτάδια να νικάς.
 Ελευθερία κρυμμένη μέσα στην Αγάπη,
 Αδούλωτη ,σημαίνει εύψυχη ψυχή
 μια λέξη θεία,
 που αναπτύσσει
 και σε φτερώνει
 σε κάνει δυνατή.

Τα πάθη σου να χαλιναγωγήσεις
 στην Ιερότητά Σου μέσα να βρεθείς,
 το Φως του κόσμου ν' ανταμώσεις
 και την Αιώνια Ζωή.

«ΜΕΣΑ ΜΟΥ»

Μέσα μου δονεί
 και καίει
 Αγάπης
 μια πυρακτωμένη Φλόγα
 που σε φτερώνει
 για ύψη Ουράνια .
 Θεέ μου ,μην αφήσεις
 ποτέ να σβήσει
 η φλόγα,γιατί μαζί της
 θα σβηστώ και γω...

«ΣΑΝ ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ»

Σαν Καρυάτιδα η Ψυχή
 αρμενίζει της θάλασσας
 τα κύματα
 να βαστά το αέτωμα Ορθή
 για στήριγμα ταγμένη.
 Να μη γογγύζει
 να σιωπά
 Να αγαπά
 και ας πονά
 Ολόρθη
 Δυνατή
 να παραμένει

«ΕΡΩΤΗΜΑ»

Νά'ναι
 η Αγάπη
 στην καρδιά
 που ανυψώνει
 ή νά'ναι
 η φλόγα
 στο κορμί
 που κάθε

ανθρώπινη
μορφή
τη λιώνει;

«ΘΑ ΡΘΟΥΝ»

Θα ρθουνε δύσκολοι καιροί
να το Θυμάσαι.
Μα η αγάπη μας,
θα μείνει Αιώνια ,μη φοβάσαι.
Αυτήν συνθέτω τα βράδια,
που εσύ κοιμάσαι...
Από χώμα, βροχή
αέρα και φωτιά
πλάθω τους στίχους της καρδιάς...
Αγάπε με λοιπόν και μην φοβάσαι...
Όλα του κόσμου τα δεινά να'ρθουν
αν μ'αγαπάς μην τα φοβάσαι...

«ΤΟ ΔΑΚΡΥ»

Έχει το δάκρυ γλώσσα
κι ας μη μιλά
σαν της βροχής τα μάτια
που εσύ κοιτάς.
Πόνο έχει η Αγάπη
μην το ξεχνάς.
Θυσία Σταυρωμένη
μη λησμονάς
τη Λύτρωση τη βρίσκεις
στο Γολγοθά.
Θυσία έχει η Αγάπη
μην το ξεχνάς.
Στα μάτια μου το δάκρυ,
καθώς κυλά,
Του Φθινοπώρου φύλλα
λιβανωτά.
Θυσία έχει η Αγάπη
και συ ξεχνάς
Ψυχή μου λαβωμένη

«ΤΑΧΥΤΗΤΑ»

Με τι ταχύτητα
ταξιδεύουν οι λέξεις μου;
Ξεπερνούν την ταχύτητα
του Φωτός...

Μα ένα μοναχά γνωρίζω
πως μέσα τους το σπάνιο
άρωμα αναδύουν
της ευωδιάς των
γιασεμιών....

«-»

Θείο δώρο η Ζωή
μας δόθηκε
σε χρόνο Ενεστώτα
και μείς την σπαταλάμε
στον Αόριστο
σε χρόνο παρελθόντα...

Με σκέψεις μαύρες
μελαγχολικές
τοξίνη μόνο
μας αφήνουν...

Γκρίζα πουλιά
και μαύρα σύννεφα
τις πύλες
της Αγάπης μόνο κλείνουν...

Εκδόσεις schooltime.gr

Εκπαίδευση & Πολιτισμός

Τηλ.: 6977554086

e-mail: info@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΒΙΚΥ ΓΚΟΥΜΑ
ΤΡΙΑΔΑ ΖΕΡΒΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΔΥΛΗΣ
ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΡΕΤΑ
ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΥΡΜΑΝΙΔΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΝΑΡΑ
ΜΑΓΙΑΤΖΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΡΑΦΑΕΛΛΑ ΜΑΝΕΛΗ
ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΝΤΩΝΑΝΑΚΗ
ΑΓΑΠΗ ΜΟΥΝΔΡΙΑΝΑΚΗ
ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΙΛΗ
ΛΙΑ ΝΙΚΟΛΑΙΔΗ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ Χ. ΠΑΡΑΒΑΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΠΕΤΡΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΝΤΑΣ
ΚΟΥΤΟΥΦΑΡΗ ΣΕΤΤΑ ΕΛΕΝΗ
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΣΙΜΩΝΟΣ
ΣΟΦΙΑ ΣΚΟΥΛΙΚΑ
ΡΕΝΑ ΤΖΩΡΑΚΗ

ISBN: 978-618-80978-4-1

schooltime.gr